

Sneglespor

Lissen Seligmann

2018

Indhold

	Kapitler		Digte
0.	Forfatterens forord	3	Sort og Hvid
1.	Vejen	4	Grænserne
2.	Indkørselen	9	I Håbet
3.	Vindfanget	14	Garnering
4.	Entréen	19	Sikken Sommer
5.	Stuen	25	4. Sal
6.	Køkkenet	32	Møllerne
7.	Badeværelset	39	Vendepunkt
8.	Bryggerset	46	Ikke en Fer
9.	Udkørselen	53	Kun vinter kan følges af Vår
10.	Højmarken	59	En Midsommernatsdrøm
11.	Afkørselen	64	Guds endelige Udspil
12.	Mælkevejen	72	Tre, to, Een

0. Forfatterens forord

Snegle er en slags fisk/blæksprutter. Munkene bragte Vinbjergsnegle med sig hvor de kom - *de* var tilladt at spise i fasten. Jeg er selv en sær Fisk og har ofte følt mig som implantat i verden, og ædt. Snegle er fantastiske væsener. Har du bemærket at haven kan være fuld af snegle - du går, kommer ud et nu efter, og så er der 0? Så langsomme.... og multidimensionelle. Oversat: det hele går dræbende langsomt, og pludselig opdager jeg at det gjorde det aldeles ikke, jeg kan dårligt følge med... fordi noget jeg halvt om halvt ventede på faldt i hak i en af mine andre dimensioner.

Snegle efterlader spor, der reflekterer lys. Denne helt personlige silkevej de laver uden at skade underlaget ses tydeligt især i halvllys, men forsvinder hurtigt. De har en *enorm* jordforbindelse og er alligevel aldrig i direkte kontakt med underlaget, identificeret med det. De skryder ikke op om sig selv, de ER bare. De sørger for at svage planter og planteaffald omsættes - holder rent og er altid selv rene. De er uhyre sensitive og dog dygtige overleverere, nærmest umulige at udrydde, og med det tempo overser de næppe noget. Jeg øver mig stadig i opmærksom væren! Som hermafroditter har de begge køn fuldt til stede; men det betyder ikke at de er asexuelle. Sex mellem to snegle er noget af det mest sensuelle... bagefter skilles de uden dikkedarer. De er enegængere, men de fleste tolererer hinanden ret godt, bortset fra Leopardsnegle. De er de *sande* dræbersnegle - dræber selv dræbersneglene!

Snegle "ser" meget bredere end blot optisk, de fornemmer. Sikke antenner! I proportioner som på en Stenbuk. Deres krop er blød, eftergivende og er dog een stor, 100% behersket muskel; men mon dog *de* får infiltrationer? De er hjemme overalt, bringer deres personligt kreerede hus med sig som altid lige tilpas har størrelsen. Ikke to huse er ens, men alle har den guddommelige form: spiralen, der snor sig ud fra midten som galakserne i universet - og sneglen trækker sig baglæns ind... indtil den en dag svinder væk så let som ingenting, hvis den selv får lov at bestemme. Men sikken et udsøgt kunstværk, den efterlader i sit smukke hus... jeg kan lige høre kommentarerne: "Hør nu her, en snegl er da et lavtstående dyr ganske enkelt!" På vej tilbage til guddommelighed bliver vi noget henad det vi var i starten af kredsløbet, guddommeligheden lever ubegrænset gennem os, blot nu *bevidst* enkel.

Jeg har stor agtelse for sommerfuglen, larve, puppe, mirakuløs transformation, men den er luftig, særkøn og tager sig udelukkende af sig selv, efterlader ikke rigtig noget til andre. Det vil jeg gerne, så jeg kom igen for at gøre netop det. Op af havets mystiske element...

SNEGLESPOR er en værdig titel til min bog. Dedikation? Menneskeheden.

Kærlig hilsen

Lissen Seligmann

(ultrakort om forfatteren og bogen – se allersidste side)

SORT OG HVID

**Der vælter skidt op, vi kløjs i møget
Som gjordes for at ta alt legetøjet**

**De mange ser nu hvordan de få
Har manipuleret sig magten på**

**Hvad blev der af ret - det hele er Sort
Hvid kan umuligt ha del i det l...**

**Men Hvid er til given og Sort til haven
Så Sort kan kun ende med ondt i maven**

**Sort er tiltaget og Hvid tilgivet
For Hvid kan kun ende med hul i livet**

**Vi så kun Sort og Hvid fordele
Som brødre der gav og tog - det HELE**

**Tiden er inde nu hvor vi erklærer
Vi er ALLE farver og kolorerer**

1. VEJEN

11. Hellignat før julen 2011 havde jeg en stærk drøm - ja, hvorfor ikke begynde sådan - som Martin Luther King med sin berømte borgerrets-tale i juni 1963: "I have a dream", meget passende. Jeg kalder min drøm "**Den gyldne Kløft**":

Der var et par indledende episoder, en hvor jeg kørte en vogn, trukket af et par usynlige hestekræfter i snefog hvor man ikke kunne se en hånd for sig, bare vidste at vejen var den rette. Og en anden hvor jeg gik i et supermarked hvor der ærlig talt ikke var noget at hente. Så: sammen med den mand i mit liv som har været den største, mest selvisk-uselviske støtte gik jeg forbi en række boder, hvor kærlige vejledere "falbød" deres kunnen, og derpå var jeg i en forsamling af mange racer og kulturer, mine mange aspekter, som alle afventede ankomsten af en dengang verdenskendt mester, **M**. Vi satte os som de sidste, og han kom. Vi rakte ærefrygtigt tilbedende et omhyggeligt forberedt offer frem imod ham - en model af et lille et-rums-hus i sin tidligste fase, kun rå vægge og fladt tag, en kubus udskåret i eet af en honningmelon. Den var resultat af meget slid, en kostbar skat, og vi frygtede afvisning. Han smilede, og tog den ikke. Vi ventede lidt, jeg "smurte" ham med 2 vers af "En yndig og frydefuld Sommertid" - før 3. vers rakte vi frem igen - men han "købte" den ikke og trak sig tilbage. Jo mere og hurtigere vi gik frem, jo hurtigere trak han sig. Til sidst løb vi, men han forsvandt baglæns ind i skyerne foran os mens han med stentorrøst sagde: "I skal følge Jesu vej." Så var han væk, og nogle forfulgte os. Vi begyndte at spæne, for de skød efter os! Vi var lige flyttet til en egn med folk i stenalderen, og vi vidste godt, vi ikke var som flest, men jeg var stensmed, vi var blevet venligt modtaget, og nu dette? Vi løb for livet, som stensmed var jeg mindre i fare, men min partner blev ramt, stoppede, "taget". Jeg var pludselig sært lakonisk/neutral: "Ja, hvorfor ikke?" løb videre, ind i en "fælde, hvor andre også var døde før mig", en smal kløft med hvidgyldne sider.

Jeg var i sikkerhed, ingen ville forfølge mig her, og alle lyde forstummede snart; men jeg forblev i den dér døde sindsstemning. Kløften blev smallere indtil siderne mødtes. Den højre side, som lyset faldt på, var forvreden og brudt i toppen, den venstre var glat og så høj at jeg ikke kunne se om den endte oppe et sted. Jeg kunne kun komme videre ved at gå ind i en af to huler, en i venstre eller en i højre side. Jeg følte mest for den højre side og fulgte hulegangen, der også snævrede mere og mere ind. Jeg fortsatte og fortsatte uden noget bevidst formål, til jeg rokkede mig frem med fødderne først og til sidst måtte stoppe, nærmest i et med vægge og loft, som følte venlige, lidt som en favn, ikke hårde og kolde. Så lå jeg bare dér, ventende på døden - af sult eller drab, skidt, "snart er jeg hos M." Jeg accepterede døden, og så fornemmede jeg en ung kvinde mave sig ind ad en anden gang i nærheden - samme procedure som min. Og en ung mand kom ind ad *min* gang og ville i lag med mig, men der var ikke plads, og jeg reagerede ikke. Han lå på alle fire, med en slags lændeklæde om livet, og det var i vejen for fremdriften. Han "trådte" i det med knæet, og så strammede det om hans ryg... men alt var bare blevet så totalt ligegyldigt for mig...

DgK var en spådom og en meget fin metafor for den umiddelbare fremtid. Jeg havde gået i drømmeterapi, men var holdt op før jeg fik den, hvorfor jeg ikke fik den vejledning jeg måske kunne have fået omkring betydningen - *hvis* min lærer var nok forud for mig dengang; så man kunne da godt spørge sig selv om hvad man skulle med den. Den har været et klassisk eksempel for mig på at man ikke kan forudsige nogetsomhelst *nyt*, andet end i et meget abstrakt overblik. Som andre drømme af denne art har jeg først forstået den i bakspejlet, kunne altså ikke være forberedt på noget - heldigvis, for så stikker tryghedsnarkomanen bare en kæp i hjulet; men de har haft værdi alligevel, for de gav en følelse af at nogen/noget holdt hånden over mig. Eller under. At der blev skaltet og valtet med mig med en vis hensigt. Dette burde føre dig hen på den tanke at jeg rent

faktisk VAR tryghedsnarkoman, og du har ganske ret. For hvis jeg bare havde kunnet leve fra nu til nu, afslappet og nysgerrig, hvad skulle jeg så med sådanne forsikringer? Sikken et spild af energi! Hvis nu man havde kunnet sortere alt det spild fra - og dog. For så levede jeg måske bare og var OK med det, men ville jeg så have spekuleret over om der var højere eller bare andre dimensioner? Hvorfor skulle jeg det? Og næste spørgsmål, ja: "Hvorfor skal man også det?"

Nu er "skal" jo altså noe man gir æ høns, og hvem er "man"? Det her er frivilligt. Nåja, relativt frivilligt. Før eller siden vil alle gå denne vej... Frihed. Det der adskiller mennesket fra resten af eksistensen er at det *kan* fundere over den slags. Det ville det næppe kunne, hvis der ikke var andre muligheder for liv end det, der lige leves kollektivt nu - "den virkelige verden" er noget meget udefinerligt. Vi skal ikke engang 50 år tilbage for at finde almene selvfølger, der ikke er det i dag. Fra samfundslag til samfundslag er der forskelle, fra familie til familie, person til person, og alt er i evig forandring. At være fri til at vælge hvilket liv man vil leve... i fuldt herredømme og dog afslappet, ikke hvirvle kæmpende afsted i en flod, snart over, snart under, klamrende sig til andres "forsikringer"... *det* er en mulighed som jeg finder tiltrækkende. Jeg kender kun een stensikker vejleder på denne vej, den indeni, og den har hidtil talt bedst til mig igennem mine drømme. Den har overblikket og adgangen til andre dimensioner og muligheder på min individuelle måde. Når jeg altså forstår den. Men det er jo bl.a. her, bakspejlet kommer ind...erfaring. Man er nødt til at risikere for at finde ud af noget, ikke, og det gjorde jeg, i starten meget mistænksomt.

Det anbefales jo ikke lige i vor generelle "virkelighed" på indad-vejen, næ, man skal *tænke* sig om, for det formodes at give trykke, dogmatiske svar! At tænke ud af boksen har aldrig været anbefalet for jævne folk i Jordens historie. Indtil for vel ca. 150 år siden kunne man blive dræbt for at tænke for selvstændigt, selv her i Skandinavien. Demokrati er faktisk kun ved at slå igennem - og blive forældet: laveste fællesnævner bestemmer?! Demokrati skal også under revision... nå, eftersom jeg indså at jeg aldrig var kommet galt afsted i *dette* liv ved (u)bevidst at følge min fornemmelse, bare noget jeg gjorde og snarere lavede uorden i med tænken, fik jeg tillid. Var en anden brudt ind på linjen ville jeg have mærket det ikke var min "farve". Desuden var der andre derovre som havde bevist deres troværdighed, og dem bad jeg hjælpe og beskytte mig mod den slags. De kom nu næppe på overarbejde. Jeg var aldrig i farezonen. "Som i himlen, således også på Jorden" er invasioner ikke tilladte, da de griber ind i den fri vilje. Det blæser alle erobrere selvfølgelig på (fri vilje!), men de vil da hellere inviteres! Folk der ikke tydeligt er manipulerbare eller interessante qua deres placering er derfor ikke særlig udsatte. Det betaler sig ikke. En god grund til at så mange høj-spirituelle ikke starter fra magt og position. Magt skal altid spare på sin energi og får aldrig nok. De færreste magttyper er i øvrigt særlig kloge. Smarte, ja, ikke kloge. Derfor lever konspirationer sjældent længe uden udødelig guidance - alle er for kortsigtede. Lille mig, mig, og så lige lille mig.

Ude i vor meget begrænsede, materialistiske dimension er kun det der *er* manifesteret, kollektivt, på fortidens præmisser, og så længe jeg ved at jeg har indoktrinerede begrænsninger derfra er jeg meget lydhør overfor mine drømme: de er mere opmærksomme end mit dagsind, afslører alle forklædninger. Det vil også blive fortid, selvfølgelig; men indtil da holder jeg øje. Det klare tegn på at man udvikler sig er mest måden, man takler indoktrineringerne på. Den ændrer sig fra uhyre enkel først over kompliceret til uhyre enkel igen, men man kan ikke springe noget over. At fælde et urgammelt træ alene må foregå over lang tid. Du må starte med én gren og møjsommeligt arbejde dig indad mod stammen, og der vil være tendens til at erstatte de skud du fjerner med ny. Mine drømme og dagsbevidstheden afspejler hinanden godt nu. Doktrinerne sikrede overlevelse i en gammel tid, de er forstået så meget at kun lettere metaforer behøves for at omgå dem, så nu er der flere klare anbefalinger eller blot info om nyt i støbeskeen. Jeg er selvfølgelig også blevet god til at forstå mine metaforer. Nogle har travlt med at få kontrol over deres drømme, startende med at vide, de drømmer. Hvorfor? Mareridt? Lær af dem! Så kommer det andet. Den ene af mine

glorværdige sønner har altid vidst han drømte i drømme, og truende af slagsen kunne han bevidst stoppe (snøbel!). Men styre? Vil du selv skabe dit liv? Pas på, hvad du skaber med dit lille, begærlige jeg! Hellere det store overblik.

Jeg elsker metaforer, at gennemskue dem og afbilde gennemskuelserne i ord og på lærred. Metaforer er spørgsmål, svarene skjuler sig bag. Det var mig i mange år en kilde til undren at det ikke sagde mig noget at opfinde en fiktiv virkelighed og gøre den i bøger (jeg tegnede og skrev min første og sidste fiktion da jeg var 10 om frie, vilde heste. Der var ingen frihed hos min mormor). Det var ikke fantasi jeg manglede, og jeg har altid nydt at læse andres, hvis indsigtsfulde - H.C. Andersens eventyr, Ringenes Herre, Harry Potter. Men jeg føler mig lidt som en kujon ved at pakke sandhed for meget ind, jeg ville allerhelst leve uden alle de forviklinger. Det virker på mig som om de fleste - al respekt - bruger et helt liv på ørkesløs emballage og aldrig kommer ind til det, det hele drejer sig om, og så dør de af sult ude i entréen, kvalt i det hele og uden at have oplevet festen... jeg vil da have festen! Jeg er godt klar over, der er delte meninger om hvor man skal placere stemplet "fest", men hvorfor opfinde endnu en fantasiverden at flygte ind i, alene eller med andre? Uanset hvor gennemskuelig? Potter-metaforen er noget af det, jeg synes er bedst, men den er stadig en andens fantasiverden. Læg bogen, sluk for filmen, og du er tilbage i gummicellen igen, ->SLAM!<- :-(

Er jeg ubarmhjertig? Næ, jeg siger bare at der *er* en vej ud herfra, i levende live, og hvis man vil finde sin frie guddommelighed, må metaforerne bevidstgøres. De er jo ikke alle lige smukke. Nogle er, indrømmet, eller forførende... nej, jeg nedvurderer bestemt ikke fantasien. Den er vor skaberevne, den har på den givne modernetafor naturens grundlag skabt den kollektive vi overlever i - nu en selvstændig skabning der lever som en hypnotisk gigaparasit af os, død til de der vil sulte/forandre den, liv til de lydige - som enhver af de gudflokkede, vi før kristen-samfundet kollektivt skabte til at ase med vaner - men den vil med vor forhåbentlig voksende ansvarlighed og bevidsthed ende med at overtage sin modernetafor og bevare den i al dens betagende skønhed i stedet for at destruere den. Fantasien kan lave de herligste historier og skal det også; derfor er vi lige nu i skaberskolen for at aflægge nogle uvaner der gør os til dårlige skabere, og fantasistadiet er potte(r)træning her. Udlærte befrier sig med den, klamrer ikke med fantasi for fantasiens skyld. Det er fantasien man bruger til clairvoyance. Man fornemmer ind og "oversætter" til billeder, ord. Det kræver en veltrænet fantasi og fornemmelse for ikke at blive det rene Fantasia. Jeg finder det svært at så forholdsvis få spørger sig selv, hvad de egentlig har fantasien til. De bruger den i f.m. overlevelse og kedsomhed, priser den for det og synes at jeg er galt afmarcheret. Det er "farligt" at bruge den som den ultimativt er beregnet til, udpakning. Da ikke, når det er tid! (Siden så få hidtil har spurgt sig selv om det, har det vel ikke været det, Lissen! Nåja, OK...)

Når sandt skal frem er det da mindst lige så farligt at pakke ind! Det kan man fare vild i meget længe, misbruge, og i visse tilfælde kaldes det psykoser. Hele verden er efterhånden een stor psyke der oser. Men kun de, *den gængse psykose* ikke tillader, er indlagte. Sådan, bredt set. Det har der været en vis sikkerhed i, men... "The happiest person alive will look into the mirror and see only himself. It does not do to dwell on dreams, Harry." I stedet for at miste sig selv i Rowlings fantasi, en ny kollektiv, lyt til det, hun *siger*. Vi bliver flere der pakker ud, en dag vil "farligheden" ophøre. Oprindeligt var det mere omvendt. Egtved-pigen var temmelig let påklædt... øhh, nogle er vel så'n set så tydeligt på vej retur... jeg synes egentlig at det hidtil oftest har været såkaldte børnebøger, der har været indsigtsfulde - "useriøse" for voksne. Jeg vil hellere læse dem end "adult books"...skulle vi ikke "blive som børn påny"? Jeg bruger altså min fantasi på at fjerne metaforer, hihi, faktisk fantasier, som jule(- og bø!)mænd. De blev til, fordi verden måtte ned i en hypnotisk tilstand v.h.a. indoktrineringer engang for at holde det hele ud, og det er på tide at gøre op med den og se på hvad den dækker over. Opstod porno ikke lige netop på den konto - og blev til varierende perverterede fantasifostre i stedet. Ikke lige ufarlig indpakning - eller er jeg lige ved at undertrykke det seksuelle

aspekt een gang til? Hvad er nok? Jo tungere den hvide vægtskål er, jo tungere må den sorte blive for at opveje. Gå indad! Den gyldne middelvej ville afskaffe alle konflikter.

Jeg blev skabt til at gennemskue hypnosen for at nå ind til mig selv. Jeg lever på Jorden og er ikke ligeglad med andre; men jeg kan ikke være noget for dem, med mindre jeg sørger for mig selv først og fremmest. Jeg må graduere mit samvær med andre p.g.a. den, endnu da, og jeg er ikke alene om det. Se på sygdomsstatistikkerne. Jeg er altid blevet træt i lænd og ben af den, skabt til en mildere - sandere - tyngdekraft må jeg skabe min egen korridorboble i den og gøre den så stærk at jeg har den med mig overalt. Som sneglen. At lave viser om og afbilde afsløringer støtter min korridor, men det vil en dag ophøre med at være nødvendigt, min bevidsthed alene vil være nok. Så vil jeg kunne vælge om jeg stadig gider lege med de gamle færdigheder eller forlade Jorden - frivilligt gå ud af kroppen eller tage den med mig væk, efterlade korridoren, dematerialisere mig. Åja, det vil blive en mulighed, men måske når jeg ikke dertil i denne omgang? Vi får se. Så ja - jeg gør de ting for mig selv primært. Ved at udøve dem bringer jeg mig selv ud, ser konstant mig selv spejlet i dem og har samtidig en buffer mod det stadige pres fra den kollektive hypnose derude. Hil mit eget!

Interessant, hvilke værktøjer man kan skaffe sig selv. Mit liv var ikke særlig trygt i starten, et resultat af **kh**. Jeg reagerede med at stænge den ude med nærsynethed som 8-årig – og fik briller for at tvinge øjnene til at fokusere på den. Øjnene ræsede opad i styrke i protest. Jeg etablerede altså mit helt eget glasbur dengang. En god beskyttelse, død-irriterende, men svær at argumentere med. Når man ikke kan se ret langt væk, hvordan så identificere sig særlig med omverdenen? Og det *kan* jo være, man ikke skal det... begyndelsen til korridorboblen! At koncentrere mine arme øjne om hypnosen - også flugt-fiktioner fra den - gør mit syn uklart nu trods alle briller, og jeg bliver stiv og øm i nakken (stivnakke!), for det er ikke sandt, ikke mit, tilsløring og gammelt. Min opgave, hvis sådan haves, er nu en anden. Basta. Det er ikke specielt nemt at leve i denne kh hvor alt snart skal læses om, men jeg takler det. Kh har sikret overlevelse, men også udnyttelse, og undertrykkelsen af al "forkert" kreativitet er ikke længere hensigtsmæssig for mig som for en hel del andre. Tiden er inde, tågen splittes overalt trods modstand, hvorfor ikke gå med i stedet for imod - "trukket baglæns ved håret igennem tjørnekraattet, skrigende og sparkende..." Det er s'gu' da for dåmt. Hvis man er klar. Og hvordan ved man det? Hvis du er, vil "Sneglespor" tale til dig.

Virkelig fornyelse er ikke nye fantasier om drager i lidt anderledes verdener end denne, vel? Nej, det er (mere) ægte verdener, der fungerer på helt ukendte måder. Hvordan beskriver man det? Det kan man ikke! Så jeg skal ikke lave en ny illusion, der på gammeldags vis kan fange interesse. Kriteriet for interesse i det jeg kan give er at interessen er dødtæt af alt det gamle hernede og virkelig VIL finde vejen ud af fælleshypnosen. Jeg kan ikke beskrive destinationen, men jeg kan beskrive min egen vej fra det gamle, ikke *imod*, så forbliver man jo til evig tid i indkørselen, men *til* det ny. Fantasier er kun ny sløjfer i labyrinten for at sætte kulør på hverdagen før man med et suk vender tilbage dertil. Interessant åndepause som har haft sin værdi, og uanset om man manifesterer den i en Disneyworld/Harry Potter-world som andre kan deltage i, går du stadig ud i den samme grånende grundverden bagefter. Vær til stede fysisk eet sted og mentalt et andet, og noget vil i sidste ende knække - og er man sådan en der i det hele taget er færdig med kh, vil man få ondt i nakke/lænd bare af at *være* i kh, det kan jeg skrive under på. Og/eller depressioner, allergier - pollen, støv, mad, verden - kronisk sygdom, udbrændt... invaliditet... vokseværk.

Jeg har før prøvet at skrive om dette her, men noget manglede. Eller snarere skulle væk, så jeg selv kom klarere frem. Jeg var bl.a. lidt for New Age, og det er forbi. Måske bliver vi aldrig helt fri af illusioner, vælger bare nogle højere...? Nå, men så beskriver denne beretning altså en vej til en, der ikke stumper foreløbig som denne her barnetrøje – til en tilværelse hvor jeg bevidst skaber min(e) egen(e) dimension(er) at leve i, ikke en fiktion. Jeg er jo allerede begyndt. Jeg vil måske af og til henvise til "**Den skønneste Drøm**" hvor jeg stadig var lovlig New Age. Jeg skal nok sørge for at det ikke er nødvendigt at læse den, men vil heller ikke fraråde nogen det, hvis de skulle blive

nysgerrige. Der er lidt Atlantisk ”netop-Syndefald” over den. Den er absolut et værdigt dokument og ligger frit til læsning på www.lissen-seligmann.dk. Men den gjorde ikke alvorligt op med det hidtidige. Den var endnu en for-skabelse, meget mig, men en udløber af den gamle kh og til dels nu indhentet af den. Imellem DsD og nu er jeg gået langt forud for den, og jeg agter at gå helt ud af den, beherske den. Jeg *er* den så tit afbildede sommerfugl. ”Farvel og tak, alle I andre larver. Det var en oplevelse, men jeg er bare SÅ færdig med det kryben og kravlen...” hmm, og dog - nej, jeg valgte at vente og komme tilbage som snegl. Den står ved det den er hele den sendrægtige vej og efterlader noget, der varigt taler til finderen.

GRÆNSERNE

**Grænserne for din ydre formåen
Er optrukne inde i dig
Betingelserne for altings beståen
Er afstukne dybt i dit jeg**

**Og alt, hvad der sker på de ydre planer
har deres rod indeni
Alle de drømme og verdener du aner
færdes du daglig i**

**Har du en drøm du ikke tør rumme
Men ved du vil fryde dig ved
Vent ikke på at den skal forstumme
Med mindre du skader dermed**

**Bryd dine grænser for når de er brudte -
Da ved du hvem du er
Livstræets æbler er ikke forbudte
Næ tværtom - så bare fortær**

2. INDKØRSELEN

Nu hvor jeg er nået op forbi de tres er der nogle interessante spor at se tilbage på: jeg har klart fulgt udviklingsvejen, gang på gang beskrevet helt fra gammel tid, alderstrin endda, uden at ane det i starten. Som meget rodløs knap tyve-årig fandt jeg sammen med en mand, som lige netop kom i kristne kredse - min sidemand i den HF-klasse jeg gik i. Som ca. 30-årig blev mine små børn hele tiden syge... jeg tænkte ud af boksen og blev bidt af en gal naturteapeut - som lige netop var der, da jeg så efter - endelig uddannelse jeg *kunne* blive bidt af. Jeg tog en - og landede lige netop samtidig sammen med en mand der var ægte spirituel (bare ikke i munden) og bakkede mig totalt op - anede ikke, jeg søgte videre, dumpede ned i psykoterapi/clairvoyance og blev bidt - rendte så via en veninde ind i en fremragende læremester, astrolog, clairvoyant, drømme- og meditationsterapeut - begyndte via hende at forstå at mesteren var *mig* under afsløring - for derpå via samme veninde at møde M, som guidede mig videre på mestervejen, bl.a. ved at anbefale en alene-periode og derpå en helt speciel mand da jeg var knap 60 - hvilket jeg naturligvis kommer nærmere ind på. Klassikeren: "du ser lyset, du er i lyset, lyset er i dig, og lyset **ER** dig." Altid en individuel vej.

Yeshua - ikke den kirkelige fiktion "Jesus", sagde - og jeg tror, NT citerer ham korrekt - noget lignende i flere separate omgange, endende op med "Faderen og jeg er eet." Og *det* er at følge Jesu vej, ikke at slå sig på brystet og hulke: "Mea culpa, mea culpa!" (Min skyld, min skyld!) - uden i øvrigt at skære alle katolikker over een kam. "Katolik" er jo bare endnu et kollektivt stempel, som ikke siger noget om individualitet (måske snarere om vægt. Prøv at stave katolik baglæns, hrmpfhihi). Protestanterne kan sagtens være med - åh, den lidende "Kristenhed". Bedre end *-dom* og viser det nære familieskab med de øvrige hedninger. Det hele er blevet en tro på en slags sagn. Man kunne lige så godt og endda med større sandhedsværdi tro på "Ringenes Herre"- eller "Valhalla" - *mindst* lige så dyb esoterik som GT, mere tilgængelig - og langt morsommere. Nå, hvor var vi - jo, vejen fra mesterviden til -væren, hm, ærer ikke linen, og ligner ikke ære, for den er aldrig lineær som fra a til g, og man er ikke g, før man lever g. Jeg levede stadig meget f og skulle af og til omkring (a, b), c, d og e i 2011 som DgK beskrev, indtil jeg nåede M - som trak sig baglæns op i skyerne. M var inkarneret, men vejledte mig i drømme, for han boede i Indien. Kosmisk miljøbevidsthed og nemmere end mirakuløse besøg, ØV da osse!

Det med at M trak sig baglæns var en besked i sig selv. Vi går forlæns, ikke sandt? Men når man kommer på den virkelige spirituelle vej, går man baglæns. "Hvorfor gjorde jeg nu sådan?" Fra spørgsmål til det skjulte svar. Ligesom vi i samfundets overfladiske år går forlæns gennem stjernetegnene, men i personlig udvikling baglæns når vi integrerer lærestoffet, Vædder, Fisk, Vandbærer. Jo længere vi når, jo mere eskaleres hastigheden og jo mere vil (føles det som) omverdenen forfølge en. Stenalder, stensmed? Tja, kapacitet til at transformere noget basalt, øh, eller flint? Senere... Hvad var det for øvrigt for en besynderlig gave?! Et bette melon-hus, der hverken var helt eller halvt færdigt... det trængte da vist til en *enormt* kærlig hånd, selvom det havde været frugten af mange anstrengelser allerede. Et hus er at sammenligne med ens personlige struktur, og han ville og skulle ikke have den. Jamen, lærer den kristne religion os ikke at vi skal give os hen til mesteren? "Jesu vej" kommer der mere om lidt senere. Modellen var lavet af en sød, saftig jordfrugt = en liflig proces. Forfølgelsen fik kun *mig* gelejdet ind i kløften, ikke min x. I drømme har han ofte stået for afbalanceret brug af power, men den blev altså skilt fra, blev derude. Aha. Hvad så med den fysiske person? Alt til sin tid!

Jeg havde måttet stoppe med at arbejde og udstille på messer i 2008-9, det var blevet for overvældende for mig. Hvis noget er rigtigt for en, har man normalt kræfterne til det - indenfor rimelige grænser - uanset hvilket udviklingsniveau, hvilken modus; men holder det op at være det, modarbejder man sig selv. Trætheden var tiltaget over nogle år, for det var et gedemarked, og om

så kun få dage ad gangen var det nu mess-i-ass. Det var imidlertid dér hovedparten af min indtægt kom fra, og hvor skulle jeg ellers hente huslejen? Almindeligvis er det sådan vi tænker, ikke sandt? Vi er oplært med at så længe man ikke har et nyt stykke vraggods, slipper man ikke det gamle bræt, man klamrer sig til i livets flod. Men når man skifter niveau, forlader overfladen, ændrer det sig til "hvis du ikke slipper *alt*, du har i hænderne, kan der ikke blive fyldt *helt* nyt i dem." (Ih, hvor jeg bare kunne alle de fine citater. Jeg anede bare ikke, det ville vare så længe!) Jeg blev syg i maven, og da jeg ikke syntes at det var særlig spirituelt at sidde og rendeskide blod ned ad stolen på min messestand, mens jeg belærte andre om hvad de skulle gøre med deres dårlige mave, stoppede jeg brat. Så sad jeg dér i min lejlighed med alle mine talenter og gloede ind ad næseborene, mens maven faldt til ro igen over et halvt års tid.

Klienter hvade jeg stadig, men det aftog. Den eneste mulighed jeg kunne se var at melde mig arbejdsløs, og så ville jeg blive jaget ud i de stenalderjobs jeg havde forladt, fordi jeg blev syg af dem. Jeg var evolveret og agtede ikke at skaffe mig en varig sygehistorie. Straks er hypnosen der og skyder løs: "Find et job." Jeg ville vente og se i stedet. Der har altid været lige så mange løsninger som kreative mennesker, værd at huske, og igen præsenterede løsningen sig, skønt jeg ikke var vild med den, man er vel ordentligt indoktrineret. Min x hjalp. Han blev jo fanget af kuglerne ... det var noget jeg senere fik speciel forståelse for og - kommer tilbage til! Det lettede at han sagde, han faktisk skyldte mig noget iflg. skilsmiselloven. Jeg fandt udstillings- og optrædemuligheder, men det gik aldrig som håbet. Jamen hvis jeg ikke skulle dette, hvad så? DgK, men det forstod jeg ikke helt. Ja, jeg kunne se jeg var kommet ind i den, væk fra alt skyderiet, ja, jeg følte mig ofte livstræt, bitter, sågar helt mørklagt. Jeg havde dage hvor jeg nærmest følte mig sindssyg, som i pendulfart mellem to poler i en tænkesløjfe, og proces begyndte at være Gylden Middelmådighed. Var det "Sjælens mørke Nat"? Jeg var ikke sikker på, denne kristne munketerm var den rette, men vejen finder os alle, uanset stempler. Jeg levede tæt på nonnesk. Jeg følte mig mere og mere levende død, vedvarende lod det til, og jeg kunne ikke se formålet. Havde heller ikke læst noget særligt om det...

Min astrolog/clairvoyante drømme- og meditationslærer havde i sin tid bedt mig slippe fagbøgerne fordi jeg havde læst NÅK. Jeg var lige ved at kænre af viden som jeg bare blev mere usikker af, for den var *andres* erfaringer, papegøjesnak. Det er ikke at leve eget liv. Jeg fulgte rådet, begyndte at leve, en 35-årig nyfødt, tænk engang, og fandt at det at erfare var en hel del mere interessant end at læse/tænke sig til at undgå de knubs, livet kan give en. De kommer i øvrigt alligevel, netop fordi man er bange for dem og prøver at undgå dem. Illusionen er et spejl. Hvad du sender ud, får du retur, og spejlet forstår ikke "ikke", det spejler bare. Tænke sig at være så bange for livet at man nærmest *bliver* en bog for at sikre sig imod det! Andres erfaringer skal højst være den mest basale sokkel man bygger sit eget på – tidens mad-, tøj- og boligmuligheder - men med tidlige erfaringer der har skabt smertelige huller i en får man meget respekt for livsens bagslag, og bøger er en god flugtmulighed hvis man lever i et meget kritisk miljø, der betragter boglighed med stor respekt. Man har fred, bare man sidder med en bog, jo mere opslugt, jo bedre (også et skridt på vejen). Men uanset hvad jeg kunne have/havde læst mig til kan jeg sige, det var ret spildt, især på sidste del af vejen. Jeg har måttet erfare for at begribe, meget af det er nemlig ikke sket før - nogensinde. Så nu skriver *jeg* en bog om det!

Summa summarum - en masse data i min energibank skulle aflægges. Skygger, jeg troede jeg længst var færdig med. Jeg havde fået virkeliggjort min egen fiktion meget, men den var stadig en slags Harry Potter-land i svøb, og nu blev den lige så stille opløst for øjnene af mig. Når man ikke kan forestille sig at der er andet her på Jorden at komme frem til, er det ikke specielt morsomt. "Duer ikke, væk." Det strejfede mig ikke at kh nu var i færd med delvist at assimilere hvad jeg havde med-promoveret på helsemesserne, så pioneren her blev bare sat fri til noget nyt. Jeg havde lavet det første, søde arbejde, men var færdig med det niveau. Den saftige melon var godt nok min i

drømmen, men jeg måtte slippe den da jeg skulle spæne. Alt glider blot igennem vore hænder og klamren giver forstoppelse - slip, Lissen! Du vil altid få hvad du har brug for... men jeg følte kun at jeg lige så godt kunne være død. Jeg havde haft depressioner før og arbejdet mig ud af dem, men var lige ved at synke ned i nye. Hvad jeg ikke forstod var at jeg *var* næsten død, at man kan være det levende. Det var ikke muligt på Yeshuas tid, man måtte dø helt for at komme på den højere vej; men det er det i dag. Vi lever i "Skyggernes Dal". Skygger = angst = mangel på Gudslys, så alt vi har skabt er grundlagt på gudløshed = angst, for at overleve, blive her, bevare rodfæstningen. Øjet er lavet til at registrere skygger, altså mangel på lys, ikke lys som sådan. Så egentlig er dødsangst tegn på opløsning i f.m. integration, at gå baglæns mod guddommeligheden, fra spørgsmål til svar. Og jeg peb over at slippe skyggerne?! Men det kunne jeg ikke lige se.

Døden er som "den lille død" søvnen et skift til en mere finstøflig dimension, mens alt det (god)kendte liv foregår i den tætteste del. Jeg har altid været åndelig og derfor frosset meget, for Åndens ild er kold, og nu frøs jeg mere end nogensinde. Jeg følte mig forladt og søgte og søgte M for råd, men han hjalp mig i forvejen så meget han kunne tillade sig. I min nød begyndte jeg som nonner på fiktionen Jesus at overføre al min tilbedelse på ham. Hva'ba'?! Med *min* viden om at mesteren var mig? Jo, hvis jeg ikke kunne få det ydre liv som jeg ønskede, kunne jeg måske kortslutte savnet ved at forenes åndeligt med M i højere kærlighed, og var det ikke reelt formålet med livet? Han var jo trods alt spejlbillede af min egen guddommelighed. NU svarede han sent i 2010 i drømme med en irettesættelse, der sagde spar 2 - som jeg heller ikke fattede før længe efter. Ret morsom, faktisk! Han sagde lidt træt: "tror du da ikke at jeg selv også har seksuelle følelser," viste mig at han sandelig ikke kun var et hovede over en gasfyldt kjortel, løftede den op til armhulerne - oh, rædsel, bar mave - og det der var værre - og sagde "rør ved mig så du selv kan konstatere det!" - det kneb, jeg var rystet... gør pæææne åndelige mestre virkelig sådan? Ja, de er totalt ligetil. Men nok helst i enrum... som de falske, men af *lidt* andre grunde.

Den indre mand skal udledes, ikke om-gås på den måde jeg forsøgte det - for folk på mit stadium, i alt fald. "Du er begunstiget med egen krop, stå ved den og brug den som redskab for din egen mester, søg ikke at underlægge dig andres, ikke engang min styrelse mere, det stadium er du forbi - og da slet ikke at slette din egen." For det var lige det jeg prøvede på. Jeg har flere gange i mit liv haft lyst til ikke at være levende. Ikke det samme som at overveje selvmord, men tæt på, og dengang troede jeg faktisk at jeg kunne vælge enten at gå videre eller gå i mig selv, lade mig opløses i et eller andet moderhav til genbrug. Ganske givet kirkelig afsmitning. Jeg gik ud fra, min bevidsthed var *skabt*, men hvordan det - den er *evig*, ikke identificeret med de ydre konstruktioner. Jeg var bare så træt af inkarnationen og vild med tanken om at slippe af med den besværlige personlighed og alt det tunge ansvar - tydelige tegn på at sindet fyldte for meget og jeg ikke kunne finde ud af at nedsætte dets kadence, skønt jeg var dødtæt af det. At sindet endda selv uden at vide det ønskede at overgive sin store byrde til en højere instans, den indre mester.

Det giver nærmest sig selv, der så også var roderi i sindets sjælsbegreb, men *brugen* var korrekt for den gamle tid. Jeg "gik op i" forening med sjælen som clairvoyant fra starten af uden at vide det og "faldt ned igen" i sindet i privaten, vant til ellers kun at være dér i den "lille sjæl", personligheden som sjælen har sendt ned. Det var let for mig - Syndefald t/r. Jeg tror, forvirringen skyldtes at mit sind forsvarede sig. Det kunne lige netop gå med til pendulfarten, men ønskede ikke det skulle falde mig ind at være begge steder samtidig, for det troede at det ville indebære at det blev udslettet. Så jeg skulle i *hvert* fald ikke nyde noget af at køre hjem i bilen i den gale tilstand fra træningslokalerne, som jeg i dag betragter messerne som. Tja, jeg var vel heller ikke klar til det. Jo, jeg *havde* set "På dybt Vand" med Shirley McLaine hvor de ræser hjem fra bjergene uden han holder på rattet fordi han kanalisere en højere føring, men drog ikke mine konklusioner, til trods for at jeg var tæt på noget meget lignende efter 3 messedage, hvor sjælen nærmest havde haft total kontrol og derfor lettere kunne overdøve sindet: jeg huskede ikke at have kørt fra messen til

motorvejen! Det er ikke sådan, "bare" at tænke ud af boksen, for hvor mange tanketremmer er fuldt vore egne og ikke programmer, selvskabte eller indsparkede? Gerne forbløffende få! Desuden er vi sammensat af mange dele, der hver fungerer ret selvstændigt, vi er klynger. Noget af en Babel af stemmer at holde rede på. Havde jeg været klar dengang, ville sindet have været der samtidig og husket, mens jeg kørte.

Jeg havde læst noget om sjælens og i det hele taget den åndelige verdens organisation, men hverken de udmærkede sjæls-fremstillinger eller hierarkiske skemaer over den Åndelige styrelse af Jorden ville rigtig sidde. Det var deromkring at jeg besluttede, jeg ikke var hernede for at læse men for at leve, sanser, erfare, og ville få den viden når det var passende. I mellemtiden trænede jeg til en mere udvidet brug uden at ane det! Jeg gentager hermed at det er meget bedre at få bekræftet noget man har erfaret end at huske noget, man har læst. Nu *ved* jeg at mit sjælsaspekt, personligheden, er kusine til alle de andre aspekter af sjælen der har været nede. Alle dem fra alle verdensegne, der sad dér i DgK, inden vi satte os og M kom. De ligger oppe i arkivet - et enormt, hvidgyldent et i en kløft hvor "andre var døde før mig." Min sidste trætte lille fil ligger nu deroppe, eller noget af den, og alle filer kan kontaktes. I dag er jeg både arkivet og en ny fil, i nær familie med den gamle og dog langt mere udbygget. Jeg flyttede tyngdepunktet op i sjælen og slap af med overvægten - pyyyyh, og fik samtidig en langt mere nuanceret tilværelse hernede. Tilbagefald hænder, men kun delvise. Det her viser også hvor vigtig sammenhængen krop/sind/ånd er. Uden jordisk griben, hvordan blive bevidst? Og omvendt? Gammeldags mesterlære var meget klog... som Ms besked: "Slut med andre mestre. Brug din egen - og dig selv." Kirkelig kristenDOM (her) havde godt nok mere fat i mig end jeg troede, til trods for min afstandtagen fra den. Og "Sjælens mørke Nat" var ikke den rette betegnelse. *Den* handler om at opgive al egen styring og overgive den til fiktionen Jesus. Kun delvis rigtigt og et foreløbigt og fortidigt stadium. Men mere...

Drømmen kom i november 2010 efter at jeg dagen forinden havde besøgt en mand af professionelle grunde. En som M havde antydnet ret godt i en anden drøm, men jeg var for tykpandet. Jeg havde selv bedt om at blive forevist en partnermulighed i et svagt øjeblik - og så lyttede jeg ikke efter svar! Ikke så svært, mester skørteløfter var lidt træt af mig - "nu skal hun få!" Det var en flink fyr, men matchede ikke umiddelbart min forestilling om en partner. Han sagde også at han havde maximal brug for fred (nix pille!), og jeg var ret fokuseret på min x, for der er få som han, og når man er intelligent nok - se, der kom hovedet på tværs igen - er man jo ikke så dum at filtrere sig ind i noget måske mindre vellykket ud fra gode, kendte kriterier... forelskelse kan gøre nas. Det vidste jeg fra min x blev min x. ("DsD") Jeg snakkede altså neutralt med den dygtige lydmand, forsøgte at få min musik ud men lykkedes ikke, for jeg har aldrig skullet - kunnet - mose på, jeg vidste at for mig hed det synergi og tiltrækning, og indenfor visse områder var det nærmest umuligt, der er for stor fokus på dem. Selvfølgelig kan det lade sig gøre alligevel – hvis det er meningen...

Ups, der kom lige et déjà vu. Jeg har set disse linjer før. Multidimensionel, hvad? Nej, nok bare en tidsting her. Da tid/rum kun findes i vort fysiske univers (over det er det mere kredsløb) har vi allerede levet det der lige sker og erindrer det, for nuet er ikke et punkt, men et område. Det har vort sinds velprogrammerede betjent dog haft lidt svært ved at takle i de Ånds-forladte tider vi har levet i, så vi har valgt at kalde det déjà vu – dejlig fransk ordtåge, giver lidt extra mystik ligesom "locum" engang for...øh, nå - men det betyder såmænd forudelse, eller synskhed, alt efter hvor udviklet mesteren/staklen? er. Kirken har på tværs af Yeshuas formål hjulpet GODT med til at sprede en fed røgsky fra div. bål over at det i sidste ende er en almen menneskelig evne, for ellers kunne den ikke holde os nede i trældom i samarbejde med de jordiske magthavere og bevare sin enevældige førerposition i flæskefadet. Tsk tsk. Trods alt nok ikke så u hensigtsmæssig en stabiliserende faktor i forne, mere umodne tider. Men det var dengang. Og da vi har uendeligt med valgmuligheder som alle kan vælges samtidig i vore andre dimensioner – nogle ligger lige opad den

hovedkanal vi har valgt – kan der opstå en situation hvor der lappes ind over, og man bliver... en snegl! Men nu foregriber jeg vist lidt. Altså tilbage til fortællingen...

I HÅBET

Årene går, ugerne, dagene
Hvornår banker du på min dør
Se på min ellipses bane
Snart må jeg være ved før
Hvor din lyslyd opfanges af mig
På mit interneste net
Jeg er træt af det timeliges hulvej
Illusionen der visner så let

Kun een vej tændte min ildhu
Og selv dens ild døde bort
Men viste dog vejen jeg vil nu
Som synes aldrig for kort
Jeg har sporet dens lydløse tone
Og må være nærmere dens mund
Famlende, uformående
Ber jeg dig være mit fund

Er timen først indhentet
Når liv er en tilstand, ej håb
Hvor venten ikke er ventet
Og længsel et stilnende råk
Da har jeg måske nået døren
Og hører dig banke på
Med mine inderste øren
I det nu der aldrig vil gå

3. VINDFANGET

Gæt engang: de muligheder jeg tiltrak havde været dødfødte i flere år. Jeg fandt en forlægger - han fik hjerteanfald. Jeg søgte en lydmand - fandt en udbrændt. Var lige netop for sent til en talentkonkurrence. Hvorfor? Faglig dygtighed er ikke nødvendigvis en garanti for succes i samfundet. Det var ellers det jeg officielt lærte i skolen. Det uofficielle figurerede mest i de alt for korte frikvarterer, måske godt så at de var så korte, og mine lærere var vel endnu mere formørkede end jeg. Det var en ret beskyttet (verdensfjern) privatskole. Jeg fattede ikke hvorfor man det ene øjeblik fik ros og det næste pi – jeg mener ris *alt efter* om man kom *afsted* med rovet, for jeg var faktisk ret hævet over det dér fra starten. Det er dyriske rester, sort magi at benytte sig af stupid magt, bestikkelse, ”star quality”, ”smil til censor” med/uden hvid kunnen. Mon ikke ordet magi deler seng med magelig, hensigten helliger midlet? Og hvorfor ikke, på det plan? Men ville *jeg* have ønsket mig succes på det grundlag? Svaret på ”hvorfor” ovenfor er: mit højere (u)bevidste greb ind. Tag et kik på Youtube. Lige bag den pæne hvide overflade indenfor især den exponerede kunstverden lurede der et mørke som få ville være ved dengang, men åbenbart heller ikke være foruden. Min x havde en nær neutral s/h balance, men også han blev fjernere og fjernere hvor jeg havde håbet, været vis på det omvendte. Men i DgK blev han jo ”taget” i opløbet til kløften. Alt bare døde, håb og drive – blot mere og mere dispassion. Det kunne da ikke være rigtigt?

Håb? Om det blå stempel i det cirkus? Jeg havde ikke så megen overfladisk nærværelse. Havde jeg haft det, ville jeg have kunnet se at en der var som jeg sandsynligvis kun kunne få den succes som jeg faktisk fik på de helsemesser, jeg deltog i. De var en af de forandringens dønninger der er kommet med især de sidste 2-3 generationer, og det, det gamle samfund kunne bruge af dette ny blev assimileret og det essentielle - det dybere lag som jeg blev mere og mere identificeret med bag det - sorteret fra. Jeg behøvede bare at studere hylderne i BILKA og de blomstrende kurser i salgsteknik. ”Business Coaching”. Var det noget at håbe at komme ind i? Kommercialitet baseret på misbrug af psykologi er ikke lige mig. Ikke desto mindre må jeg indrømme at det dog giver bevidsthed om ikke-kommerciel psykologi om så ad bagvejen, og der er kommet langt mere accept af det over-sanselige. Jeg var blevet efterladt på strandbredden i suget efter dønningen, men ikke derfor overflødig. Ikke helt. Jeg skulle bare vente på næste dønning, klar til den, når den kom ind. Det forstår jeg NU, hvor den er på vej (2018).

Som generationerne før troede jeg at kunne forandre noget mere gennemgribende på den dønning der havde været; men verden og jeg var ikke klar nok og skulle nu til næste fase inden næste dønning. Hypnosen er tung, alle har vi været med til at udbygge den igen og igen, vi lever jo ikke kun een gang. Jo, personligheden gør, men sjælen bag sender jo bare et nyt aspekt ned. Det rager ganske rigtigt ikke et igangværende særlig, men det rager sjælen. Man behøver kun spørge sig selv hvorfor nogen fødes til sus og dus og andre til søs og pøs. Skulle det så bare være herlig én? Urgh! *Tror* du på det, så vil jeg anbefale dig en anden tro - især da med den store flok tidligere livs personligheder jeg sad sammen med i DgK før M kom, selvom jeg ikke just elsker religionshypnoser. Hvis du er ateist, vil jeg spørge dig hvorfor enkelte celler - kommet af ingenting - faktisk ret komplicerede under mikroskop - uden impulser overhovedet pludselig skulle ønske at samles i kolonier? Hvis de fik en impuls, hvor så fra? Tag et kik på et blad eller en fuglevinge. Meget mere taler for reinkarnation og design, og læser du ”DsD”, er der en hel del om tidligere liv. Det kræver dog øvelse at afgøre hvad det egentlig er man ser. Er det *din* sjæls reelle tidligere liv? Med en offentligt kendt person kan det være resonans, mange har ens temaer oppe i samme tid. Det skulle meget gælde Camelot-galleriet, og hele historien ”genudsendes” i andre dimensioner, kan ”høres”

derfra. Sådan går det de gode historier! Og man kan have bidraget med stof til en signifikant person og så have en vis identifikation med denne, som f.x. Yeshua. Men det er i og for sig ligegyldigt hvis liv det er, det kan altid bruges til større bevidsthed – er min erfaring.

Tilbage til håbet om – hvad? At dele mit skaberværk med andre. Ønsket stammer fra Atlantis og er ikke lige sådan at ignorere. Det var jo ikke meningen! På Atlantis (se evt. DsD) skabtes en ny, tættere mennesketype, esoterisk benævnt "Arieren" (Ja, Hitler havde okkult viden). Den opnåede ikke så let følelsesmæssig samklang som de tidligere, men det kunne trænes. I stedet *definerede* den sig ud fra andre/andet fysisk udenfor sig selv, havde et stærkere sind/intellekt og var ergo ikke så let at følelses-manipulere, dengang et stort problem, så det var en god løsning på vej *ned* m.h.p. op igen. På vej *op* skal vi blive tindrende ligeglade med andres mening om os, men indtil da...se sin skabelse leve, interageres med, definere sig selv ud fra de andres accept. Hvis ikke dette ku' la' sig gi' sig på en passeret bølge, så måske næste? Gamle raptus'er *skal* slippes, også selvom man skal kunne kommunikere med samfundet. Den ægte pioner er altid i spidsen, andre roller passer den ikke. De nye er den videnskabelige/teknologiske og den spirituelle der transcenderer tiden – som jeg vil. Jeg følte mig oprindelig helt ude af trit. Nu ved jeg at jeg kom fra fremtiden, ikke for første gang endelig trækker mig fri af Jorden og kommer op. Jeg er fra fut-, ikke stenalderen (DgK), kun i f.m. fjernelse af de blokeringer jeg fik lagt ind for at passe ind i tidsskemaet – fordi sommerfuglen greb en option som snegl. Når der ikke er tid derovre, så kan man jo også komme fra fremtiden, ikke? Multidimensionelle valgmuligheder. Det kan ses i mine billeder, flere serier startede i en slags rum om Jorden og søgte at nå ned med bare en tå...

At være med på mere end 1 af vor overgangstids bølger har hidtil indebåret fysisk død først; men bølgerne følger tættere og tættere på hinanden, og er man åndelig nok, kan man altså nu vælge at gennemgå døden levende. Sværere end at dø, nemmere end at fødes igen på traditionel vis. Man slipper for en ny barndom, gaaab. Jeg synes personlig ikke det er noget reelt valg. Nogle har truffet det inden de kom herved, jeg nok, jeg huskede det ikke; men bl.a. derfor fik jeg vel også DgK (DgK, DgK, hvorfor har jeg kaldt bogen "Sneglespor"? Fordi DgK er mig, ikke sporene). Man kan også udsætte valget til undervejs hvor man er mere sikker på kursen. Min tidligere mesterlærers unge søn fik et slagtilfælde og lå i koma indtil hospitalet mente han var mør og spurgte om de måtte gå amok på reservedelene. Min lærer sad hos og sagde aldeles ulogisk F.Y., for hun kunne jo "se". Da han omsider vågnede, kunne han kun svare hende med vip med en lillefinger, men han svarede godt nok. Hun trillede den tilsyneladende zombie hjem i kørestol, meget upopulær hos hospitalets stab. Især da sønnen efter nogen tid viste tydelige tegn på at komme sig. Efter det ville de ikke engang hilse på hende på gaden, hrmpff! Han kunne have været så velegnet til et monster for Frankenstein, blot generøst fordelt over hele DK – givet KASSE! ;-)

Det tog ham lang tid at komme sig og få mæle igen, han var nærmest en voksen baby, men da han fik mæle fortalte han, han havde fået tilbudet om at fødes igen som baby. SÅ hellere tilbage til kroppen han havde forladt, tak! Han kom sig støt og har taget et kvantespring på denne måde. Jeg har mødt lignende, mere eller mindre dramatiske eksempler og har også to sådanne sønner. Og derfor øves typer som vi op i at dø fra start af. Hvis du er en henad mig, så vil du genkende det når jeg siger at jeg føler jeg har levet mindst 5 liv i eet. Der er bare SÅ meget, jeg har sluppet og så meget nyt jeg har skullet tilpasse mig især psykisk... nej, opdage lå nedenunder og bare skulle leves i stedet. Jeg tror ikke det var gået, hvis jeg ikke havde været traumatiseret ned til den lavere frekvens. Som en slags tom skal fatsvagt at have fulgt nogle usynlige skinner, *nogen* havde lagt. Disse konstante forandringer var oplæringen til den levende død, jeg først metaforisk accepterede at gennemgå i DgK. Og mens jeg lå dér, kravlede der en ung kvinde ind, stilfærdigt, ad en sidegang. Det kunne være en metafor for nogle uddaterede, umodne følelsessæt der nu, hvor jeg lå stille, kunne indhente mig og gå i sig selv. Eller det med samt en eksistentiel spådom...

Min datter døde i juni '12, 34 år gammel, en hjerneblødning, smut. En meget nådig død og OK, for *hun* havde absolut aldrig passet ind i vort Ånds-svage samfund - som beskyldte hende for at være det - hm, jeg må jo indrømme at jeg engang selv lå under for den hypnose. Og gør man det, kan man ikke tænke ud over den, "mains' dream" er og bliver alt, der er, og der er ikke nogen, der ikke passer ind. Hvis, er der noget i vejen med *dem*. Min datter blev min største lærer, og det var fast arbejde i alle hendes leveår. Ja, jeg elskede hende, og jeg blev bedrøvet da hun døde, og nej, det varede ikke ret længe, for jeg kunne kommunikere med hende på den anden side hvor hun havde det fjong, så sørge?! Men så stærkt virkede samfundshypnosen i stivnakken her at jeg først begyndte for alvor at stille spørgsmål til systemet få år før hendes død. Indtil da troede jeg det kun var få områder, der trængte til revision. Lidt tunnelsynet - findes der et så udartet tunnelsyn som jeg blev konfronteret med i naturmedicinske kredse fra den traditionelle lægestand såvel som den øvrige sundheds- og levnedsmiddelsektor, vil det også ses i resten af systemet. Jeg ønskede bare ikke at indse det, det var simpelthen for meget for mig. Hvilket er tunnelsyn! Jeg havde hårdt brug for hendes konstante hamren på min hjernebasse.

Min datter var særdeles spirituel, og den totale konflikt mellem dette og omgivelsernes - i hendes første 10 år inklusive min - nedsatte frekvens underbyggede en ultimativ epilepsi, der kom frem i 12-års alderen og slog hende i smadder. Hun orkede tilsyneladende ikke vente på at hendes tid skulle komme mere og skred. Ja, hun var absolut også fremtidig, kunne meget vel have inkarneret til dels i et håb om at de forandringer der omsider sker nu, i '18, var sket i 2008; men der kom lige et "decade of delay" 2007-'17. Desuden kommer det for mange hyperspirituelle som en overraskelse at det er så hårdt. For under hundrede år siden var det det ikke, typisk da de sidste gang var her; men siden er udviklingen eskaleret voldsomt, fordi der er kommet flere og flere ind med højere frekvenser. Under vores udvikling har vi været forbi mange muligheder for at miste vort eget lys til fordel for andres, hvilket meget er basis for dagens verden - religions- og andre trosmønstre, magtstrukturer... En slags konstant epileptisk anfald. Syndefaldet, faktisk. Min datter kunne ikke tåle det stadium mere. Eller var måske alligevel en ny sjæl, der inkarnerede, uerfaren? Jeg havde set hende i tidligere liv sammen med os andre, men hvad er det egentlig, man ser, om så nok så sandt? Der er jo mange muligheder for misforståelser. Øjeblik, jeg skal lige føle efter...

Nej, hun var ikke ny. 1) Mine gut (Gud!) feelings siger nej, 2) så havde hun ikke været født med halen først. Hun forsøgte at stikke af, vidste udmærket, hvad der ventede. Hun havde slemme tidligere oplevelser, og fokuserede hun for meget, søgte at forstå det tætte fysiske element, overtog en dyb angst hende, lammede sind, krop så hun "gik midt over", en slags død. Angst er tomhed, "her *ER* jeg ikke." Hun døde igen og igen. Særdeles mediumistisk som hun var, lammede andres lavere frekvenser også hendes tanke/tale meget. 3) hun var her for at konfrontere og begynde at integrere, og hun nåede lige netop at blive klar til det med hjælp fra mig. I en drøm en uge før sin død fik hun valget om hun ville fortsætte eller dø nu, og hun valgte at dø, for hun følte sig helt oplidt. Anfaldsmeknikken var at lige før brændte det overanstrengte sind sammen af signalstorm/angst og æterlegemet flygtede med astrallegemet ud/op - hendes krop mistede næsten hele sin kontakt til sjælen som hun meget mere *var* - snap - røg forbindelsen, og robotten lå dér, spjæt, hiiiiv, døde, indtil sindet var helt ebbet ud og Ånden reablerede v.h.a. DYBE ÅNDEDRAG. Hvorfor mon det hedder "Ånde-drag/(træk)"?! Der er fin overensstemmelse mellem dette og det fysiske billede, lægerne har fundet frem til. I en visere tid kaldtes det "Guds finger". Pegefinger, at du ved det. Og? Hvad kan man gøre? Vi vender tilbage til åndedrag senere, det lover jeg.

Tja - grand mals som min datters kan være en praktisk løsning. Umulige at styre, selv med medicin, smadrede de kontrolpulten, sindets årsag og virkning. En smadret robot kan ikke tyrannisere mere. Hvis man har tænkt sig fortsat at benytte robotten, som bliver et rent ringvrag med tiden, er det en uhensigtsmæssig måde at fremme åndsnerverelse på; men ellers kan det være

en brilliant måde at gennemgå en svær fase på, som så ikke behøver en ny inkarnation. Hvad jeg fortæller om, trængt sammen til få sider. De sidste år gennemlevede hun nogle anfald uden at knalde ud, så en integration var ved at ske. Åbenbart hellere dette end sejtrække, som andre på grænsen gør. Så man den mystiske "udbrændthed" i samme lys kunne der gøres meget, men samfundshypnosen ønsker ikke - nej, den *ved* ikke *endnu* at den ønsker at vi får kontakt til os selv før efter at nogen af os - indimellem - har tilført den nogle nye impulser, den *lige* kan tillade. Den er nøjagtig som vi, bange for ikke at kunne styre os hvis vi får kontakt, for at vi bryder ud af dens rottehjul, for så tror den, den dør. Den ville få det skønt i en rolle, den kunne overkomme - styre samfunds-kroppen, -køretøj, -gøremål - det reelle ansvar ville ligge hos en funktion med kapaciteten. Den har gjort det godt. Fanfare, afvæbning. Dybt, lettelsens suk.

Yeshua var nødt til at lade sig slå ihjel med syvtommersøm m.m. for at disciplene kunne forstå den levende død og at de ikke skulle tilbede *ham, men følge hans lære i at elske SIG SELV*. Det var hans store kærlighedsoffer til dem/os, og også til sig selv. Han fik rystet dem af! (Nej, jeg husker ikke at have været en discipel.) Der er ved at være flere, der forstår. Der har aldrig været så mange der udlever en andens fantasi og samtidig tilfører deres egen - film, skuespil, rollespil. Det er stadiet før der ikke er noget bedre end den helt egne. Jamen vi kan jo fare vild i vores! Ja, hvis vi kun bruger den til at flygte fra den kollektive. Gentagelse fremmer forståelse: Vi ender med at bruge den til at afsløre vor indre mester og tillade den at overtage vort liv, og så bliver det liv et mirakel for os selv og omgivelserne, guddommeligt. Hvorfor dø først levende? Jamen du godeste - for at slette tavlen totalt for at give plads til, kunne klare mere højfrekvent energi, og at springe døden over sparer tid, da det er lettere at mærke modstande nede i det tætteste stof. Desuden for at opleve hele dette - hellige - skift der sker lige nu, som vi har ventet på i æoner, påvirke processen med vores energi hernede, og for at skabe (snegle)spor for andre at følge. Men vi er ikke mange. Februar '18 oplyste "Adamus" (crimsoncircle.com - varm anbefaling, no nonsense, du lærer hurtigt at sortere start-justeringer fra i de gratis månedlige kanaliseringer) at der worldwide er ca 100.000 der har set deres materialer af og til, 30.000 følger det jævnlige og 15.000 er helt dedikerede deres realisation/oplysning.

Vi mangler lige noget i f.m. 3) forrige side... hvis DgK er *min* sjæl, hvorfor lagde min datter sig så til at dø i den? Fordi hun var et andet aspekt af vor fælles sjæl! Skulle der kun kunne være ét nede ad gangen? Måske i inkarnationsrækkens start, men - lineær tænkning! Den endelige mester vil kunne være flere steder på een gang, á la Gud med alle sine børn en gang med tiden. Og som niveauet under - de kollektive dyresjæle, træningen til menneske. Og planterne vel også, træning til dyr. Og mineralerne. Alt gentager sig for hvert plan. Naturligvis måtte hun afsluttes, forud i tid som hun ellers var, da vores sjæl jo ville bruge *mig* som medium til den guddommelige inkarnation, men overførsel mellem os var nemmere hvis vi var i kontakt i det fysiske. En sjæls hjælp til selvhjælp - så kunne jeg lettere være tilpasset min tid for så at få tilført en ekstra-tidsinjektion senere. Hvorfor naturligvis? Hun var helbredt nok gennem kontakten med mig til at kunne fortsætte sin historie livsbekræftende andetsteds, det fortalte hendes drøm ugen før hun døde (DsD). Alle aspekter er sjælens historier. De er skabt liv i sig selv, men kan ikke skabe, som det udvalgte aspekt sjælen handler igennem. Hun var min eksamensopgave i harmonisering og frisættelse af aspekter foruden en konsekvens af at sjælen var vågnet og ville afslutte rækken af inkarnationer. Hvad den yderligere foretog sig gennem mig behøvede hun ikke være *her* for.

Når sjælen vågner, tiltrækkes alle fortids og fremtids (der er kun tid hernede) uharmoniske aspekter fra alle dimensioner for at "ordnes" før lukketid gennem det aktuelle aspekt, før de slippes fri i universet. Visse særligt fantastiske historier gentages med nye "skuespillere" andre steder, f.x. hele Camelot-historien. Det minder egentlig en hel del om Disney- og Harry-Potter-land, rollespil... Omstillingen fra at leve som lille aspekt i livets flod og til at livets flod løber igennem én via tiltrækning fra den vågne sjæl er årsagen til, det udvalgte aspekts liv bliver så kaotisk. Ab jeg

begyndte i psykoterapi begyndte min datter at dø, få anfald. Hun døde netop da jeg skulle foretage sidste oprydning, hendes hjælp var ikke relevant mere. Hvilken hjælp? Hele sit liv fjernede hun sind for mig, til sidst med anfald. Jeg var begyndt at få absencer af og til, men de forsvandt, da hun begyndte. Vore gemytter havde kun evnerne tilfælles, og hun havde en praktisk aflukkethed i det fysiske, ideelt set fra sjælen, da hun ikke rigtig skulle noget der. Hun skulle kun bære og rydde for mig. Psykologien ved *at* børn (dyr også) bærer psykiske byrder for deres forældre, der truer disses livsenergi og dermed børnenes overlevelse. *Graden* varierer, med børn i samme familie, endda. Smart, men hvorfor, *dybest* set? Og hvor mange er ligefrem aspekter af fælles sjæle? Få. Det hører givet mest til på falderebet. Jeg har kun læst meget lidt om tvillingsjæle, og det læste var snarere en forklaring på dualitet. Men det føltes rigtigt med den mand i DsD... for hvorfor skulle sjæle ikke kunne have samme farvenuance?... the rest is silence.

GARNERING?

**Hør, Karl deroppe i vognen - hvis muligt at råbe dig op
Hvordan er det dog du kører det her show
Mit liv ligner nærmest et flop**

**Kan du mon ha fejladresseret mig, min brik passer meget skidt ind
I tid eller sted - ingenting jeg har med
Synes at rage Jorden en pind**

**Min stil er for levende til trenden, penselstrøg, ord eller sang
Facaderne sæller - især fæle tæller
Falskhed og død går sin gang**

**En hæs eller hysset sanger serverer en floskelsalat
Rim på sort og hvis gir sikker succes
Til et skrydende el-attentat**

**Hvad skal jeg med min rene stemmeklang og vers hvor vid rimer med bid
Med billeder der stråler af lys, ikke skråler
Om lyst og laster, nag og nid**

**Jeg ved du har hørt mig så svar mig, er den gnist her - verdsligt - et spild
Garnering til stegen, ellers stuvet af vejen
Til den skal i den rensende ild**

4. ENTRÉEN

Den unge mand i DgK der kravlede ind ad min hulegang var fulgt efter mig gennem kløften, kom altså fra min fortid udenfor som min datter, men efter hendes død. Han kunne ikke få kontakt, for jeg reagerede ikke på hans signaler, var nærmest lidt irriteret over dem, her lå jeg på det yderste inderste - kunne jeg få lov at dø i fred, tak?! Han trådte også i sit "ildskørt" med knæet, hvilket yderligere forhindrede fremfærden. Metaforen kunne betyde at jeg havde et hængeparti m.h.t. power, som hæmmede mig. Også at jeg forsøgte at få det af. OK. Hvorfor skulle nogen ønske at "træde sin power af?" Hvordan kunne den være en hæmsko? Jaha, det kommer vi *også* til! Det faldt mig heller ikke ind at også dette kunne være en eksistentiel spådom, og - som sagt fra starten af - spådomme forstås først lige efter de sker fyldst eller senere, når man ser i bakspejlet. Det ville da også være dumt andet. Hvem gad se en fodboldkamp, hvis man fik resultaterne forud? Spådrømme skal ikke fortælle nøjagtig hvad der er i støbeskeen. De skal bare fortælle en at der er mere til en end man tror, især hvis man er tæt på et afgørende skift eller føler at nu er alt slut.

Når et nært familiemedlem tages ud af ligningen, forsvinder der en masse mere eller mindre synlige bindinger til de nærmeste. Er det et barn, finder det oprindelige stof barnet lånte til sin krop tilbage til kilderne, hævder Don Juan i Carlos Castanedas bøger. Selvfølgelig - det er jo dér affiniteten er. Jeg mærkede faktisk en styrkelse, så det er korrekt. Det var også - i bakspejlet - tydeligt at der tilflød mig noget bevidsthed via sjælen. I løbet af det næste halvår kom der en øget klarhed. Jeg indså at jeg ikke kunne blive ved at klamre mig til noget, der gled mig af hænde alligevel. Min musik, min x. Ingen af dem ville den vej, jeg ville. Det var stort set mine ord, da jeg opsøgte ham - når han ikke ville den vej, jeg ville, så var der jo lissom ikke mere at tale om. Jeg var vist lovlig bedrevidende i mit ordvalg, som om jeg valgte rigtigt og han rigtigt, hvem har ret til at dømme en andens valg, men jeg var træt af alt - *mit* - tovtrækkeri. Hvad kunne jeg bruge de forhåbninger om retablering af parforholdet til? Jeg elskede ham, men nu skulle der trækkes en streg i sandet. Det ville befri os begge, fint! Det skete nogenlunde samtidig med at jeg begyndte at tale mere med den famøse lydmand. Vi havde ikke snakket sammen længe, og han fortalte mig at han var blevet 20kg tungere siden sidst, jamen dog. Også han var i opbrud, han ville flytte fra sin samlever...

Han installerede noget software til mit elklaver. Vi havde en god dag og aften og så spurgte han om han kunne overnatte. Det gav et ryk i mit univers. - Jeg forelskede mig i en mand for - du godeste, var det så længe - 15 år siden, som virkede meget optændt, han sagde da at han elskede mig, men han valgte mig fra. (DsD) Det havde han jo lov til, men måden... Sådan er det vel bare når dybden og overfladen søger at kommunikere. Efter den indledende spænding finder begge ofte at den anden er en torsk. Forresten ikke nogen dum fisk - og verdens største torsk er norsk. Hædr-hædr. Nå, men efter det var jeg meget vaccineret imod mænd i det hele taget. Ved de yderst få lejligheder hvor jeg kunne opleve tilnærmelser var jeg blevet uhyre nøgtern på stedet, kærlighedscener i film benyttede jeg til at gå på wc, så slap jeg for at brække mig... hm, måske havde jeg et hængeparti... Nå, men jeg mistede i et nu al tænke-kapacitet, færdedes jo i forvejen lidt hævet over pøbelen (!), glemte at han boede pænt langt væk og sagde nej, og exit homo. Dagen efter havde jeg mere kapacitet til at tænke over det. Det var schi's'me da en sær reaktion... og så kom der en indsigt farende op fra dybet for at studere udsigten.

I Indien i 1998 var jeg blevet spået. Det skal man altså i Indien. Der var blevet nævnt en mand, der var ca. 10 år yngre end jeg som jeg ville møde "in long future" - "fine man, a spiritual man this time...the right partner...you are going to find a spiritual power in him." Det skulle ske når jeg var 49, altså i 2004. Den slags skal man tage med 1 *spsk* salt, og der skete da intet særligt i 2004, lang næse. Nu rumsterede forudsigelserne imidlertid. Drømmestumper med M dukkede op - som jeg jo havde bedt finde den rette, hvis nogen. Det havde han med andre, og jeg gad ikke flere dødssejlere,

tak. Der var den fra januar 2010 hvor jeg skulle optræde i et medborgerhus og fumlede med et lille transportabelt anlæg. M spurgte om jeg ikke ville på det store anlæg, og joda, hvorpå der kom en lydmand, der ville sørge for det. Den lydmand lignede... og så var der den stump nylig, noget med at M lagde planer mens han gik om søen i anlægget... Jeg kunne ikke få fred for det, og jeg kunne vældig godt lide ham, men fandt ham meget neutral. Hvad kunne jeg forvente - det var jeg jo selv! Hvad var det, M sagde i skørteløfterdrømmen sent 2010? "Tror du da jeg ingen seksuelle følelser har?" Jeg prøvede at "gå ind" og så at jeg aldrig havde haft forbindelse til ham før, bortset fra at han havde været en yngre præst i templet, da jeg var dronning og ypperstepræstinde i et af rigerne på de sidste rester af Atlantis (DsD). Han var fascineret af mig dengang, følte med mig, men stod langt under. Desuden blev jeg ofret kort før øen gik ned, og han ledte nogle af de flokke, der emigrerede til Amerika lige før katastrofen. Jeg kontaktede ham - dagen efter? Noget lignende - satte ham ind i sagen... kunne han tænkes at komme igen snarest og se om der var noget i det, uden forbindende... pr. mail. Uuuuha. Ikke mundtligt. Hans svar gik rent ind.

Han kom direkte fra et besøg hos en kæderygeren og ville godt have imprægneringen skyllet af. Fint, så fik jeg lejlighed til en kikker. Og fik en gevaldig overraskelse. Rolig nu, han var en helt normal 20kg for tung fyr at se til, og det var nok på tide at jeg fik et mere afslappet forhold til polstring; men det klokkeværk havde jeg set før - i skørteløfterdrømmen. Spøjt... vi var enige om at tage det meget stille, ikke forhaste os. Så vi var noget så pææææne, sad lææænge neutralt i sofaen og snakkede klogt, omgivet af en usynlig sky af alt muligt andet - og der skete ikke en skid. Jeg foreslog aftensmad, og vi rejste os. Som vi stod der i stuen og han trak ned i sin trøje, var det som om jeg med eet *så* den mand jeg første gang havde set på Bornholm. Nå, det har jeg ikke omtalt? Det kommer jeg til, som sædvanlig. Denne gang om lidt. Han så noget så fortabt ud, noget i mig smeltede, og jeg gik hen og kyssede ham. Sådan er det, når man har dækket sig bag en usynlig ismur. Den egentlige person bliver skjult alligevel. Og sådan ses og føles det, når mure og tinder falder i havet. "Åh, det var godt du gjorde det," sagde han. "Jeg var begyndt at tro, det hele bare var en fejltagelse." Sådan noget meget lignende. Isen var brudt. "Skal vi SÅ få noget at spise!" Sagde jeg. Og det gjorde vi så.

Vi redte op til ham på stuegulvet, for vi skulle jo tage det stille og roligt og altså sove hver for sig. Fint nok, jeg faldt i søvn. Og vågnede midt om natten. Lysvågen. Og det var den rette beskrivelse. Jeg kunne næsten med det blotte øje se, jeg sad badet i et vældigt lys, der uden ord sagde: "Gå ind til ham. Gå ind til ham." Hva'be'ha'r? Det var ikke lige det, jeg havde aftalt med ham. Men jeg havde ikke noget at skulle have sagt. Det var ikke min vilje, der bestemte i det her. Det er noget af det særeste, jeg har oplevet. Virkelig en mediumistisk oplevelse. Noget overtog min krop og jeg - eller den robot vi normalt identificerer os med - rejste mig, gik ind til ham og risikerede at fortælle ham det ("...hun er skrupskør..."). Men vi lå i arm resten af natten, og efter det gik det naturens gang. Polstring viste sig at være uden betydning, skønt jeg havde været nervøs for at føle mig frastødt. Det lå bare i min perfektionistiske oplæring som et næsten neutraliseret program. Der var andre overraskelser - jeg var nærmest jomfru igen, for der var gået ca. 10 år siden sidst, så det gjorde ondt, men kort. Godt gjort. Man har været i gang 45 år og fået 3 børn... men sådan gør kroppen, når noget ikke bliver brugt. Og mest af alt: denne mand praktiserede tantra, at udskyde udløsningen. Det havde jeg aldrig prøvet før, og det var en åbenbaring.

Lige fra ganske lille havde jeg vidst, der var noget derinde, der skulle bruges, altså længe før jeg kunne "vide" det. Når jeg onanerede med dynen mærkede jeg tydeligt, der var noget indeni, der først og fremmest reagerede på bækkenets bevægelser, dernæst presset udefra. Da jeg var 4 år mente mine voksne omgivelser at piger ikke havde nogen seksualitet, men jeg var a freak, for det havde jeg. De andre piger i børnehaven havde det tydeligvis ikke, bortset fra at de havde nyskelige kjoler på, som hurtigt blev græsselige - jeg var næsten altid i praktiske bukser - og de andre var ikke nødvendigvis afrettede allerede. Eller måske var de? Uha. Men nej, det tror jeg ikke. De voksne

modsigde i øvrigt sig selv omkring køn på utallige måder og bar mere over med drengene. Det var til at få pip af. Hypnosen kan aldrig dække fuldkommen, lyset smutter igennem sprækkerne, men den kan komme til at dække *godt*. Jeg fik naturligvis konflikter med de indoktrinerede voksne, det var om at få mig afvænnet med alt "dernede". Det lykkedes snart. Jeg husker hvordan livet i min krop lige så stille blev kvalt: jeg holdt op at onanere, for efter hver gang fulgte der nu overvældende fortvivlelse og skam over min uhyrlighed, og det afvænnede mig. Der er næppe noget så destruktivt som skam. Det er et forfærdeligt anslag mod identitet, skaberevner, åndedræt, livet selv og trækker skyld med sig, som nemt bliver til uoverkommelig gæld med tiden. Men det var meget tidens metode – samfund er bygget på undertrykkelse af naturlige impulser.

Da jeg fik menstruationer, fulgte der grumme veer med, som om jeg forsøgte at føde mig selv ud af en spændetroje, og da jeg begyndte med samlejer fik jeg en stor skuffelse. Det gjorde kun ondt hvor der skulle være "noget". Onderligt, ikke? Jeg gik til læge, blev indlagt, de søgte at hjælpe men kunne selvfølgelig ikke, gjorde snarere ondt værre... Man var ikke helt pæn dengang, hvis man var i gang så tidligt, og psykologi var syge køer, der lo. "Der er ikke noget galt." "Jamen o.s.v...." Jeg fik i det mindste mere hjælp end min møster. Da hun omsider, som 39-årig, blev gift i 1960, blev hun skuffet over den seksuelle del og gik til lægen. Hans råd: hvis hun ikke kunne lide det, kunne hun jo bare lukke øjnene! Det gjorde nok lige så ondt på hende. Fnis, min læge gav mig engang noget bedøvende crème. Det bedøvede bare også min partner... Jeg opgav, og det fortog sig, men det tog *år*. "Veerne går over, når du får børn", stor trøst for en 16-årig. Kun P-piller tog dem. Efter nr. 3 blev jeg steriliseret og skrottede dem, og veerne var der som små, blå søm. Jeg har sendt mine børn i skole, kravlende på alle fire. Så vidt jeg har hørt gik den slags over for mange, bare ikke mig. Det må have været hårdt arbejde at indoktrinere mig, med de stærke spændinger der resulterede. Mormor o.a. gjorde det godt. I alle 45 år med samlejer nåede jeg kun sporadisk til at føle noget i skeden, og altid kun i starten, så fortog det sig og jeg blev bare slidt og ville selv godt stoppe. Men jeg vidste jo... Det var frustrerende, og jeg læste lekturer og gik til sexolog både med min første og anden mand, og det var spildt.

Det var ikke mine mænds fejl. Selvom jeg havde fået forløst rigtig meget af det grundlæggende kropstyranni, var jeg alt for grundigt afvænnet med at følge energiens sande flow. De var begge sensitive nok til at vi kunne have fulgt det, men jeg forstod ikke at overgive mig til det fælles flow som den seksuelle energi skaber mellem parterne, havde kun lært at styre. Med denne mand var det noget helt andet, nok fordi jeg ikke havde rollen som eksperten fra starten af. Mine mænd havde haft færre partnere end jeg, og jeg kun få, bare over længere tid. Her var ingen af os årsunger, han var særdeles erfaren - og jeg var indstillet på at føle mig frem. Og ikke mindst: det var tid. Fra det ene øjeblik til det andet begyndte hele mit underliv at vågne, og jeg blev ikke tør, som jeg ellers før var blevet. Der snakkes meget om forspil for at forberede, og det er da dejligt, men det er svært at finde på nyt og bliver rutine. Her behøvede jeg overhovedet ikke noget. Selve akten var hele sagen, en zen-agtig tilstand af flyden på en bølge der hævede og sænkede sig og aldrig stoppede. Det skulle man selv bestemme. Så hvornår? 2 timer? 8? Væde eller ej, og en forhud er en genial opfindelse, mindsker friktionen, alligevel fik jeg en mås som en bavarian og han en lunte som en fakkel. Jeg fik ondt af omskårne mænd og deres kvinder. Men jeg har set på nettet at man rent faktisk kan genskabe forhuden.

Tantrisk sex handler ikke om at banke løs og så fyre den af. Lineær sex har sin skønhed, men det snyder en for en masse, og bagefter er manden en død sild og kvinden i regelen skuffet uden helt at vide hvorfor, hvis hun er som jeg var. Tantrisk sex er ulineær, blide, ubesværede bevægelser så begge kan nå at mærke noget, og over tid, så kvinden kan nå at komme med og manden får en meget længere oplevelse og ikke "dør". Han kan rent faktisk nå op til næsten klimaks og så fortsætte og nå flere nær-toppe, før parterne enten vælger at fade ud eller fyre den af som et dejligt punktum for begge, og hvis, er manden slet ikke så flad, for energien får lov at cirkulere først og

give ham noget, som kvinden. På den vis øges livsenergien. Jeg ved ikke om nogle kvinder kan komme lineært under selve akten, vel muligt. Men der kom masser af dejlige sammentrækninger hele tiden, som fin klokkeringen. Hæhæ, måske var det oprindelig inspirationen til kirkeklokkerne! Oh, hvilken herlig kædereaktion i mine tanker... tænk på de geVALdige klokker der kimer til alle de store kristne højtider! Nogle ville nok få et føl på tværs: "Bliv hjemme og ELSK." Jeg undrer mig i grunden over at jeg ikke fandt frem til tantrisk sex, sådan som jeg søgte. Nå, jo, det var fordi jeg slog det i hartkorn med al den sære religiøse hypnose, meget af den slags er omgivet af. På messerne havde jeg set promotorer for tantrisk sex. Reserverede mænd i seriøs sort pingvin, kvinder i zzzpraglet zzzzzlørhale, malerier i galleriet alle af lignende henførte kvinder...hm. Jeg fandt i stedet en bog om taoistisk sex, men der fulgte ikke en fold-ud-mand med. Før nu, altså.

Selve den seksuelle akt var ikke det eneste, jeg fik et andet forhold til. Udsondringer og sammes lugte var jeg oplært med at skulle hurtigst muligt forbi under afvaskning og så i øvrigt dække over med deo osv. Jeg ville nu aldrig have været en god investering for en parfumefabrik, ->hiiiiiv<-, når nogen passerede i bussen, indhyllet i en os af kosmetik... men at man kunne nyde de seksuelle lugte havde jeg aldrig forstået. Jeg troede at den sære fiskelugt var et tegn på infektion eller snavs, og selv mine ret jordnære x'er havde jeg ikke haft denne indsigt med. Pludselig forstod jeg en hel del om vor forbindelse til havet. Jeg nåede aldrig til at elske disse lugte, kvindekønnet er vist mere til blomsterdufte, skønt - han elskede nu også dem, tog tit en vildrosekvist med hjem. Hmm, hvis du snuser til de duftende blomster har de faktisk alle noget numselugt gemt bag parfumen - nå, men det er en ret stor ting at nå til fuld accept af sig selv. Sæbe er godt, men man kan klare sig langt med vand alene, selv til håret. I øvrigt kunne han svede som en besat og lugte kraftigt, men så snart det var fordampet, var der intet at mærke. Selvfølgelig skulle han vaske sig af og til, men jeg ville godt have haft det sådan! Han sagde at det var kommet i og med at han lod kroppens naturlige flora komme til. Den er i høj grad selvrensende. Ja. Men det kræver vist at man først må finde sig i at lugte som et svin, så den kan komme til igen efter al den aflæring... hvilket han havde måttet...

Han prøvede selvfølgelig også at give mig lineær orgasme, og det var en trøst at han kunne fortælle, det ikke er ligetil for ret mange kvinder. Jeg havde altid troet mig særlig besværlig. Desuden havde jeg forandret mig på 10 sexløse år. Det interesserede mig ikke så meget. Hormonal udfasning? Måske. Og/eller træthed af alt lineært. Men de første gange var det som om et springvand ramte indersiden af mit isselåg med et knald (har-har), fulgt meget passende af knaldende hovedpine, som langsomt fortog sig. Som om døren blev sparket op indefra til kanalen til Ånden, sølvtråden, den der brister når man dør. Jeg følte klart at mormor o.a. havde lukket mig i begge ender, men at nu blev der gennemtræk. Det var faktisk en Kundalini-rejsning. Det er ikke det rigtige at den farer gennem rygmarvskanalen Shushumna, den skal sno sig udenom ad de to sidekanaler Idakalala (venstre, yin) og Pingala (højre, yang); men en stærk spirituel energi og de rette omstændigheder kan forårsage den slags. Med så stærk en energi var det lidt uforståeligt for mig dengang at han advarede mig om behov for meget enetid, fordi han var udbrændt. Det var ikke lige til at se på ham, og det havde altid været et problem for ham; men han kunne dårligt leve i samfundet som det var - som min datter. Nå, det gik nok, for jeg kørte ingen destruktive spil og forstod respekt, og desuden var vi jo begge ultimativt spirituelle. Jeg ville ikke binde, bare elske og evt. lave musik med ham, for det var der tydeligvis grundlag for.

Der skete noget helt vidunderligt bare han rørte guitaren, og han havde i sin tid haft drømme om at blive rock-musiker, ledet bands og spillet som menigt medlem i flere i en årrække, før tilværelsen ramlede ned over ham og ryddede bordet, tvang ham til at leve på randen... når jeg nu skriver om det undrer jeg mig igen over at han klarede det. Der havde også været tider hvor han troede han ville blive sindssyg. Heldigvis fandt han noget terapi der hjalp ham. I forvejen var han ret godt inde i den slags, havde taget en uddannelse som clairvoyant, var noget af en lomme-astrolog - havde som jeg altid været en der søgte. Ægte spiritualitet er ikke for tøsedrenge/-tøser. Der kommer af og

til en godbid, ellers er belønningen gerne mere hårdt arbejde. Først disciplin og stræben, senere må næsten alt jordisk slippes, helt ind i marven. Mestervejen er præcis så hård som man gør den til, men føles, uanset hvor klar, brutal og grusom til tider. Man *kan* ikke være forberedt, og i Vesten ved de færreste noget om hvordan det ser ud, når den indre mester mener man er klar. Det opdager man først, når bordet bliver ryddet - og det bliver det! Jagten i DgK, lige efter Ms bakken ind i skyerne. Ud med partner, jordisk tilværelse, passion, livslust. Pointen er at realisation bærer lønnen i sig selv.

Han var ved at indlede proces flytning-fra-partner, og denne gang ville han flytte for sig selv, for han havde erkendt at han ikke kunne fungere i parforhold. Nå, så havde han vel fundet de forkerte. En af dagene var Bornholm-messen oppe at vende. Han havde givet mig et dask bagi i forbifarten - mine bukser havde et bleget kæmpe-hjerte på bagen. Uh, sex-chikane - indbydelse? Overskridelse? Det kan du godt glemme. Jeg spillede bare "spøgende fornærmet" og kvitterede med et lige så spøgefuldt nakkedrag. Jeg ser nærmest den slags som en kompliment, og ellers kan man jo sige fra. *Han* troede, han havde kvajet sig alvorligt, men så også at livet gik videre. Jeg stak åbenbart ud fra de andre deltagere, så han opsøgte mig senere og iagttog mig i messedagene. Jeg var der på arbejde. Men jeg huskede ham. Nu fortalte jeg ham om spådommene: "...når jeg blev 49, det ville have været i 2004, ha-ha." "Messen var i 2004," sagde han. Ahem... jeg vidste udmærket at "nådegaver" som dette var blevet kaldt i en drøm nylig, havde en masse skrevet med småt. M havde også vist sig i drømme og smilet huldsaligt... jeg orkede ikke andet end at glæde mig over at der endelig kom noget liv, og hvorfor ikke? "Hva' Fa'en, hvad har jeg at miste? M blåstempler det her, og *jeg* gør. Alt er så rigtigt med ham her. Lad komme, hvad det skal være!" Jeg var stærk, livserfaren. Jeg kunne takle alt.

Han legede med ord - have-traktor var hæрге-traktor. Kontanthjælp konstanthjælp. Hensyns-betændelse gearet 1 tand mere til hensyngns-betændelse. Lissen Seligmann var da ikke særlig svært at huske/stave. Der stod jo: "Listen! Se lige, mand!" Skriveren her labbede i sig - en herlig humoristisk sans, klog, dyb - uforudsigelig: jeg gik ved siden ad ham ad stien, vi småsnakkede, og så begyndte han at skele, lave friluftsgæbis, spastiker-arme og slæbe det ene ben efter sig. Øhh...? Jo, der var jo forskel til den "forkerte" side, syntes visse, og gloede som var vi uhyrer. Han ville da ikke skuffe dem... derpå var vi to om det. Vi tog hen hvor jeg ikke ellers var kommet - verden var holdt op at - næ, *har* aldrig interesseret mig særlig. Men så kom vi ud af sengen! Det blev sommer. Jeg besøgte ham i et bette loftsrum han havde lejet i et gammelt pensionat. Nemt at tage på, et gammelt flygtninge-/smuglerskjul? Indgangsdøren var en dobbelt skabslåge, bagved var der en hønsestige op til et nogenlunde isoleret rum lige under taget, hundekoldt om vinteren, godt jeg ikke prøvede det... men der var en *seng*. "Ude af skabet" kørte han os rundt på sin cykel, mig på et lad foran, og de der ikke blev mopsede lo, når de så os. Vi lo. Vi elskede ved stranden og steder, konventioner ikke tillader. Vi var nøgne så meget som muligt ude, inde. Vi var frie, os selv, han var det skønneste jeg har oplevet nogensinde. Jeg skatter hvert et minde.

Der kunne bare gå længe imellem at vi sås. Det overraskede mig at det var så hårdt. Aftalen var frihed, ikke bånd. Var jeg ikke fri og livserfaren? Nej, jeg var forelsket. Og det hjalp ikke spor at jeg godt vidste at forelskelse viser hængepartier i psyken. Når jeg vågnede om morgenen havde jeg tit en fornemmelse ved grunden af halsen, som var jeg ved at gå i stykker hér i sædet for sjælen. Jeg gik i gang med et maleri og lagde al min kærlighed og klarsyn i det. Jeg havde tit følelsen af igennem ham at se an alien - han var smuk på alle måder, alene hans bevægelser... men ansigtet var - anderledes. Dion Fortune hævdede at inkarnerede deva-typer har visse træk, let tilspidset kranium, hår ned i en spids i panden, lidt spidse ører, evt. med hårdusk, lidt skrå øjne... meget passede på ham og det jeg så bag ham, så jeg kaldte ham min satyr. De forstår ikke rigtig menneskelige programmer og vil bare være et med elementerne, fri, sans, leve. Jeg havde tit set mig selv som vildfaren sylfide og skrev og malede nu "Satyren og Sylfiden". Men bagefter...?

Hvad gjorde kærester, hvor den ene var væk i ugevis? Jeg havde prøvet det lidt med min x i starten af vort forhold, men jeg kunne regne med at han ringede hjem hver søndag. Og dengang havde jeg børn og udearbejde..

Jeg hersede med mig selv, og lige lidt hjalp det. For at lette på det skrev jeg lange mails som jeg troede min kæreste desuden ville finde interessante, de havde dybde - men en dag sagde han, han stønnede hver gang, nu var der bare det mere, han skulle overkomme. Jamen, han læste da andet interessant, var mit ikke det? Jeg stoppede, men der gik uger uden en lyd, jeg blev bange, halsen rumsterede og jeg fik hjertebanken. En sommeraften efter 2-3 uger ringede jeg og blev mødt med irritation - hvorfor kunne ingen give ham tid til selv at få lyst til at ringe? Længtes og elskede han da ikke som jeg? Nej, ikke på samme måde! Nå... jamen... så var der jo ikke mere at tale om... jeg ringede af. Og græd bitterligt. Han ringede og beklagede, han havde haft meget om ørerne... og det havde han, flyttelæs og psykisk stormvejr med x'en, hjælpe hende med at flytte fra og til, hun heller ikke særlig verdslig - aftale med udlejer om tekniske tjenester, bistandskontoret, venner... alle ville ham og han ønskede at være 100% til stede med folk, ikke 50. Jeg tænkte at havde han trods alt ikke mere fritid end så mange andre? Jekyll/Hyde? Nixen. Ikke på det udviklingsstade. Hvordan kunne han konstant være så stresset som han *var*?

Han fortalte mig at inden han indlod sig med mig havde han haft en dyb samtale med en nær ven. Vistnok ham der havde marineret ham i cigaretrøg. Han havde selv forelagt at i hans situation kunne han simpelthen ikke være bekendt at indlade sig med en kæreste, det var ikke rimeligt overfor kæresten. Han var at betragte nærmest som lidt sindssyg og havde ikke noget at byde på, kunne ikke klare for meget nærvær, et almindeligt parforhold eller noget af det som sunde, livsglade kvinder rimeligt kunne forvente af en partner i jordiske sammenhænge. Vennen havde spillet djævelens avekat, taget alle de modsatte synspunkter og fået ham til at indse at det var og blev denne kærestes valg, ikke hans, og han havde i sidste ende indset, vennen havde ret. Jeg forstod ikke helt hvad han mente dengang. Såvidt jeg kunne se var han særdeles sund, men var blevet mødt forkert. Og jeg gav hans ven ret. Det kunne ikke være meningen man skulle gå udenom noget, der drog en, og man kunne ikke træffe valg for den, der drog en. Jeg elskede ham, og M sagde "tag ham." Der måtte være noget vigtigt til os begge.

SIKKEN SOMMER

**Det var den skønneste sommer
Hvor alting lysned for mig
Hvor ingenting lovede knuder
Men bare formede sig**

**Det var den skønneste sommer
Med håb om en fremtid på vej
For drømme der syntes brustne
Og dog havde liv i sig**

**Det var den skønneste sommer
Og skønt den kun viste en vej
Som ikke endnu ku befærdes
Var den et lyshav for mig**

**Det var den skønneste sommer
Med kærligheds ild og leg
En sommer som ingen forgangen
Jeg lærte at elske dig**

5. STUEN

Jeg så mig omkring i min to-værelses. Fuldendt, møbler og billeder som jeg ville have det, ikke mere at lave i den, og for stor. Jeg kunne snildt have klaret mig med en af mine sønners hybler. "Kun" de og min x bandt mig til nabolaget. Kæresten, derimod, boede i den anden ende af øen. Et tanke-vindstød ramte mig: hvad med at flytte dertil? Hvor kom det fra? Hm, jeg havde selvfølgelig flyttet før, lad mig se - 8 gange i mit voksenliv. Så mange?! Men dette ville blive noget helt andet. Jeg havde kun boet i hovedstadsområdet. Ishøj var det nærmeste til provinsielt, og det var ikke provinsielt. Ville kæresten mon synes, jeg trængte mig på hvis jeg flyttede ned i nærheden? Jeg ringede og spurgte. "Det ville da være dejligt," sagde han, i lidt afmålt undren over at jeg ville slippe hvad jeg havde for ham. Eller ren rædsel for igler. "Når man finder en dejlig mand som dig, skulle man så ikke være klar til at slippe alt andet?" sagde jeg. Det viste sig svært at finde noget betaleligt, bortset fra... pensionatet min kæreste havde fundet i stedet for "Skabet". Værtinden havde faktisk et ledigt rum. Ville han NU synes, jeg invaderede? "Nej, bare vi kunne komme fra hinanden, havde frihed til f.x. at besøge tidligere kærester, venner uden den anden blev sur." Hvad antog han mig for?!

Så før jeg så mig om, var alt reduceret til minimum, pakket og klar, og vi flyttede næsten samtidig dertil. Fra mit vindue i det gamle hus kunne jeg se ned til baghuset han havde lejet sig ind i, med brændeovn, flygel og "rådhusur". Kirketårnuret slog kvarterslag lige bagved. Det generede nu ikke. Mit værelse havde herlige tværbjælker i loftshøjde, lige til en hems. I forvejen lå der nogle gulvbrædder til at lægge ting op på, og med lidt vovemod kunne jeg godt sove der allerede, bare jeg lagde et par spærringer ud så jeg ikke drattede ned i søvne. Jeg havde lavet et skab af to reoler med bambus-jalousier, en bøjlestang og en slags kæmpe forhæng til at hænge over den. Reolerne rummede husholdningsgrej, tøj, mapper og bøger. En læderstol og nogle små indskudsborde stod midtpå mit grove naturtæppe og langs væggene stod den gamle egetræs kommode, mit computer-skrivebord, 2 klapstole, elklaver og guitar, staffeli, malergrej og billeder. Skælskør er gammel og malerisk, skov nærved og hele Noret, fuglereservatet ude i fjorden og Kobæk Strand... ren lykke. Nu kunne vi ses uden logistiske problemer. Værtinden var sød og spirituelt inklineret, og herre over egen tid kunne jeg nårsomhelst være sammen med min kæreste.

Jeg har aldrig haft travlt med at markere mig i kamp om plads. Det har af og til smurt mig op ad en væg, så jeg lærte - med besvær - at markere mig; men grundform har aldrig været særlig vigtig for mig, bare den virker. Det sker gerne let, hvorpå jeg lige så stille farver min del efter mit hjerte. Jeg gider bare ikke slave for et flot stil-køkken. Jo, lidt "de er sure", men jeg klarer mig så fint uden. Jeg *er* vokset nøjsomt op - og er meget rig i mig selv, har dybest set altid været på gennemrejse, mediet, aldrig helt til stede, uidentificeret med verden. "Tom skal på sære skinner." Det var derfor let at være meget sammen med kærester. De rummedes fint i myspace og jeg i deres. Til min kærestes undren gik det derfor også at være sammen længe ad gangen. Han fandt det sært at jeg ikke følte særligt behov for at være alene, men jeg havde vel nok haft al den enetid, han ville ønske han havde haft. Det sneg sig måske derfor ind på ham bagfra, når han havde behov for det. Der var ikke rigtig noget at sætte fingeren på, han følte sig bare pludselig invaderet og nærmest smed mig ud. Måske havde han ret, at jeg "åd" ham, som medier jo *må* gøre. I starten blev jeg meget ked af det, han havde jo bare behøvet at sige det... Det var ikke let for ham lod det til, så han afventede at jeg følte behovet først. Flinkeskolen stak dybt - for øvrigt i os begge. Stadig!

Til gengæld undrede det *mig* at han var så længe om at få sine ting på plads og sov så meget. Langt ud på morgenstunden hver dag, lure på sære tidspunkter. Han kunne ikke lide computere, men han læste og beskæftigede sig utrolig meget med ting han fandt på nettet - spirituelle ting, musik og elektronik - tit til langt ud på natten. Jeg syntes ikke det var så sært at man var træt, når man lod computeren æde sig på den måde - hvilket medie! I mere end én forstand. Men han var også

pludselig træt uden påviselig grund, såvidt jeg kunne se. Og hans madvaner. Han spiste tungt. Det var jeg holdt op med. Det havde han også været, indtil alt ramlede ned over ham. Fra at være vegetar om en hals havde han set sig selv æde en hakkebøf på 500g for at holde sig sammen. Jamen, hvorfor ikke tilbage til lettere mad nu? Tja, vegetarisk kost havde alligevel aldrig helt været godt, almindelig dog endnu mindre. Hvedemel var helvedmel, mejerivarer mæg-er-i-varer - men han eksperimenterede med det, for alt efter indre processer tålte man pludselig dette eller hint eller omvendt, og stress kunne stadig modvirkes med kost, til han en dag var blevet færdig med de temaer der stadig lå til bearbejdning i overfladen. Når det var slut ville lysten til dem dampe af. Det havde han jo ret i. I skrivende stund tror jeg, hans rod til dels var *hans* måde at ignorere fast grundform på på hans meget jordnære gennemrejse. Det var også nemmere for ham i kreative processer at alt lå fremme, det fyldte bare mere end mit - og på sin vis "sov" jeg delvis hele tiden som medie, hvor han var træt hele tiden eller sov for at gøre ligeså. Lille spejl.

Vegetar eller ikke vegetar. Jeg husker chokket da jeg som barn fandt ud af hvad min livret frikadeller var lavet af; men mormor var formørkelsens gudinde (konstatering, ikke dom), så jeg måtte leve med det, og desuden boede vi på Vesterbrogade i København, så højst en bryggerhest af og til. Jeg *tegnede* heste. Og fik en undulat, arme kræ. Jeg begyndte at leve vegetarisk fordi mine børn og jeg havde mavevrøvl, og det hjalp straks, så jeg levede i en årrække vegetarisk, men følte ikke modvilje mod kød. Dog, når undtages farsretter, skinke, bacon og kylling har jeg aldrig været specielt vild med det. Senere kom der ideologier ind om ikke at ville æde sine søskende, dyrene. Hvordan mon gildet er startet – naturkatastrofer, isvintre? Men hvis din krop fortæller dig at den ønsker oksekød, er det svært at argumentere med, og nægter du, kan du blive syg. Du behøver ikke at have proteinmangel. Du kan behøve jordforbindelse, ro, og oksekød giver ”bedøvelse”, for fordøjelse af kød kræver energi, men nej, du kan ikke nøjes med kikærter/bønner selvom de er endnu tungere at fordøje. Alt er metaforer. En drøvtyggende ko på en mark siger alt om oksekøds ladning – og sørger du for at din søster er økologisk, har hun haft det hæderligt. Får du tid til at bearbejde din stress, vil behovet fortage sig, og ved at se hvilke fødevarer der tiltrækker eller giver ballade kan man lære meget om sig selv og verden – løfte sig over den.

Planter tigger om at deres frø og frugter ædes, om ikke de selv. Det gør dyr ikke just, men du har offerdyr og dyr, der ofrer, som hvid og sort, ikke? Handlingen er integration af s og h og foregår som regel kvikt, med mindre unger oplæres. Det er derfor OK at slagte/æde dyr, så længe man er på dyreniveau. En dag kommer idéen om at leve uden at dræbe til en et sted fra, men så længe det kun er en idé har det ingen rod. Den er der først når kødtrangen forsvinder (neutralitet), og behovet kan genopstå under traumatiske påvirkninger, som trækker ned og skaber s/h spændinger. Jeg har ingen trang mere, men det smager godt af og til, og dyrene selv er altså ikke så sentimentale. Det er nok sandt at alle dyr engang levede vegetarisk – før fossilerne, under helt andre, mindre ekstremt dualistiske forhold. Græsædere kan godt nappe en luns kød, vidste du det? Men der er store forandringer i gang i vor tid. Der er vegetariske løver og tigre nu, bare kun op ad os. Visse dyr har for længst indgået aftaler med os, og nu lader det til at dyrenes kongeligste vilde rovdyr også søger venskab, de *er* jo højt udviklede (og truede!) – dyrets næste trin er menneske, plantens dyr.

Dybest set handler trinene om 100% beherskelse af de fire elementer jord, vand, luft og ild, fra oldtid kaldet temperamenterne – melankoliker, flegmatiker, sangviniker og koleriker, hvoraf sidste, ild, er decideret ujordisk. Et bål er Ånd der træder ud af stof. Egentlig kan man godt sige, der kun er 3 + overgangsfænomenet vand. Jord vil sammen og ned, vand også, men består af H og O, 2 luftmolekyler, og alt efter om temperaturen går mod stof eller Ånd, opfører det sig som krystal eller luft. De rå elementer er fantastiske at fortabe sig i... nå, men det er integration, højnelse at blive ædt eller tjene, altså en fordel for begge trin at indgå forbund med os mesteraspiranter, og at beherske planter og dyr (med respekt!) oplærer aspiranterne i at styre deres energi ovenfra. Naturen er stærk, magisk – guddommelig. Shamaners og andre magikers andehjælpere kan både være planter, dyr,

elementer samt kunstigt skabte. I Dion Fortunes gamle ”Psykisk Selvforsvar” er beskrevet hvordan hun i rent raseri kom til at skabe en kunstig hund af astralt stof ud af sit solar plexus som aspirant. Den var ikke rar at opsuge igen. Selvbeherskelse er en ret så god ting på denne her vej.

M var selvfølgelig helt færdig med at integrere – han kunne transformere hvad det skulle være (ikke samme som at hans *krop* kunne klare hvadsomhelst) og brød sig desuden ikke om kød med dets iboende spændinger, men han spiste en smule vegetarisk for at fastholde sig i stoffet hernede. Der findes mennesker, der lever uden at spise. I så fald har de nogle gøremål som de har en *god* jordforbindelse i, identifikation med. Jeg har prøvet at opnå det, men min jordforbindelse var aldrig stærk nok. Jeg er for langt forud for tiden til at kunne – endnu da, sidder i en slags limbo. Hvis tiden kommer hvor jeg kan have en virkelig seriøs jordforbindelse her som jeg er, vil det kunne lade sig gøre. Sex er en anden form for fysisk integration, hos dyrene meget ubevidst, langt mere udviklet hos os. Sex er den eneste mulighed for at dele sine dybere energier med hinanden her på Jorden udenom sindet, bortset fra clairvoyance eller mediumitet, som sex tydeligt ligner. Men sex og i det hele taget nær kontakt kræver overskud. Har man ikke engang nok til sig selv, er det i stedet en stress-faktor. Sikken et langt tankeloop – tilbage på sporet.

Min kæreste begyndte at beskyldte mig for at søge at styre ham. Jeg blev chokeret - hvordan kunne han tro det? Hver gang fandt han aben hos sig selv - og sagde det; men mit hjertes blomst krøb en smule mere sammen for hvert frostpust, og jeg ønskede at være fri og åben sammen med ham. Der kom kontrol ind nu som kun ville fortage sig, hvis det fik tid nok. Ville det det? Han snerrede, hvis jeg rakte ud efter ham om morgenen før han var rigtig vågen - og det kunne tage ham lang tid at vågne, så det holdt jeg op med. Efter nogen tid beklagede han sig over at jeg aldrig rakte ud mere om morgenen... man rækker da ikke frivilligt ud, når man ikke ved om folk hopper op og bider en i næsen! Han havde behov for stilhed. Det var en udfordring for mig at lære at tie og bare være. Jeg havde aldrig kunnet lære det, havde vel også kun halvhjertet forsøgt - for fylder man selv et angst tomrum med larm, så ved man da hvad det bliver fyldt med! Kontrol, lortnoK. Efter et par udbrud over at jeg snakkede for meget blev jeg tavs. Så kom der bemærkninger om at det ikke var altid, han ønskede stilhed. Hvordan skulle jeg vide hvornår? Han var ikke sikker selv, før jeg sagde noget - og jeg syntes at f.x. dyre- og plantenavne var dejligt praktiske... det behøvede ikke at begrænse noget af deres magi for mig...

Synes du, den slags trivialiteter hører til i et udviklet forhold? Det gør jeg ikke, så hvorfor blev jeg? Af gode grunde. Jeg var ikke ung, sammen med ham af yngle-kuller eller hvad ved jeg. Jeg elskede ham og valgte at være sammen med ham; men jeg var også forelsket, en form for sygdom. Forelskelse er ikke valg, det er afhængighed, om nok så meget aspekt af kærligheden. Udviklethed defineres af valgfrihed. Hvis man ikke ved hvad man dybest set er afhængig af, hvordan så vælge fra? Undertrykkelse holder bare i ubevidsthed og hører højst til i en tidligere træningsfase. Samfundshypnosens overlevelsestrategi har gjort kærlighed til noget med kun at blive strøget med hårene, men det afspejler snarere hvor rædselsslagent samfundet faktisk er overfor den sande, fulde kærlighed. Den handler om integration, ikke konvention, og det afliver samfundshypnosens, så det er om at holde den i kort snor! M havde anbefalet mig denne mand, og jeg havde lært at have stor respekt for Ms råd. Han sendte mig endda en drøm hvor han og min kæreste skiftevis var den, der gik ved min højre side - besked: "Du ville have mig, og det tog dig længe nok at fatte, jeg kun kunne leve med dig gennem et andet menneske - se dette som mig," så det gjorde jeg.

Der var intet i mit liv jeg *skulle*, jeg kunne ikke komme videre med det jeg gerne *ville*, og strengt taget var jeg i tvivl om jeg rigtig gad *det* mere. Jeg havde alverdens tid og kunne passende benytte den til at lære at tie og være, for det anede jeg, jeg havde brug for. Ikke-gøren er vigtig, skaber vacuum hvor nyt kan komme ind igennem, men hvor lærer vi at mærke hvordan det føles, når behovet er der? At forlade de gamle spor, uforudsigelig, utilgængelig er vigtigt, befrier en af alle gamle bindinger. Forholdene var skræddersyede til det, hvad kunne være bedre end at ligge længe

vågen tavs om morgenen i sengen ved siden af ham og lytte til stilheden? Man hører pludselig meget i det enorme mellemrum mellem ordene, der bliver. Tiltagende insisterende stemmer som mente at han da skulle fås til dit eller dat, f.x., men jeg ville hverken høre eller foretage den slags manipulation, jeg havde mine ansvar, han hans, jeg havde ikke ret til det. Jeg havde *lært*, dit eller dat var rigtigt, men jeg kunne *se*, det var nogle begrænsede regler. Tæsker man løs på en hest, der er styrtet om i skaglerne? Og hvad bilder man sig egentlig ind at sætte den til at slave, når den burde løbe frit om som det passede den? Ja, ja, visse væsener har underlagt sig os i overgangsfase som nævnt, selv til vores respektløse mishandling af dem, men glem nu lige det... Hvordan skulle jeg have hørt disse slave-ordrer for alvor, hvis ikke konstant forstærket - fra os begge? "Desværre" var han lige så clairvoyant som jeg. Han hørte det! Så han havde ret i at "jeg" forsøgte at styre ham, selvom jeg ikke gjorde det. Det forstærkede bare hans ubearbejdede traumer.

Det her handlede om ultimativ respekt og frihed, helt ud over mine egne (og var det nu det?) ønsker og behov og hvad jeg ellers kunne lære af ham. Hans hypersensitivitet vækkede min yderligere. At kunne sanse omgivelser er værdifuldt, og jeg havde det med at buse ud med alt mig. Det tangerer vold her på Jorden. Jeg havde heller aldrig lært til bunds at sondre mellem hvad der er relevant i nuet at tale om og hvad der bare er snak for snaks skyld. Vi skal blive som børn påny, jotak, men bevidste. Via ham fik jeg opgraderet min selvopfattelse og forståelse af hvad parforhold og kærlighed handlede om. Min x havde mange ligheder med ham, men havde været for respektfuld - eller pæn - eller bare ikke så meget nede på naglerne som min hysteriske kæreste. Hans egne ord. ;-). Desuden - kom ikke og sig, M ikke også tænkte på hvad satyren kunne få af sylfiden. I den tid i min toværelses hvor alt bare opløstes for mine øjne havde jeg fortvivlet bedt om en værdig opgave, hvis ikke jeg skulle billeder og/eller musik. Jeg håbede på noget musik sammen med min kæreste engang, men hvis ikke, så ville jeg i hvert tilfælde være en, han fik noget godt ud af. Egentlig elsker jeg alle mennesker, det er bare ikke alle jeg lige har lyst til at tage med i seng.

Han var god med værktøj, hvilket jeg til dels havde savnet at prøve, men aldrig rigtig havde taget springet med. Jeg skulle have høvlet nogle gamle gulvbrædder og spurgte ham til råds, købte en el-høvl, og han viste mig til rette og gik. Ægte mesterlære. "Lav nu de uundgæelige fejl, der skal til for at blive god til det!" Oh, rædsel, tænk hvis jeg lavede fejl... perfektionisten her hørte alle stemmerne indeni der sagde at jeg burde kunne det her uden overhovedet at have prøvet! Snak om selvværdstemaer. Og ..."det ku' han da ikk' vær' bekendt, hva'?" Jeg blev ret forbløffet de første gange jeg hørte *den*! Ønskede jeg, når alt kom til alt, virkelig ikke at gøre de ting selv? De var mit ansvar, jeg havde valgt dem, ikke han, og han var udbrændt. Det var et genialt arrangement. Hvis han havde haft kræfterne, havde han med garanti involveret sig, selvom han måske ikke havde lyst. Nu var han nødt til at være tro imod sig selv. Nå, jeg var jo ikke fremmed for tungt arbejde (for mig), og det var interessant at udleve en gammel drøm. Og tilfredsstillende - jeg kunne godt på trods af alt det mindreværd, der desperat søgte at spænde ben. For tænk hvis jeg kunne selv - så havde jeg ikke behov for at være afhængig, vel? Samfundshypnose.

Jeg er bange for at jeg i starten så mig selv som længere fremme. Jeg var selvfølgelig ældre; men det behøver ikke spille den store rolle i den aldersende. Jeg var vel på nogle felter og ikke andre. Jeg havde intuitivt fundet frem til meget og levede det også, men det havde lissom "en for tåget form." Det var for meget New Age og for lidt mig, skønt jeg altid havde stukket meget ud fra det øvrige New Age. Som min datter opgraderede mig, søgte han, blot mere bevidst - foreslog mig Osho's Tarotkort til træk, men jeg havde Crowley's. Han fandt dem for intellektuelle, Osho's var visere. Jeg anede ikke hvem Osho var, var i årevis udelukkende gået indad til mig selv og M - hvad skulle jeg med andre? *Livet* var mine kort nu. Han foreslog nogle spirituelle læse-steder på nettet. Men jeg læste mig selv og mine drømme, de var min bog, og rigeligt. Han foreslog at prøve en anderledes spirituel uddannelse. Det gjorde jeg, for så forstod jeg bedre hvordan han bearbejdede sig selv. Mogens' metode var meget fremme i forhold til andet på markedet, jeg har først helt

forstået det *nu*. Da alt ramlede ned over ham havde han kunnet bevare sindsbalancen med den, og thumbs up. Der var ting jeg ikke brød mig om, men de kunne undgås.

Vi nød altså også livet, cyklede ud til fuglereservatet og fandt en meget ugenert vig i fjorden, hvor vi soled os, badede nøgne og elskede. Vi så skønne solnedgange. Vi gik ture i den lokale skov ved Noret. Vi cyklede til Kobæk Strand og gik også lange ture dér. Jeg nød at gå bag min satyr og se ham elske jorden med sine fødder for hvert skridt på sine smukke ben. Vi spes på de små caféer i Skælskør. Slagelse svømmehal var også godt besøgt, de havde en god modstrømsdyse, og han havde tendens til hold i ryggen. Han var ikke meget skrøbelig, hvis bare han fik fred til at takle det og ikke skulle jages ud i aktivering eller jobtilbud, han alligevel ikke kunne klare. Han havde forlængst opdaget at han i høj grad beherskede sin krop og at den var særdeles selv-helbredende, selv efter en perforeret blindtarm, der først blev konstateret efter et surrealistisk forløb, hvor han påpegede at det nok var blindtarmen og ingen ville lytte. Så han slap for operation. Han blev også engang indlagt med hjerteanfald. Mens han var indlagt, fandt han, han kunne skabe og afskabe et anfald. Han prøvede at vise staben det, men de blev rædselsslagne og var ved at slå ham ihjel for at redde ham, så det prøvede han kun på een gang!

Fra starten af sin tilværelse havde han været hypersensitiv og egentlig genial, kunne allerede som barn reparere el-redskaber, tænke ud af boksen - og blev naturligvis mobbet en del i skolen. Skolen, hm. Interessante historier han kunne fortælle om landsbylærere også. Lærer Hansen fra Matador var ikke noget særtilfælde. Men det ved vi jo. Efter skolen fandt han aldrig en læreplads eller uddannelse han passede ind i, dels var der ting, han ikke ville finde sig i, dels kunne han selv regne det meste ud. Han tog HF for at lave noget, men forsømte den reelle undervisning, for i forhallen stod der et flygel, og han ønskede at kunne spille på sådan et, så det gjorde han i stedet for. Alligevel klarede han afgangseksamen. Han havde dybe diskussioner med universitetsstuderende på filosofi eller psykologi, medstuderende til en af hans kærester, og de var vilde med hans indsigter, indtil de fandt ud af at han ikke læste på universitetet. Så syntes de at han var sær. Ingen af os havde stor agtelse for universiteter mere. Er jeg urimelig når jeg synes at man på de ypperste læreanstalter skulle lære at tænke uafhængigt, *op* af boksen, ikke kun *i* den og det, der *er* tænkt? Gør de det mere end nogle få steder nu? Det håber jeg. Robotter er ikke kreative.

Kærester havde han haft en del af. Han tiltrak som - her passer den smukke version - lys tiltrækker møl - med sin spiritualitet. Jeg så det. Kvinder, næsten uanset om de er hyperfeminine eller med en god maskulin side, fornemmer intuitivt at her er noget dyrebart, da navnlig i disse post-machotider. Mange "rigtige" mænd synes derimod at lysmænd ikke er "rigtige", og de har delvis ret. De "rigtige", rene mænd er halvhjerner. Klart, de føler sig provokerede. Der er kun den hage ved lys og møl at lys nok tiltrækker, men også ret hurtigt - fzzzzz - frastøder. Åndelighed er et tveægget sværd, meget svær at leve med for de, der ønsker at leve i samfundshypnosen. Den er i diametral modsætning til den i disse tider, og er det en så uimodsigelig del af en er der vældig meget man kommer i konflikt med, udbrændt eller ej. Lettere blakket af traumer vil man også have tendens til at tiltrække myg, som han gjorde med moderen til sin datter. Men - myggen blev *også* et ideelt redskab for ubevidste kræfter, da selv så ubevidst - og de er halvdelen af guddommeligheden. Det blev bare et lidt blodigt punktum. Men hvad kunne man ellers forvente - med en myg.

Kun lydteknik/-elektronik og musikerfaget havde varigt tiltalt ham, hm, spøjse historier om skoler igen... men han fik ikke succes... eller - ? En impresario spottede hans band. De skulle acceptere at spille andres kompositioner, tekster o.s.v. Var det *succes!*? De skred. *Det* var givet et afgørende valg med uanede konsekvenser. Ab da gik alt nedad og derpå fulgte en årrække hvor kæresten brugte det fælles barn mod ham indtil et mareridtsagtigt klimaks: smadrede hans økonomi og tilværelse, han boede gennemsnitligt ½ år et sted. Det lærte ham at unnlade at sætte på plads eller istandsætte noget. Og at være "*ansvaaarlig*". Han havde boet de særeste steder, var tæt på hjemløs til tider, dårlig kombination med at have barnet jævnlige, og var endelig blevet hentet midt

om natten på en pædofilianklage - fra datteren. Hun var for lille til at forstå den, men desperat over den evige konflikt. Sai Baba - hvis initialer var SB, ikke BS - blev også anklaget for det, og det var lige så meget løgn. Så som SB blev han fri af et cirkus til noget mere validt; men skønt anklagen pure frafaldtes hænger der altid lidt lort ved. En uddannelse bad ham gå, han måtte ikke se datteren, folk hilste ikke på gaden. Befrielse synes ikke altid befrielse først, og han følte ikke han havde fået tid nok til at komme helt ud af kølvandet, haft tid nok alene.

Han sagde det jævnlige til mig, både i irritation og når smerten over at være nødt til at sige nej blev for meget. For ja, han elskede mig og havde forelsket sig mere eller mindre på den messe på Bornholm for længe siden. Jeg kan ikke forestille mig det, han sad i. Jeg blev bare så lille og beklemt når han sagde det, for når man elsker/er forelsket er det ikke rart at føle at den eneste og bedste måde at elske modparten på er ved at skrubbe af. Jeg håbede, det fortog sig. Jeg tænkte at hvis man blev elsket korrekt, ville det helbrede alt. Fremme selvagtelse, energi, livsmod, lyst til at udøve sine talenter, lave noget sammen i glæde over tilværelsen, når den strøg en med hårene. Han havde så meget format, og jeg ville gerne bakke det op. Han fortjente en chance. Siden jeg blev sat sammen med ham af M, ville han vel snart blive klar, skulle jo sætte mig "på det store anlæg", ikke? Der var bare ikke blevet sagt hvordan eller hvornår, og "snart" er mange ting. Men jeg var klar til at forsøge at bære nogle af hans byrder - som husdyr og børn gør. Hvis det kunne lette ham...

Jeg sagde til ham at måske var det ikke så hensigtsmæssigt som han troede at være alene lige nu, siden M havde ført os sammen. Han havde selv haft en drøm kort før vi fandt sammen, der viste ham hen til mig. Han indhentede mig bagfra... hm, mange tanker om fortid og fremtid... Alene har man godt nok fred til at bearbejde hængepartier, men får man den rette påvirkning udefra samtidig bliver det extra grundigt. Det kunne kort sagt spare en masse tid. Jotak, sagde han, men man skulle jo også lige overleve... det havde han jo ret i. Han havde i det hele taget en satans tendens til at have noget så forbandet ret. Jeg elskede det. Det gav mig tillid til at holde ved. Han var rigtig for mig. Jeg ville aldrig nogensinde have fundet mig i så mange kolde spande vand, hvis ikke han havde haft det format... lækker udtalelse, når man nu også ved at lige tiltrækker lige! "Sund, lineær fornuft" kan være usund. En veltrænet dømmekraft er nødvendig, men begrænset. Al forelskelse har rod i det ubevidste - guddommelige - mørke, er tydeligvis en post-atlantisk opfindelse. Hvorfor er det denne, man forelsker sig i, og ikke hin? Forelskelse holder ens røv på stegepanden, så transmutation kan ske - det er uklogt at undervurdere den.

Kærligheden er meget misforstået. Ser man overordnet på tilværelsen, hvad er så *ikke* kærlighed? Det er for snævert at begrænse den til kun at omfatte partnermæssig interaktion, selvom den så er det mest omfattende aspekt. Kærligheden er nysgerrighed, spørgsmål og svar, for spørgsmål kommer af at man har et svar, man ønsker at opleve at finde. Man ved bare ikke, man har svaret. Det er en lidt omvendt måde at se tingene på, men den passer. "Kær lighed" er fællesbetegnelsen for den oprindelige helhed, og alt ønsker at vende tilbage til den. Da alt forløber i kredsløb er nogle spørgsmål på udad-buen og kræver udadvendte svar, opfindelser og den slags. På hjemad-buen vil man ind til opfinderen. I vore skoler og samfund foretages der dagligt mord på nysgerrigheden. I stedet for at lade den virke i det individuelle tempo den skulle have lov til, hvilket hedder leg, sætter man alle i gabestok og *propper* viden og pligter ned i dem som man gør med de dér gæs til jul. Man kan tilvænnes, jeg vil tro, genpuljen endda kan formes ret godt til det ved at si alle oprørske elementer fra - en vis tid - men på et tidspunkt brækker den her slags gæs sig.

Kærligheden er også døden, for den er i sandhed en integration med noget længere inde, og når man har slidt sig op som gæs i gabestok uden at fatte hvorfor, burde døden da være en sand velsignelse. Som at falde i søvn. Hvad er der at være bange for? Andet end at slippe kontrollen og den elendige personlighed man klamrer sig til i stedet for at se om den kunne rumme dybere muligheder - kærligheden er også livet, muligheden for at stille spørgsmålene og finde svarene. Det tætte fysiske element vi lever i er velegnet til at lære i: stilethæle, snubl, pladask, "AU!" Nuets

konsekvens - "Instant karma" vil jeg kalde det her, hvor man endnu ikke har lært at skrotte de åndssvage programsko og gå som foden er lavet til. Kærligheden hersker over døden, den er i sig selv integration. Lærer man at *være* integration, bliver døden overflødig. Man overhaler den faktisk, for man behøver ikke blive træt, sulten, syg eller gammel mere. Desperations-begreberne tro, håb og kærlighed er en post-atlantisk opfindelse. På tilbagevejen erstattes tro og håb af viden og skønhed => visdom og kærlighed => væren => ren bevidsthed. Alt er skabt udfra potentialer, den udvælger og tilfører energi, og de har en vis kredsløbstid, hvorefter energien vender tilbage til neutral. Tjek selv efter. Du vælger med din bevidsthed, og så...

Længe efter havde jeg en snak med en veninde om mestre. Jeg sagde at jeg var på mester-vejen, og det kunne hun ikke helt forholde sig til. En mester var en der var omgivet af en kæmpe korona af kærlighed, sagde hun, og ja, men hvordan føles det? Jeg følte at hun mente en slags varm sirupsfølelse. Jeg tror at mestre er langt mere nuancerede. De har forskellige karakterer, og nogle af dem er rene bisser. Det kristne billede af en mester er meget misvisende med sin offerlamshypnose, smaddegodt til at styre masser med. Yeshua, ikke Jesus-fiktionen, var en oplyst ballademager. Mestre er rebeller, for de har indtil nu altid måttet være i konflikt med kh, der tager magten fra folk og giver den til magthaverne. Nærlæser man det trods alt ikke helt afblegede skrift som NT er blevet til fremgår det også af det. Mestre nussepusser ikke. Der er endda nogle, der tæver deres disciple. De skælder dem ud og forlanger samfundsmæssige urimeligheder af dem. Ja, de viser omsorg og medfølelse, når det er det rigtige at vise, men ikke hvis det ikke er. Og det er det ofte ikke. Nogle kalder de dér lyserøde skyer New Age-fis. Jeg ved ikke - er det ikke snarere Old Age-fis? Det er i al fald ikke endegyldigt sandt.

Ultimativ kærlighed var noget endnu dybere og mere værdifuldt end jeg havde indset, og det var ikke så sjovt hele tiden. Jeg fornemmede en sidste afskabelse af alt gammelt før nyt skulle skabes, men hvor længe eller hvilket var umuligt at afgøre, jeg måtte i tillid lade min sjæl føre mig med den visdom, min personlighed ikke havde. Det var ikke specielt skræmmende, lille persona ville bare gerne have visse ting, skønt den troede, den var holdt op med at ønske sig noget særligt efter alt det nixen, den havde måttet udstå. Men der er en tid til alt, og denne er unik. Og man skal ikke tro man kan regne med nogetsomhelst. Udlejer havde førnævnte gulvbrædder liggende på loftet over baghuset. Min kæreste havde brug for at stille noget af vejen, og jeg tilbød at rydde loftet for ham og også for hende mod at jeg kunne få de brædder jeg behøvede til hemsens. Jeg el-høvlede brædderne og satte hemsens op med hans hjælp - hvorefter udlejer med alle tegn på beklagende lettelse fortalte at hun uventet havde fået huset solgt. Hun havde opgivet det og lavet pensionat, da det havde stået til salg i flere år... og hemsens skulle ned igen! Nåja, det var jo det mindste af det. Vi nåede at bo der ca. ½ år. Lige passende med hans hidtidige flytte-frekvens! Og nej, han sagde ikke: "Hvad sagde jeg?"

4.SAL

Selv da jeg flyttede ind i mit hus
Var pladsen stort set minimal
Stuen til tredie er slet ikke nok
Når man er født genial

Årene gik men huset forblev
For småt for en universal
Til jeg stak øjet igennem mit tag
Og så op i en himmelsk anal

Jeg sad midt imellem Guds storetæer
Og lo ad at denne kanal
Evindeligt vil være det første at bygge
Også på 4. sal

Men hvord'n skal jeg gøre med hvad hvornår
For ikk a bli perinatal
Jeg ved faktisk mest om hvad jeg IKKE vil
Måske er det Guds lineal

6. KØKKENET

Alle skulle jo fraflytte, og en af de andre havde set på et mindre hus til leje. Den passede ikke hende, men måske os? Vi var ikke engang begyndt at se efter noget endnu. Synergi. Der var vindmøller på nabolandmandens område, men et stort, gammelt vejtræ imellem dem og huset dækkede for syn og larm. Det grusede forareal var afgrænset til den ene side af stuehuset, til de andre sider af en grim gammel grisestald, lavet om til garage og maskinbygninger, samt buske og træer. Ellers var det tæt på ideelt, to indgange og adgang til køkken og bad uden at skulle igennem hinandens rum, hvis vi indrettede os lidt smart. Det var lidt besværligt at få piller ned til fyret, men hvad, det kunne gå. Vi skrev under. Det lå en 7km fra Skælskør, og jeg cyklede derud og gjorde rent før indflytning. Jeg hader em-hætter og ovne, andre har brugt. De oplagrer fedt i dem i stedet for i vandlåsene, hvor det hører hjemme – hvor de i stedet oplagrer sæben til ovnen. Der var hvinhyl på alle gulve, og ingen af os var specielt vilde med dampskyerne; men vinyl var dog et rimeligt underlag på den rå beton. Han fandt en god løsning - vi lagde almindelig alu-folie, afdækningspap, malermåtter og så hhv. sivmåtter og klikgulv inde i hans og mine rum. Så var der både isoleret og dampspærret til små penge.

Vores værtinde spurgte om min kæreste ville have flygelet. Han havde altid ønsket sig et... Han youtubede og satte alt i system, lavede kørebrædder, vi rejste flygelet op på højkant på et rullebræt og han lånte og lejede hhv. bil og hestetrailer. Hyp! Alt var klappet og klart da familien ankom med bilen og for at stå i vejen de rette steder. Flygelet gled høfligt på plads uden at nedlægge nogen, og så havde han også sådan et. Han havde 1-2 basser, el-guitarer, klassiske, keyboards og et trommesæt. Foruden mixerpulte, forstærkere, al mulig elektronik jeg ikke aner hvad hedder eller hvordan skal bruges. Meget af det skulle repareres. Det var der ret meget i og om ham, der skulle, nu også flygelet, der som så mange akustiske flygeler/klaverer i disse tider var blevet kasseret, havde han ikke reddet det. Han havde også alverdens værktøj. God kombination. Jeg ville være blevet idiot af alt det habengut, men samtidig var han også minimalistisk. Det var endnu ikke afgjort om tingene skulle bruges, og hvis, fyldte de fleste lidt, var en god kvalitet og reparerbare. Også jeg undrede en del på om han ville få fixet alt det han tænkte sig eller det blot var en fix tanke. Berørte jeg emnet, kunne jeg godt mærke, jeg skulle passe mig selv. Og det skulle jeg jo.

Han havde et fint øre trods en høreskade fra rock-tiden. Og problemer med digital teknik. Den rejste en mur imellem ham og hans kreativitet. Fra den blev introduceret i lydteknik, var hans kreativitet dykket lodret. De analoge signaler er livets bølger alt inklusive, ikke kirurgiske zigzagstriber, der myrder livet (sjælen) i musikken. Det lyder tomt, fladt, og han begreb ikke, teknikken fik indpas. (minder slående om en tom, ufuldstændig skal) Den gamle havde ordentlige knapper, direkte adgang i stedet for irriterende menuers benspænd. Haha, han fortalte mig om et komfur han havde været udsat for. Flot menu, kunne alt muligt - bortset fra at varme kogepladen... Digital lyd(-teknik) mangler jordforbindelse. Jeg havde lignende oplevelser de gange jeg havde prøvet at optage, og senere var vi til en koncert hvor det simpelthen var umuligt at høre hvilken tone der drønedes ud af højttalerne, selvom man kendte melodien. Han viste mig elementære fodfejl, lydteknikerne begik, og jeg fatter ikke, musikerne fandt sig i det. Han havde vist nogen det, og de gav ham ret - men fulgte det ikke op. Jeg var til rock-koncerter som ung, hvor man altså kunne høre tonen, og det skyldtes ikke lavere lydstyrke. "Digitalis" er en tærskel hvor alt liv frasorteres, til en ny, levende teknik og energiform findes på den anden side og tilfører liv igen; mon ikke den vil bruge en analog jordforbindelse? Så var han fremstillet til en lys fremtid, når musikernes bevidsthed fik dem til at høre efter en dag. Kvalitet fremfor kvantitet.

Kort før vi skulle flytte ind viste der sig problemer med rørene til fyret, og det blev lavet lige efter at jeg havde gjort hovedrent. Hundepoter overalt rigtig pynteligt lige oppe over vinduerne, hvor

rørene blev ført i stedet for under gulvet. Frem med sæbekluden igen...men vi slap for at installere gardinstænger! Jeg syede nogle lette privatlivsgardiner, så vi havde det lyst og ikke blev stegt. Hos mig, i al fald. Vi sov på madrasser på gulvet, men han havde en plan til nogle enkle senge af reglar og brædder. Skulle vi så ikke lave dem? Vi fik fat i materialerne, men fællesskabet fik ikke fat. Hmmm, det var da ellers hans idé... men de var jo ukomplicerede, og så havde vi senge. Madrasser havde han masser af, det var noget man brugte som lydtekniker. Jeg syede noget sengetøj sammen, og så kunne vi have hver sin dyne i vårene, så jeg ikke blev blåfrossen eller han kogt. Nogle skummadrasser skåret op på langs og lagt sammen, betræk, og vi havde ryglæn i sengen. Terrassen var lidt kedelig, så jeg gjorde den kønnere i kanterne og fjernede nogle fliser, gravede en fordybing til bålplads og forede den med marksten vi hentede fra en bunke bag grisestalden. Der endte med at blive helt hyggeligt, med læhegn med Klematisranker og en stor dusk Gederams lige ved døren. Vi sad en del ved bål derude i sommeraftenerne, grillede og nød og klimprede lidt.

Haven og indkørslen var omgivet af syrener, der var jasminer i haven og lindetræer i nabolaget. Der duftede skønt hele forsommeren når vinden ikke var i øst, for så var der en kloaklugt, vi aldrig helt fik placeret. Måske fra septictanken her, senere opdagede vi en grisestald i retning Ø... men vi vidste at der ikke var gylletanke i nærheden. Og dyr - flagermus flaksede over os om aftenen i haven, og hver morgen galede en fasan lige opad huset: skræp, vingebask. Jeg døbte ham Skryderik Flapperfatter. Sært at alle de smukke hønsefugle udsender fabrikslyde. Jeg havde aldrig set harer, rådyr eller fasaner så tæt på og tit. Her så man dem konstant, på markerne, i haven. En dag spænedes to rådyr hjemmевante ind ad den ene ende af haven og ud i den anden til indkørslen. I jagtsæsonen oplevede vi ind imellem at dyr gemte sig i haven. Der var en sær indstilling til vildt herude, syntes jeg. Foderskove med praktiske, rette skydelinjer + skydetårne. Hvad havde det med jagt at gøre? KZ-lejre. En "godsejer" var sur på kragerne, de tog harekillinger - så han ikke kunne plaffe dem ned senere! En jæger var mopset over ikke at kunne jage ræv i yngletiden. De tog vildt. Jeg mente de havde mere ret til det end han – *de* kunne jo ikke gå i Netto. Nåeh, jaeh...

Og sikken da nogle maskiner bønderne havde! Hushøje, gigalarm. Mine romantiske forestillinger om æ land blev grundigt manet i jorden hvad angik hovedparten af bønderne. Det slog mig at næste fase må være at al ageren kommer *ind* i en maskine i stedet for. Det er jo egentlig på vej. Naturen var bøndernes fjende nr. 1, samarbejde? Dagens vits. Næ, Round-up, Round-up, og så lige lidt Round-up. De var jo splittergale, det var så tydeligt at jorden led, når man så nøjere efter. Ren voldtægt giver også børn/korn, men mon ladningen er så heldig?! Jeg "gik ind" for at "høre" og fik at vide at det var under snarlig afvikling. Pyh. Når de sprøjtede, skyndte vi os ind, men det kunne vi ikke hvis vi var ude at cykle, og det var jo netop i skønt, stille vejr, de sprøjtede og vi cyklede. Der er grænser for, hvor længe man kan holde vejret på cykel, altså! I 2018 fortalte min x mig at et forbud var undervejs. Lige først tænkte jeg "gudske lov", men så... Det var jo den hævdevundne måde at introducere endnu større helveder på, ikke? Men '17 og '18 har været nogle specielle år, hvor al mulig råd er kommet op til overfladen, de gamle, voldelige metoder virker ikke rigtig godt mere. Man har da lov at håbe.

Det var en pragtfuld forsommer, tidligt varmt, og han foreslog at sove ude på terrassen. Jeg havde triste erfaringer med at holde varmen efter 3 uanset hvor indpakket; men også det blev en åbenbaring. Jeg skulle bare sove tæt op ad kæresten, ikke pakket ind alene, så var det klaret. Fryd! Der var mange skønne aftener og morgener derude. Vi riggede en presenning til som hurtigt kunne rulles op over lejet, hvis det skulle regne. Frøer og nattergale himlede op hele natten, stjernehimlen kørte sin fantastiske, tidløse video til, og tidlig morgen kom der skøn fuglesang, grågåseflokk, dytbåd, og engang et svaletræk, jeg aldrig glemmer - som at se delfiner jage en fiskestime. En vældig flok i velorganiseret samarbejde dykkede i 3 store bølger ned over insekterne. Og svævende, cirkelende havørne og andre karismatiske rovfugle... Jeg var helt euforisk. Jeg *har* naturminder fra før som jeg skatter, men få som disse ufiltrerede oplevelser. Byliv udtørre ens sanser, og jeg drak

ind i vældige slurke. At så kragerne kom hver morgen *tidligt* og larmede ad H til før de drog videre til gene for det øvrige revir var kun et brette minus på regnskabet. Kra-nødiger, sku' de hedde.

Han lavede aftener af og til, hvor vi hørte musik, drak os lidt dumme i øl og skreg af grin til "De Nattergale", som jeg heller aldrig havde gjort meget i. De er stadig skønne. Og vi tog på Tønderfestival. Jeg havde aldrig prøvet den og ikke været til den slags i årevis, så det ville blive en oplevelse. Især på vores måde. Vi proppede et telt, to selvoppustelige luftmadrasser, tæpper og sengetøj i en skabskuffert, han havde anskaffet i sin tid som overkørt skaffedyr. En guitar, rygsække og køletaske, og så afsted med tog og bus. Jeg har sunget mange salmer i min tid, nogle med rod i folkemusik, og disse havde jeg med tiden følt mere og mere for. Der var så meget dømmesyg i min opvækst. Folkemusik var ikke rigtig "fin". Ikke at det blev sagt ligeud, jeg vidste det bare. Nu opdagede jeg rigtig, hvad jeg var gået glip af. Den havde en mystik, dybde som talte direkte til savnede dimensioner i mig. Det var lige før jeg så feer og fauner. Rock'en havde også sneget sig ind, det blev det ikke dårligere af. Det lidt modnere publikum var også rart, men - suk - både natteravne og morgenlærker. Da vi omsider, ømme, beskidte og dødtrætte havde fået slæbt os hjem - han med skabskufferten på ryggen, wow, et syn, man er vel kvinde - jeg med alt det øvrige hængende fra alle nogenlunde vandrette gesimser, hm, kvinde - Sneglespor er en god bogtitel - skrev jeg en vise om det, stærkt folkemusisk. Flere fulgte. Jeg spillede dem længe.

Efter Tønder faldt det ham ind at en anhænger ville være smart til evt. længere cykelture. Han fandt en i den Blå Avis til et par hunde eller 3, svejsede noget på den... Hihi, interessant svejseapparat. Han kunne ikke se stedet han skulle svejse gennem svejsebrillerne hverken før eller helt mens flammen lyste, fremføringen af svejsetråden svigtede hver anden gang, og der var kun tænd/sluk, ingen ordentlig - fordyrende - regulering, rigtig digitalt, som at skyde til måls i blinde.... han må ha fixet den clairvoyant. Men så virkede den også glimrende. Den kunne rumme telt m.m. hvis vi cyklede ud i landet næste sommer, hvilket lidt var planen. Indtil da brugte vi den til indkøb og på småture. Jeg ser for mig - han ville sætte den ud i garagen efter en indkøbstur og var stoppet op bag huset. Det var varmt og solskin den dag, og han havde ikke en trævl på. Han stod og så på mig med det der fri, uskyldige blik, venstre hånd om vognstangen på anhænger, højre... tja, noget græs tiggede om lidt gødning - han lignede en lille dreng med en trækvogn. Det var både utrolig morsomt (forbuden færden?) og fantastisk fint på een gang. Så enkelt. Det var den slags øjeblikke, jeg skattede ham allermest. Når han bare VAR. Og ja, *det* er meget forbudt.

Vi havde stadig de dér sammenstød, varierende i grad, men... ville de aldrig dunste af, trods 2 indgange? Jeg erhvervede en slags ligegladhed - nå, nu igen. De mindede om min barndom: "Du bør være taknemmelig over at vi i det hele taget holder dig ud." Så er der ikke en plet at være på, ikke engang inde i en selv. Jeg sagde at hvis jeg kun kunne elske ham nok ved at gå, så gjorde jeg det. Nå, det syntes han nu alligevel ikke... Jeg sagde også at jeg blev utrolig bedrøvet når vi havde disse ture, for mit hjertes kærlighedslys slukkedes en lille smule mere for hver gang. Og tænkte i mit stille sind: regner *han* virkelig med at jeg bare returnerer til square 1? Dybere kom jeg ikke dengang. Det gør jeg nu. Der dannes spor, historien skrives, og spor som disse fremmer afslutninger, alle historiers skæbne. De starter med at være neutrale potentialer som vælges og starter et årstidskredsløb, og de vil uundgåeligt vende tilbage til neutral. Jeg ville bare gerne have at kredsløbet varede så længe som muligt. Dumt, måske, i vor tid. Forældet. Det er drama, spænding mellem to poler, illusion. Ånd er een, og jeg var på afvænnning. Jeg er glad for neutral. Hvorfor er jeg så også lidt trist? Nogle illusioner har været meget smukke og hjulpet en at holde det hele ud. Deriblandt den jordiske kærlighed. Ligeglad er vel så ret sundt. Det er neutral, helbredt.

Jeg havde hurtigt fået mit habengut på plads. Det tog lang tid hos ham, igen. Jeg kunne ikke forstå det, for jeg kan ikke virke i rod, ikke engang da han fortalte om sine utallige flytninger, for nu var det jo slut, ikke? Men jeg kunne se at han ikke havde drive. Hvordan kunne det være jeg havde drive og kræfter, og ikke han? Fortid var fortid, og han kunne godt finde ud af at bearbejde sig selv.

Hvis ikke, kunne jeg have forstået det. Men så havde vi heller ikke været sammen. Jeg kan lide at skabe, og selvom det viser sig overflødigt og skal væk igen har jeg nydt det imens. Han så det som overflødigt spild af kræfter. Nåja, det gjorde jeg da også af og til, men hvad liv er der i at sidde og glo ligeud konstant? Hvis man har kræfterne... Jeg satte mig for at forskønne huset mest muligt mens jeg om ikke ventede på ham, så noget lignende. Jeg ryddede nede ved fyret, holdt i det hele taget rent, syede joggingbukser, malede 3 billeder, malede entrèloftet, vægge, dørtærskler, døre, karme, ->pust, støn<- satte spejl på badeværelsets dør, lavede en flot knagerække af et af gulvbrædderne fra Skælskør, ->gispe, ralle<- forskønnede det skrækkelige køkken - det sparkefri bræt, kantlister langs køkkenbordet, de sjusket sortmalede - trendy! - skabslåger! Altså, hvad trends kan få nogen til! Han fandt nogle gule porcelænsknop-håndtag hos Søstrene Grene - lidt shopaholic når han trængte til afveksling, men det var altid meget for lidt - og jeg udskiftede de dødsyge rustfri med dem. Ikke lige min stil først, men jeg lærte at elske dem. Senere malede jeg sæson-motiver på lågerne, men efterårsmotivet blev ikke færdigt - fordi vi igen flyttede!

Jeg udstillede på det tidspunkt stadig mine malerier, havde fået en lokal aftale. Han havde lovet mig at hjælpe med ophængningen, men da dagen kom sad han og sukkede, vendte og drejede sig og sukkede igen, og så bad han sig fri. Det fik mig til at føle ind. Havde jeg egentlig selv lyst? Næ. Jeg ringede til stedet og aflyste. (Forbudt!!! Ahhh...) Det var helt OK, og jeg var lettet. Skulle jeg udstille nogensinde igen skulle der være en anden energi på. Ellers ligemeget. Hvis han ikke havde siddet dér og sukket, havde jeg slet ikke følt ind, bare bidt tænderne sammen og maset på, som oplært til. For mange år siden skrev Alice Miller "Du må ikke Mærke". Det må du stadig ikke. "Det er godt med dig, hvis alle sagde sådan kunne vort samfund overhovedet ikke køre." Næ, så kunne det passende laves om til *mennesker*, så alle kunne holde ud at leve i det! Så billederne fik også en pause nu, som viseshowene. Efter en kraftig drøm i starten af 2010 i Ishøj hvor M rent ud sagde: "Det lyder ikke godt, og du vil ikke få succes med det!" havde jeg ladet dem meget ligge. Jeg forstod ikke drømmen, for jeg syntes selve viserne basalt var gode, hvad bildte han sig ind! Men noget var i ulave, jeg kunne bare ikke helt forstå hvad - da. Og da han så i '12 sagde, jeg skulle få fingrene ud i stedet for at sidde og kradse mig, forstod jeg slet intet.

Når jeg tænker på alt det arbejde jeg havde lagt i de sidste viseshows i forhold til de første, der blev langt bedre modtaget... kæresten sagde at det var fremragende, men forud for sin tid og for koncentreret for de fleste. Koncentreret? Der var allerede for megen hæshedsgivende mellemsnak så det kneb at synge viserne, som havde mit egentlige hjerte; men showformen skabte et samlet hele. Hvad viserne angik havde jeg så småt set nogle ting: tonelejet lå for højt, præstations-præget, det øgede tempoet af ren skræk. Tekst, stemme og melodi sloges. Hvad skulle vinde? Det måtte afgøres for hver enkelt vise. Akkompagnementet i mange var ikke godt nok (mere) syntes jeg. Men hvordan lave det bedre - det ligesom undveg mig. Jeg indførte forskellige variationer - sang alene, guitar alene, fløjte til den eller snakke teksten, lave rytmeslag på den til teksten... og nu folk- og rock-rytmer på min vis. Og han havde en C&W-guitar, jeg blev ret vild med. Dér var muligheder, jeg kunne tænke mig at bygge videre med. For Fandeme om jeg ville acceptere Ms dom. Jeg følte noget for det her. Kunne det ikke komme ud, ville jeg lege med det hjemme. Basta! Jeg kan ligefrem høre ham sidde og klukle omme bag bagtæppet. Det var lige det, han mente...

Laver man noget for at tjene penge eller fordi man kan lide det? Det første emmer luder, angst og nød, det sidste kærligheds rigdom. Og præcis de energier vil tiltrækkes. Jeg var forud igen og sad også lidt i den kommercielle fælde. Viserne var ret OK, men jeg troede at *showet* skulle til for at tiltrække interesse, sælge dem. Det kan godt være det *engang* ville være en god idé; men agenda er ikke. Manipulation begrænser hvad der kan tiltrækkes, og jeg har altid skullet tiltrække, ikke slå mig igennem... Det er ikke så nemt at være forud for sin tid. Her i vor nye bolig var der mange muligheder for at eksperimentere. Jeg havde regnet med vi bare satte os og spillede og faldt ind, når vi hørte den andens numre som vi med tiden ville genkende, med vore bidrag. Det havde jeg

gjort med andre venner i min ungdom. Vi gjorde det lidt, men det var ikke helt naturligt. Blev snart kejtet. En dag generede det at jeg sang - i den anden ende af huset. Det var et sådant chok at jeg næsten holdt helt op - at *han* ikke nød det. Nå, måske ikke lige nu, i dag, giv tid... Han kendte ikke mine viser godt nok. Så prøvede jeg at lære hans. Han spillede bare mindre og mindre og meget ufærdigt. Jeg prøvede at fuldende noget af det, og så blev det *aldrig* spillet mere. Nåja, det var jo så ikke helt hans længer, men det lød nu meget godt...

Jeg forsøgte så nogle mere faste strukturer som blues og rock for at danne en fælles startbase, men fik at vide at jeg ikke overholdt dem, selvom jeg var sikker på at have gjort det. Jeg blev usikker på mig selv og mere og mere forkrampet af at søge at imødekomme, bakke op, og syntes at han gjorde alting alt, alt for kompliceret. Typisk kapacitetsproblem. Vore musik-seancer ebbede ud. Inden da nåede jeg dog at sidde ved et trommesæt, spille bas og ikke mindst el-guitar. Bas var sjovt, skønt hårdt ved fingrene. Jeg besluttede at øve el-guitar mere målrettet. Han riggede elektronik til så jeg kunne øve med hovedtelefoner på med hans "Gibson". Gode, gamle Cream. Og Jimi Hendrix var en eye-opener. "The Wind Cries Mary" var ikke svær, skønt Jimi spillede omvendt - for han var unik: enkel. Han tænkte ud af boksen. Jeg øvede og øvede og tænkte at min indsats måske ville tænde en gnist i min satyr, så vi kunne gå mere til værks? Næ. Døren blev konstant smækket i i fjæset på mig. Så opgav jeg totalt, gad ikke mere. Jeg kunne godt forstå han havde følt sådan i de år, alt ramlede, men nu? Jeg har altid været en overlever, og jeg begreb ikke et suk. Jeg mærkede den ny tids forår... men det betød ikke, det *var* der. Intet er så dødt som vinterens sidste suk.

Så blev vejtræet mellem møllerne og os fjernet. Nu kunne man ikke være nogen kønne steder uden den lede techno konstant. Jeg er ligeglad med at det er vedvarende energi og der er behov for mere energi, krise faktisk, landvindmøller er en pest og burde forbydes i den størrelsesorden med øjeblikkelig virkning, også ved kysterne. De er øre/øje-bær. I en tid hvor man ikke må bruge hævdvundne ord fordi de pludselig støder nogen tillades det stadig i døgn drift at genere hinanden med møller, syn og høreelse. Bemærk den dybe brummen under alle de andre lyde: infralyd kommer fra motorveje, kraftværkers udæmpede orgel-skorstene, ved kysten container/tankskibe - og vindmøller. Solcelle-parker? Bedre i højden, værre i bredden. Jeg indrømmer, pc'en jeg skriver på er praktisk, men *alt* behøver altså ikke bruge strøm. Og dog er der behov for en ny Tesla, så bare Macchiavellierne snart ville kradse af. Jeg "gik ind" og så at også møllerne ville blive en Saga Blott inden for overskuelig tid trods ordet "vedvarende". Jeg håber jeg ikke var inhabil!

Han begyndte at fortælle mere indgående om en gammel drøm, om at bygge sit eget lille nul-energihus på egen grund, henledte min opmærksomhed på de mange mini-huse på nettet. Halmhuse havde han også engang været ret involveret i og sagde, det var skønt at bo i et. Et hus, man nærmest kunne spise! Halm, ler og træ. Jeg var tiltalt af idéen, selvom det ikke umiddelbart var mig, men alle mine programmer var jo slettet mer eller mindre, så hvorfor ikke prøve noget helt andet? Vi begyndte nærmest for sjov at undersøge grundpriser på især Omø og Agersø (fred), men jeg undgik Lolland, for jeg troede ikke han ville derhen. Han opdagede imidlertid at dér lå landets billigste hus til salg for præcis det jeg lige havde fået frigivet fra en pensionsopsparing. Synergi. Vi blev enige om at se nærmere på det og fik lov af ejendomsmægleren til at slå telt op på grunden og være der i en periode, så vi kunne mærke hvordan det ville være at bo der. Anhænger med telt o.s.v. og så tog og bus dertil. Gode busforbindelser, i øvrigt. Stedet var voldsomt tilgroet og trængte til en oprydning, men jeg elskede det lige fra starten. Det "kaldte på mig". Det lå nær de fredede Lolliske bakker og der var hverken store landbrug, kloakeringsplaner, gylletanke, eller - utroligt for Lolland - synlige vindmøller, heller ej planer om nogen.

Huset var godt nok en mug- og skimmelrede, isolering af gammel bindingsværk fra 1827 er tit en uheldig affære, men man kunne bo der med lidt god vilje imens man lige så stille satte det i stand. Det lå 6m over hav og et par meter højere end de laveste steder nærved, også en lille sø og rende. Det virkede som et godt all-round tilbud til en gør-det-selver som han. Med alle de planer der

svirrede rundt i luften og aldrig tog jord tænkte jeg også at det måske var en idé at få én ned, da især en gammel drøm. Der var en vidunderlig fred derude, tilbagetrukket fra alle større veje ad en grusvej midt i nogle marker. Man kan gøre meget ved et hus, men ikke ved omgivelserne, og de var noget nær perfekte, især hvis man overvejede et lydstudie. Så jeg sagde en dag at skulle vi ikke tage ind til Johnny og underskrive? Pludselig så han skræmt ud, hvor han ellers havde virket så positiv. Hvaff?!? Det lignede starten på en drøm og kom så nær på hans som han nogensinde havde været, jeg var i stand til at *give* ham den. Og hvad, blev drømmen et mareridt var der kun betalt for selve jorden, og småpenge. Huset var gratis, og vi ville kunne bo for en latterlig lille husleje alt iberegnet. Hvad var der at være bange for, vente på?

Han understregede at en istandsættelse af *den* skønnert ville tage lang tid, fordi han ikke havde ret meget overskud. Jeg huskede godt hans listen rundt og noteren sig ting, da vi først havde set på huset. Jamen jeg kunne da lave meget af det udfra hans idéer, sagde jeg, og tid havde vi jo begge nok af. Byggematerialer ville ikke være vanvittigt dyre på den måde vi havde tænkt os at tingene skulle foregå, vi kunne købe dem henad vejen uden at låne, for det ville ingen af os. Det var et værdigt eksperiment på alle måder, passede nøjagtigt til hele hans livsindstilling, han kunne få det lige som han altid havde villet. Jeg anede en ultimativ frihed i dette tiltag, et lys der skinnede igennem. Måske så han også lyset i det. Han så i al fald lyset i mine øjne. Måske tænkte han at det skinnede ind igennem et kolossalt hul i mit baghovede, men det var i det mindste lys, og han ville, som jeg, til enhver tid bakke lys op. Han foreslog så at vi købte en brugt stationcar med anhængertræk til når man skulle transportere diverse byggematerialer, og fandt et nydeligt eksemplar af racen i den Blå Avis. Og så sagde vi tak til Holger for hans gode udlejerskab og planlagde indflytning i huset.

MØLLERNE

Der var engang en lille mand der ville være stor
 Så planted han en høj cementgrå mølle på Mor Jord
 Nu kunne alle se - hvad han var blevet te'
 Gigant med arme 3 - der hvirvled og gjord' ve'

Og ingen kunne sige meget til det svineri
 Han ejed grund'n og møll'n gav bæredygtig energi
 Som var fra himlen sendt - protest var jo dement
 Ja penge er bestemt - et vægtigt argument

Så skønt naturen blev beskæmmet stod der hurtigt fler
 Og skabte blæst og penge, kraft og WUSH i alt slags vejr
 Mens mennesker til natur - blev gradvis mere sure
 Og pønsede på jur - a mod den møllemur

Men pludselig en dag gik alle møllerne grassat
 Og løfted hele Jordens skorpe af med deres passat
 Så prusted de sig væk - mens ejerne sprang læk
 Af storhed uden check - guddom'lig retfærd ik'

De skramled ud mod Sirius som et hæsligt fugletræk
 Men længe før de nåede Månen var de knæk og bræk
 For hvad sku de dog dér - Mor Jord er hvor det sner
 Den lille mand med fler - de sku ha elsket mer

Tilbage stod naturens børn der elskede Mor Jord
 Og nød de atter ku se frit Ø-V og S til N
 De planted skov og krat - betalte ikke skat
 Og brugte ikke Watt - den tid havde Jorden forladt

7. BADEVÆRELSET

Vi havde god tid til at forberede indflytningen i huset, og vi ryddede terrassen og rev det skimlede tæppe, gipsvægge og isolering med rottegange ud - virkelig luksus, privat indgang fra terrassen - i alle rum undtagen et loftsrum, der var OK nok til at kunne sove i ud på året. Murene var lavet af alt for hånden - det krøb i mig at se på dem, men musene var glade for dem. Vi smed en børnefamilie på porten, det sved i hjertet, men mus *er* altså lavet til udenhusliv - og mørtlede alle sprækker. Så havde jeg lært at mørtle og tog senere også alle dem udenpå. Det røde hus lignede et trafikuheld med alle de hvide bandager. Betongulvets klaplæg under tæppet var ret sølle og skimlet også, jeg hakkede det meste op med spaden og skovlede væk og vi lagde overdækningsplast. Toilet/bad var ikke isoleret, men ellers rimeligt velfungerende, så det forblev som det var, fik bare et par hylder senere. Den ene ende af huset skulle være min, den anden hans. Da han regnede med at udskifte murene med halmvægge, fandt han en landmand der solgte baller i håndterlig størrelse. Vi hentede 100 og stillede op langs væggene à la isolering. Så flyttede vi alt vort ragelse een gang til, det meste op på loftet. Taget var OK, gammel eternit.

Kort efter købet ringede ejendomsmægleren mig op: "Jeg er blevet kontaktet af Kgl. Brand, som vil høre om I er interesseret i husforsikringer?" "Johnny, hvad skulle vi forsikre os imod? Mug og skimmel? Skult rørskade? Konstruktionsfejl?" Han begyndte at grine. "You name it - we got it - brand? Det ville næsten være godt, hvis huset fattede af, og vi har kun betalt for jorden." Jeg/vi gik i krig med brombær, roser, humleranker, brændenælder. Naturen er fantastisk, erobrer alt. De utroligste ting var helt usynlige blot få meter fra buskadset. Lige som hos Holger, en hel harve var skjult i buskene foran huset, opdagede jeg en dag. Kæresten sagde det var meget almindeligt på landejendomme. En kompostspand, en afbrændingstønde, en gennemtæret gruekedel og bålplads, ja, en hel stensætning med højbed i V bag flagstangen dukkede op. En savnet målerbrønd kom til syne i skellet. Vi fældede træer og buske, jeg beskar frugttræer og samlede, savede, sorterede, stablede brænde til år - døde træer i skellet fik lov at stå til senere brænde. Ved indkørslen stod en nær-død Troldpil, som gav mig gåsehud. Hvis de grene faldt ind over taget... men vi var ved at drukne i træ. Vi sov i teltet så længe som muligt og var ikke særlig begejstrede for at flytte indenfor, der havde været så dejlig lyst derude. Det lave bondehus slap ikke meget lys ind. Det var noget af det, han ville ændre med facader i energiglas.

Vi tog fotos af alt hvad vi lavede, for vi var enige om at dokumentere alt. Jeg tænkte at det ville være skægt at skrive en bog om et sådant projekt uden gæld og store indtægter, og måske kunne det også blive noget af interesse for andre. Det var i al fald ikke helt almindeligt. I den proces afdækkedes det for øvrigt meget, hvor rigtigt reguleret og centraliseret vort samfund nu er. Det var helt utroligt hvad man ikke måtte - på sin egen grund! Og hvor svært at skaffe visse ting lokalt, fordi f.x. alle muslinger koges eet sted, så man må ofre formuer på miljøbelastende landtransport af f.x. muslingeskaller til isolering... et stupidt benspænd for al kreativitet. Dødskramper, håber jeg... Og jeg planlagde plantning af så vidt muligt vilde, spiselige planter, der skulle falde ind i havens flora uden for stor hjælp - det interesserede mig egentlig ikke særlig, og kun lidt ham, han var højst interesseret i et kartoffeltårn, rucola og ramsløg - men hensigtsmæssigt. Jeg holdt også på vore ture øje med, hvor jeg evt. kunne hente frø. Det næste år købte jeg hjem og plantede ud. I Kragenæs var der i den lokale skov et enormt flor af ramsløg. Vi hentede nogle og plantede tæt op ad buske og træer i S-skellet, så de kunne få skygge som de var vant til fra skovbunden. Der stod vild endivie i skellet og stokroser tæt ved husets mur. Ja, de kan også spises.

"Vi skal finde ud af, hvordan huset opfører sig i alt fald igennem vinteren. Før jeg i det mindste ved det, ved jeg ikke hvad vi kan gøre, og jeg vil være helt sikker før jeg gør nogetsomhelst," sagde han. Huset havde en brønd til regnvand fra tagrenden på hver side, og da vi kom var røret ned i den i N

rykket til side. Jeg dummede mig. "Det var da en fejl," ned i brønden igen. Derfra, lige ved entrédøren, gik et cementrør under huset til den i S, der også tog gråt spildevand fra køkken og bad. Derfra gik så et rør over til en brønd i S-skellet, hvorfra et rør gik ud til et drænrør i marken. WC'et førte lige ud i septiktanken, der trods mindre fejl fungerede ordentligt – og kunne tømmes, da jeg kappede græsrodsinvasionen - hvorfra gik et rør til brønden i skellet. Det virkede fint ½ års tid, så fik nogle kraftige skybrud brønd N til at brække sig, så vandet løb ind over dørtærskelen i entreen, der var nemlig hul i brøndens side, så *overfladevand* kunne løbe *ned* i brønden. Aha. Derfor de mærker på gulvet i entréen - og gulvets fugtighed. Røret under huset var delvis tilstoppet, nok frostsprængt, og vandet kom tæt op under os, når vandstanden i brønden var over rørets munding... Han førte resolut vandet fra tagrenden ud til skellet med et løst rør tværs over indkørslen. Sådan! Jeg var imponeret...

Jeg rensede den særdeles ulineære tagrende for gavmildt bladfyld - den havde latterligt små huller til nedfaldsrørene, så vandet var væltet ud over under skyllen - og skovlede et lag græs af indkørslen NV, så den skrånede mere væk fra huset - jasanya, her lå gammel brolægning. Resten var grus. Alt var bygget om/til i flere omgange, een stor overraskelse. Jeg fik vandet i brøndene op med en kloakrenser, entréen tørrede ud igen, han lavede lukket gråvandsrørføring i brønd S og førte tagrenderøret udenom her også, og alle bænkebidere forsvandt fra badeværelset. Men der var en sær lugt... nåeh, wc-soklen var utæt. Trylledejg! Hvedemel er ren mørtel. Det holdt længe! Vi manglede bare at lukke hullet i brønd Ns side, men da vi godt ville sløjfe N+S, gjorde vi ikke noget straks. Skråningen væk fra huset var forhåbentlig lige nok til videre... jæ' ku' ik' li' det hul, og det trak ud. Eet snefald - nysseligt - og smeltevandet pissede lige ned i brønden igen og fyldte begge på no time. Jeg blev pissesur, "det kunne enhver idiot da regne ud, hvorfor havde vi ikke lukket det hul" - tømte brøndene igen og mørtlede hullet! Når vi åbenbart ikke kunne finde ud af at få sløjfet de brønde endeligt nu ville jeg altså ikke have det hængende over hovedet!

Det var nu ikke det eneste, der hang dér, viste det sig. I taget rundt om skorstenen var der utætheder når sne tøde eller der kom regn fra bestemte vindretninger. Der var mørtlet oprindelig, men det var forvitret og skulle vel egentlig lappes igen, men indtil da satte vi da bare et par spande derop. Værre var det ikke. Jeg iagttog mig selv i alt det her. I mit univers havde det været noget nær en katastrofe, hvis vand kom ind i et hus hvorhulensomhelstfra. Her så jeg at man da bare kunne gøre dit eller dat. *Han* kunne takle det sådan, med sindsro. Min x kunne også. Intet var endegyldig katastrofe. De var fra landet, med en opvækst hvor man selv reparerede sit hus. Men jeg havde et enormt hul i min opvækst dér, det var om at holde albuer og næser inden for grænser som *nogen* havde sat, ellers var man bare færdig. OK, delvis sandt med de livsfjendske, tætte huse man begyndte at bygge i vor tid - men jeg lærte en hel del af det her lille utætte, levende hus, ting som jeg altid havde savnet. Jeg kan måske ikke lige reparere alt, men vil altid kunne gøre noget, så jeg kan finde en fornuftig løsning senere. Det hedder jordforbindelse. Og det mangler mange i dag. Alt andet lige er det også svært at have i huse, man nærmest ikke selv kan reparere. Huset her kunne man stort set selv klare. En oversvømmelse ville f.x. Ikke skade særlig langsigtet. Vandet kunne synke væk og huset tørre – fordi det netop ikke var tæt og ingen særlig sokkel havde.

Han fandt en brændeovn til spotpris. Slap nu lige af, ikke - halm er ikke brand. Ild skal bruge 3 ting for at fungere: varme, ilt og brændsel. Ikke engang løs halm er nemt at sætte ild til uden varmeskjold om, en faststampet fritstående balle da slet ikke. Faktum er at en almindelig, tidssvarende familiebolig med skumforede, luftfyldte møbler og syntetiske stoffer er en decideret brandfælde. Få minutter, og alt er et frådende ildhav, kik på youtube, en af fordelene ved det digitale univers. Selv mus skal arbejde for at komme ind i en halmballe. Historier om lader, der brændte som fakler er rigtige nok - alle ildens krav var opfyldte. Det var de ikke her. Desuden kan man jo lade være at være dum og sætte ovnen i tilpas afstand fra halmen. I mit univers er det tilladt at tænke selv, jeg behøver ikke eksperter til at tage ansvaret fra mig. Et par bordplader over i tilpas

højde, og der var køkkenborde. Der var et komfur og køleskab/fryser i et skur, lavet v.h.a. en skillevæg i den ene ende af hans afdeling. De virkede fint, da de blev installeret. OG rengjort. Min vaskemaskine i det lille badeværelse, og vi havde stort set alle moderne bekvemmeligheder.

I den lokale skov var der en virkelig smuk kyststi til Kragenæs og 1-2 bette vige, hvor man kunne bade. Det var tydeligt at kun hundeputter kom her. Vi var ved den ene et par gange, men der var ikke så skønt som i Skælskør. På Hestehovedet i Nakskov fandt vi et hul i dimensionen at være i. Seriøst. Det var, som ingen så os, selvom vi badede nøgne ret tæt ved. Alligevel... Vi prøvede Albuen. Rimelig, men sten der hvor der var ugenert, og den lå langt væk. Han afsøgte kysten året efter og fandt bedre i Tårs (æv, de opførte tårnhøje vindmøller der) og til sidst Keldernæs, den bedste i nærheden (øv, en led ventilatorlyd)... men aldrig som på Sydlolland. Ærgerligt for søstjerner. Men de kunne bruges, og vi nød mange solnedgange fra Nakskov, Albuen og Tårs. Vi kom af en eller anden grund kun få gange mere ud på lange cykelture. Bilen var nemmere, selvfølgelig, men alligevel. Nå, så kørte vi ud og gik ture i skovene i nærheden. Haven var fin, skøn at kunne færdes så ugenert i som vi kunne; men det var lummert i stille, høj sol, og hjemme, og dermed følger associationer. Han riggede en haveslange til batteriet i badeværelset, og vi badede derude. Dejligt.

Her var de skønneste nattehimle, for der var ingen lysshows lige ved. Og udenfor høsten dejligt stille. Man kunne ligefrem bilde sig ind, der var helt stille somme tider, bortset fra den infralyd, der nu forurener hele landet. Man skal nok til Sverige eller Norge for at blive den kvit nu. Bål blev hurtigt noget der rykkede hen på terrassen, og der var megen aftenidyl her og meget få myg, modsat ved Holgers hus. Sært nok, for jeg skal love for, jeg blev stukket hvis jeg skar bevoksning ned, så det var ikke fordi de manglede. Der var gøen fra rådyr og de sædvanlige fasaner, og senere aften kom der også en lav, klukkende lyd fra skellet, vi ikke kunne placere. Var det firben? Vi havde set flere, men de højst piber eller hvæser. Det var vagtler. Tak for nettet. Vi så dem aldrig. De er også meget små. Flagermusene var daredevils her, de svirrede om ørerne på os somme tider om aftenen. Her var ingen dræbersnegle. Måske fordi her var Leopardsnegle. De kom ind i entréen om natten ad et hul i dørtærskelen, da der endnu var fugtigt. Et tegn på fugt, læste jeg senere. Jeg anede ikke hvad de var for nogle dengang, men fandt, de var meget hurtige for en snegl. Uff. Mørtel, og slut.

I Nakskov var der en tydeligt afmattet stemning. Jeg husker vort hysteriske latteranfald, da vi på den ellers smukke havnefront henover facaden på et meget faldefærdigt hus med samtlige ruder knuste så et banner med ordene: "Nakskov, Danmarks lykkeligste by"... men Nakskov svømmehal var rigtig god. Der var en hel del anstrengte forsøg i alle halvstore byer for at holde modet oppe, jo mere, jo hulere følte det. Maribo var smuk og med en lettere stemning, Nysted også. Deres sokkel var sikkert plantet i turisme. Vi prøvede spisesteder hist og her og fandt ret hurtigt stederne. Ud på efteråret blev vi nødt til at flytte ned i køkkenet fra loftsrummet. Det blev for råt deroppe, for mig i al fald. Der var nu heller ikke så fantastisk deroppe alligevel, kun et bette vindue og ikke så god lugt, for der var sikkert musegange i isoleringen her også. Der var rimelig hyggeligt i køkkenet op ad brændeovnen, og det var rent faktisk en rar overvintring meget af tiden, med ovnen buldrende dér nærvæd og den duftende halm. Vi havde lagt plast ud på gulvet og sivmætter på den ene halvdel, klikgulv på komfursiden Sivmætter foran komfuret? Ubehagelig tanke.

Jeg vænnede mig hurtigt til at vaske mig ved håndvasken, prøvede aldrig badeværelset vinter. Jeg kunne have gjort det, men fru frys havde ikke lyst. Jeg eksperimenterede meget efter hans linjer som jaget vildt. Man kan undvære rigtig meget. Jeg kom aldrig helt til at kunne lide at undvære deo, men natriumbicarbonat var godt og billigt. Håret kunne vaskes i det - jeg blev heller ikke vild med det, måske blev jeg ikke ved længe nok - men det var ikke pengenød, det handlede om for mig. Fokuserer man på ikke at have penge, vil man aldrig have. Jeg behøvede bare ikke meget, så jeg vil ikke sige, jeg syntes vi levede på et virkeligt minimum. Vi var da i svømmehallen og ude at spise af

og til, og bil havde vi, var ikke "The Moneyless Man". For øvrigt anbefalelsesværdig - youtube. Jeg havde klienter, men ikke mange, og jeg havde en lille buffer på min bankkonto fra da min x havde hjulpet. Vi deltes om fællesudgifterne og han betalte mig afdrag på sin halvdel af huset. Dem satte jeg af til byggematerialer og hovsa, og ellers levede vi af hans konstanthjælp, købte genbrugstøj til næsten ingenting, mad, varme, bil. Vi led ikke. Vi var rige, bortset fra pladsmæssigt - så fixede han rummet bag køkkenet, hans afdeling, med arbejdsbord, brændeovn og seng, så vi kunne komme fra hinanden. Fem meter minimum!

Af samme grund - afstand - begyndte jeg at læse mere igen. Jeg vendte mig indad med Dion Fortunes bøger, Ove von Spaeths geniale Moses-bøger, Velikovsky's teorier om universet, David Hatcher Childress' "Antigravity and the World Grid". Desuden søgte jeg at lave alt muligt dagligt ordensarbejde, da han foruden at læse spirituelt, musikerverden og elektronik også lavede så meget research om huset. På ture holdt vi øje med alt muligt. Paller, stenbunker, alt hvad vi kunne tænkes at få brug for og som bare lå til rådighed. Vi skulle bruge træstolper og fandt en gammel hugaf med et mobilt savværk i nærheden. Her var stolper til rimelig pris der ikke var skamhøvede; men hvor skulle vi starte? Hæve taget? Topremmene var også rodsammen, skævheder var kompenseret for i tagkonstruktionen. Hvordan støtte det godt nok, hvis murene blev revet ned? Begynde med gulv eller loft? Satte vi energiglasfacader i min afdeling til start? Han lavede et prøvevindue næsten færdigt i efteråret '16, men var det nok til at vurdere effekten? Jeg følte uro over afstanden mellem de konkrete tiltag, og over at de tit blev afbrudt, men ville ikke forårsage pres. Vidste jo...

Tidligt forår lavede vi 2 brændeskure og et tørreskur af gamle paller og plast-tagplader. Øh, han lavede dem. Næsten færdige. Jeg støttede. Jeg kom til at tilbringe megen tid ved de brændeskure senere med motorsaven. Der var jo en guds velsignelse af træ der skulle blive brænde. Det var noget at lave... En dag i '16 sagde han, han ikke følte jeg var engageret nok. Jeg blev overrasket. Han vidste da, jeg havde købt huset til *ham* og regnede med at følge hans direktiver, som eksperten. Når jeg var kommet med forslag var jeg tit endt med at føle mig virkelig til grøn. Ikke så lækkert. Men jo, det var klart en stor opgave at være alene om at løse, så jeg prøvede igen at tænke med. Nogle gange gav det noget brugbart, og tilfredshed ved at kunne finde på noget, selv på et helt ukendt felt. Han var til at "tiltrække den helt rigtige løsning." Det var bare svært i det ukurante hus. Han/vi fik dog lavet/forberedt loftet over hans rum til endeligere løsning forude. Rotterne havde rigtig hygget sig i rockwoolen, pfuii når ovnen nedenunder varmede... Vand var stadig et tema, græsset måtte godt skråne mere væk fra huset, og han opdagede mursten under græsset på husets S-side. De gjorde at overfladevand løb ind imod det, da græsset bulede op. Jeg foreslog at vi frilagde dem, så vandet kunne løbe væk - og gik i gang. Et nyttigt projekt til husets videre liv.

Jeg håbede min indsats så ville tænde ham lidt så han gav en hånd, men nej. Det var da ellers engagement. Jeg fandt det egentlig et hyggeligt ryddearbejde, lige mig og som jeg selv havde sagt, den slags kunne jeg jo klare... dog lidt hårdt. En dag vi sad og soledede os tog jeg det op med ham. Han følte ikke for det, basta! Jamen, vi var da fælles om dette hus, og det var lidt hårdt alene. Havde han givet en hånd med, havde det hurtigt været færdigt, og det ville være hyggeligt at være to om, sagde jeg, begyndte faktisk at græde, fordi han var så afvisende. Men hvis han ikke følte for det, var der ikke hjerte med i det, og så vidste vi begge at han fik hold i lænden - som Amen i kirken. Så mere var der ikke at sige til det. Som han sagde, han havde måttet lære at være "et dumt svin" af og til for at folk forstod at det var nej. Og jeg tænkte videre: hvem er det også der kalder dem dumme svin? De der er sure over, svinet ikke gør som *de* vil! Jeg tørrede tårene, blotlagde det hele, og det endte med at jeg tog alle stenene op, sorterede dem, kørte de knuste på grusvejen og gemte de hele i et hjørne under en presenning til mur-arbejde senere, nivellerede og fjernede en masse fugtsamlende vækst langs husets side. Så forbedrede han forresten tagrenden.

Men vi kom stadig ikke i gang med noget mere grundlæggende, for alt lissom bed sig selv i halen. Gjorde vi A, kom B i vejen. Gjorde vi B, C. Vil det ikke altid være sådan? Man kan tænke sig

ihjel, og jeg følte at vi bare skulle gå i gang, men jeg holdt bøtte, jeg havde jo ingen ekspertise. Og så var der det med overskuddet... jeg mindedes: "Hvorfor kan ingen vente, til jeg selv får lyst?" Jeg sagde tit at jeg var klar når han var, at han bare henad vejen skulle vise mig hvad og hvordan, så han kunne tage sine pauser. Men han fik ikke lyst. Sad med den bærbare og... jeg ved ikke, hvordan han havde det. Jeg gav ham plads ved at lave en masse ude, sortere brænde og - det var da jeg fjernede vækst langs huset at han en dag kom han ud og sagde at han følte, han ikke fik plads nok til sig selv. Jeg begyndte at koge, følte ret til at blive VRED. Og fortrød, for den dér hede bølge har aldrig følt naturlig for mig. Det er den heller ikke, kun et overordnet dualitetsprogram. "Hvis dette lille program ikke tillades, så skal dette større med tilhæftede følelser starte og..." Det var jeg bare færdig med. Jeg kan have det sådan når jeg vågner at jeg knap kan klare illusionen efter søvnens højere dimension, enten fordi jeg - endnu - tillader nogle af dens fremmede programmer at optage plads for mit eget eller bare fordi der ikke endnu er en vej frem ud af det gamle fængsel. Det føles henad vredesbølgen, blot ikke i solar plexus og snarere en kold brænden, især i baghovede/nakke under entring af kroppen igen. Nærmest, hm, som lampeåndens kommentar til Aladdin i Disneyfilmen: **"KOLOSSALE KOSMISKE KRÆFTER** - minimale boligforhold." I lavfrekvent selskab kan jeg føle lammelse, kan dårligt tænke frit eller tale - som min datter. Mediumisme. Det slog mig, han måske havde det sådan *konstant*. Og hvis man er mere fast skruet sammen, "jord", er man ikke så flexibel som "vand". Måske ikke så sært, han snerrede da jeg rakte ud efter ham om morgenen...

Stadig *de* konfrontationer. Men de fik mig til at se kløgten i at tage astrologien seriøst. De fulgte uvægerligt med tungere kosmiske indflydelser, som tydeligt også styrede vejr og natur, givet via menneskehedens kollektive ubevidste, og når vi så hvad der *havde været* gang i, gav alt mening. De var ikke et idiotisk, kosmisk benspænd, men meget værdifulde at arbejde med, mere end at sidde og tæske i en guitar og miave til. Også mere end at istandsætte et hus. Jeg erfarede større sammenhænge end hidtil i stedet for blot at have lidt uldne fornemmelser og teori, på grund af ham. Var *jeg* humørsyg, var han da helt til rotterne. "Et levende parforhold lader parterne opleve alle facetter af diamanten." Øh, der var grænser for min masochisme. Jeg forlængede opholdene i hovedstaden, så han fik mere enetid. Min mor var begyndt seriøst at takke af. Jeg ønskede dog ikke at komme for tit, for hun syntes ikke at behøve det, snarere at være generet af det på sin vej væk. Mor var i høj grad spirituel, blot ikke bevidst. Hun havde før valgt at blive her længere (i en drøm jeg tydede for hende), men nu var hun på vej, sejttrak bare. Hvorfor understøtte sejttrækningen? Jeg kom ca. månedligt i 2 dage og tog videre ud til x og sønner.

En gang jeg kom hjem, havde han indrettet min afdeling med udmærkede sivmætter fra en container, sofa, lidt borde og lamper, så vi også kunne sidde der, sammen eller hver for sig. Jeg blev rørt, men hvorfor ikke noget mere tilbundsående? Bare en bid til start? Min ældste søn spurgte om han kunne komme på en uges besøg, og vi indrettede loftsrummet til gæsteværelse. Han fixede en ramme med netværk i til vinduet mod myg - og de hvepse, der havde lavet bo i træværket i gavlen. Smart og effektivt. Vi sov selv i teltet. Efter et par dage med hyggeligt samvær reagerede kæresten i ren desperation med at tage bilen og finde et sted i en skov at sove, han ville ikke være en hindring for mig og min søn. Det lagde lidt en dæmper på det hele. Heldigvis ved min søn alt om underskud. Da han var taget hjem, viste min kæreste mig hvor han havde sovet, og vi tog selv derud og var - og dykket kom til mig. Det var barsk. Jeg havde lyst til at dø. Jeg holdt op at spise i nogle dage og spiste derefter kun lidt frugt daglig i nogle uger. Pundene raslede af, men jeg havde taget en del på, så fint nok. Måske kunne jeg omsider leve uden at spise? Desværre nej. Se kapitel 5. Jeg vil dog tilføje at jeg i 2003 fandt ud af, jeg snildt kan leve over en uge uden vand. Det hedder sig at det kan *man* ikke. Når *man* har oplevet den slags tager *man* ikke eksperter så alvorligt mere og begynder at se på hvad *jeg* kan.

Min kæreste sagde ind imellem, han var i tvivl om han egentlig skulle manifestere noget mere på denne jord. Hidtil var alt blevet brutalt revet ned. Han havde oplagret sine ting i en kælder mens han var lidt på en korsvej, lyd-elektronik, lydclip fra mange år som han forestillede sig at skulle bruge en dag, havde været lidt uopmærksom, og da han kom efter det lå alt i en container. Hvad ikke var knust var fjernet af de, der kunne se at her lå værdier. Der var stort set intet at redde. Ab da var han meget lydhør overfor alle signaler om at nærme sig. Den slags ville han ikke udsættes for igen. Det var lige så hjertet stod stille at høre om. Som da min datter misforstod en dato og kom efter sine malerier sammen med mig (gudskelov). De var foræret væk. Hun græd hjerteskræende, og jeg lagde armene om hende og sagde: "Skat, hør her: alle de billeder du maler er bare bedre end de foregående. Slip det og mal nogle nye. Dine billeder er ude hos nogle der er glade for dem." I dag forstår jeg naturligvis meget bedre, hvorfor min datters billeder ikke skulle være noget, *hun* skulle noget med... forresten, til de der har læst DsD: min datter sagde under vore metafysiske samtaler efter sin død, hun ville komme ned til sin bror i '16-'17. Hun kom ikke, hendes proces gjorde. Han gennemgår død og genfødsel. Måske hjælper hun ham nu, som fri historie. De havde et nært søskendeforhold.

Men min kæreste havde ikke epilepsi, var næppe 100 år forud som Tesla og havde nogle planer der kunne blive virkelighed, hvis tilværelsen viste sig imødekommende. Han havde lavet nogle fremragende mikrofoner, som hans bror, der var professionel trommeslager, brugte. Han kunne sætte dem i produktion til få penge. Jeg sagde at jeg kunne hjælpe med evt. lodning og den slags. Han fik senere en idé om noget elektronik, som ingen andre lavede. Det kunne blive en rimelig levevej med tiden i afveksling evt. med musik og lydstudievirksomhed. Men Fandeme kun hvis... Jeg svarede at vi havde tid. Jeg så mig omkring, og min hjerne sagde at det var muligt at bo her som her var. Der var alt nødvendigt. Brænde, frugt, mulighed for at dyrke ting selv. Der var skøn natur. Der var fred for alle krav næsten, fra jobcenter, fra kommune. Vi kunne vente Fanden ud her. Vi elskede hinanden, og der var intet vi *skulle*. Jeg ville godt have lidt mere plads og skønhed som jeg *forstod*, men vi skulle da nok få huset mere velfungerende. Det var som om ideerne om hvordan det skulle laves funktionelt mere og mere tog form, trods alt. De blev enklere, mere jordnære.

Han spurgte en dag i en solrig bølge ud på sensommeren hvad jeg ville sige til at han lavede et hul i muren nede i sin afdeling og installerede et energiglas-prøvevindue? Jamen da helt i orden, bare han lod resten af muren stå! Javel ja, men så - han gik i gang, brum, brag, krasj, noget af muren revnede på en lidt dum måde, men det kunne man altid fixe. Han lavede en ramme. Baksede med det, ind med rammen, ud med den, tilpasning, speciel mur - og så fik forældrene brug for hjælp til deres stråttækte tags tagryg! Det var ikke første gang, noget uimodsigeligt fra dem (fortiden!) lagde sig på tværs for ham, når han endelig havde overskud og lyst til at lave noget håndværksmæssigt. Hvorfor hulen skulle det her hele tiden ske? Jeg bandede højlydt indeni, men der var ikke noget at gøre. Der var ikke andre til at hjælpe dem uden skyhøje regninger i konsekvens. Der gik en uge med det. Han reparerede formodentlig sin egen karmiske sokkel ved at lave noget for dem, forberedte indirekte sit, men det var altså træls at det ikke snart var direkte. Liv på liv - måske blev det heller ikke i denne omgang. Eller aldrig. Den evige budbringer bare. Jeg kan godt blive lidt mismodig af og til, når der trods alt er et vist ønske. Efter *den* omgang var der ikke mere sprøjt i ham for den sommer, og vi gik i hi for endnu en vinter i køkkenet. ØV og NÅ.

VENDEPUNKT

**Hvad er glæde uden sorg
 Aftenstund må følge morgen
 Som afsked følger velkomstk nus
 Kølrig ro elskovs rus
 Selv det største onde får en ende en skønne dag
 Kæmp din kamp og slip så gavmildt dit tag
 Dæmonerne dør ud
 Når du når derud
 Hvor du ser det kun blir ved**

**Ser din meningsløse kamp
 Mod de onde støvletramp
 Der er ikke godt og ondt
 Når du vender rundt
 Det'r et spil
 Et du vil**

**Mørke kommer stadigvæk
 Bølgemønstres fugletræk
 Gennem glædeshavets gyldne lys
 Som næres af det, fornys
 Ingen smerte kan ramme dig mere, for du blev fri
 Du kan se at alting er energi
 Hvad end der kommer nu
 Accepterer du
 Lar det løbe linen ud
 Alt er Gud**

**Hvad end der kommer nu
 Accepterer du
 Gror til guddomsliv på Jord
 Som Guds ord**

8. BRYGGERSET

Jeg så youtube med min kæreste om konspirationsteorier med David Icke, læste om Illuminati, MK-Ultra, Monarch, læste Brice Taylors smertensberetning fra USAs regeringskredse, så interviews med gamle rock-stjerner - så en del mere til en verden jeg hidtil havde undgået, for "den skulle ikke have opmærksomhed at leve af." Lovlig let, og dualt. At se mørkets omfang gjorde mig beklemt. Jeg har aldrig forgudet popstjerner - min savnede familie blev guder i skilsmisse-kølvandet - jeg trak nu energien hjem igen da jeg opdagede, de bare var mennesker - men selv stjerner jeg syntes om, var involverede. Var intet helligt? Næ. Hel-ligt kan kun være et halvt lig. Hypnose gør sandelig dum. Dualitet er h og s, altså må s fylde lige så meget - men er jo netop s og altså ikke det, man lige ser, og pææne folk er desuden generelt oplært til kun at se og være h. Ikke kun til fordel for s. Spillet opretholder dualiteten, ikke? H kan være pææen på baggrund af s, som så kan være leeed omme bag. H får så den tvivlsomme ære at være "*så synd* for." Jeg fik stort udbytte af alle hans hårde år, hvor han erkendte at måtte engagere sig i s for at fatte hvorfor alt hele tiden gik den "gale" vej. Man haler helvede efter sig hvis man er oplært alt, alt for h og ikke kan hitte ud af s/h. Bøddel, offer, redder. Det havde jeg også indset i mit personlige liv og lært at takle. Men i den globale målestok... KZ-foderskove, skydetårne. Globalt slaveri... Jeg vil ikke være med!

Men den går ikke. Man er nødt til at se mørket, personligt, samfundsmæssigt og globalt, for vi har selv skabt hypnosen og skal selv afskabe den. Alle har været både ofre og bødler. Jeg havde en psykisk traumatisk barndom, savn, omvæltninger og flinkeskole-maltraktering, men min basale neutralitet slog igennem alligevel, for jeg tiltrak aldrig ekstremt mørke. Jeg kom i psykoterapi og arbejdede med de samme temaer, og dog var jeg nødt til at se også de ting han viste mig, for jeg forstod ikke helt. Jeg var stadig for dual, for h, og en underliggende opgave i mit liv var nu kommet til mig: aflæggelse af det. Dualitet er illusionens byggesten, helt kan den ikke undværes her, men den skal kun have en vis polaritet og ikke mere, for så bliver alt det rene drama. Det er der nogle der er vilde med. Jeg ikke, ud med lortet - pengeproblemer, power, smerte. En kh der ikke vil tillade dig ansvar for dig selv, giver dig programmer: magtesløshed, regler og guder, afhængighed fremfor kreativitet. Og forelskelse. Jeg bad i sin tid M om at lære større kærlighedsevne, for jeg syntes jeg var kold. Nej, jeg var født meget neutral og med størst affinitet til hvid, oplyst, men neutral *er* ikke hvid. Eller sort.

Jeg læste også om halmhuse, overfladisk indsigt, men bedre end intet, cobovne, masse- og flexovne. Den slags skulle huset gerne ende med, og jeg ville bakke op. Jeg læste Steiner-lærestof fra min søns studium. Jeg fik også øjnene op for Osho og ikke mindst "Adamus", crimsoncircle.com (cc), som han havde fundet frem til i de fortvivlede år. Jeg begyndte at læse, hhv. se "Shoud'ene" fra en ende af, da jeg fandt hvor værdifulde de var. Meget mere end f.x. Ra Channellings. Der var et intimt sammenfald imellem hvad der var sket i mit liv i de perioder, Shoud'ene foregik og oplysningerne i dem - hvilket viste at jeg ikke behøvede læse noget, og dog satte de på plads - det er fantastisk at finde lekture som ens spejlbillede, når alt ellers altid har været matteret. Også oraclereport.com, hvor astrologiske konstellationer blev meldt om forud af Laura Walker - men grundet tidsforskellen først læstes af os i bakspejlet - blev meget nærværende for mig. Hun ramte. Og Sarah Biermann, imagicreation.com, og thecosmicpath.com, Stephanie Azaria. Disse var de foretrukne. Hvorfor ikke danske? Tja. Jeg ved der er glimrende kanaliseringer også i dansk regi. Røven blev helt flad af alt det læsen. Hvem har også sagt, den skal stritte aggressivt?

Jeg mindedes en drøm helt fra '97, hvor jeg sad og så ud ad et panorama-vindue. 3 flyvende tæpper kom forbi i sekvens med sorte trolde på. De afficerede mig ikke, men *så* kom en stærkt lysende rytter hen over engen til mit vindue og gjorde mine til at komme ind ad det. Jeg blev så rædselsslagen at jeg gemte mig under sengen - og vågnede. Dengang troede jeg, det var Gabriel og

skrev "Gabriel og Mikael" - og malede dem begge - og det var også Gabriel på sin vis, for det var et bud om genfødsel. Men nu forstod jeg at det havde været mig selv, mit eget mesterlys, som jeg ikke havde turdet modtage helt. Intet er så skræmmende som ens egen sande energi. Ikke power, energi. Krystal/Kristus-energi. Nu modtog jeg bevidst og skrev "I mit eget Mesterlys". Det gik også op for mig at DgK-kløften både var sløret mellem verdenerne, hvoraf siden mod den fysiske verden var under nedbrydning, og selvsamme lys, og følelsen af det var - som at mærke mig selv, JEG ER. En neutral, uberørt del af mig, der sad og bevidnede og kommenterede et sted bag min nakke og alligevel indeni, ikke udenfor mig. Den var velkendt, jeg havde bare aldrig sådan opsøgt den før, den var der jo bare... cc tog den og åndedrættet meget alvorligt, og jeg begyndte virkelig at kombinere for at tiltrække... lige det rigtige for mig. Hver dag. Den slags får konsekvenser, men ikke altid de, man venter.

Jeg *forstod* nu hvad jeg allerede havde regnet ud, at vi egentlig ligner sole eller planeter i vor opbygning, for når jeg gik inderst ind havde jeg altid set et stærkt lys. Det ses også intuitivt udenom højt udviklede mennesker. Yderst har vi den tætte, tunge, fysiske energi som vi alle kender, muskelkraft, pres. Længere inde er der den kosmiske - som jeg havde lært meget at kende og respektere i disse år - som ikke kan styre den fysiske, men dog påvirke den meget. Laget inde bag den kosmiske er krystalenergien, usporlig, som heller ikke hersker over de andre og dog liner dem op - så de i sidste ende kan beherskes af vor kerne-energi, der ligger lige udenom vor bevidsthed og styres 100% af den. Vel at mærke hvis vi lader den, er i kontakt med bevidstheden inderst. Denne kerne-energi er en enormt højfrekvent kraftkilde, helt vor egen, kan ikke stjæles, ikke opbruges heller. Vi fik den med, da vi forlod kilden, universets centralsol, den er vor personlige gave. Bevidstheden er ikke energi. Energi skabes og skabes med. Bevidsthed er evig. Umuligt at fatte med sindet, men *det* er heller ikke lavet til det. *Bevidsthed VED*. Deraf navnet. Og bevidsthed er kærlighed, for kærlighed fører altid til bevidsthed.

De fleste har ingen ordentlig kontakt til deres bevidsthed, JEG ER. De er kun i den fysiske energi, må kæmpe og slide med den drama-energi alene, meget påvirket af den kosmiske. Det ses tydeligt på verdensplan, når man har fulgt med på et sted som oraclereport. Med tiden fornemmer man det selv intuitivt. Eller særdeles slagkraftigt - hovedpine? Stærke solar flares. Gamle temaer? Kvalme endda? Sort måne. El, trafik, internet bryder sammen? Nåja, Merkur retrograd! Men jo mere bevidste mennesker bliver, jo mere vil de uden at vide det i førstningen bruge deres krystalenergi - og for alvor når de bliver eet med deres sjæls bevidsthed og dermed kerne-energien. Mesterens mirakuløse tid, slut med plasken rundt i den kollektive flod udenfor, væren den som selve floden går igennem. Så længe de er identificerede med den fysiske energi siger sjælen: "Nå, du er stadig ikke færdig med drama, så læner jeg mig tilbage og ser på," hvor elendigt de end har det. Sjælen tager ikke skade og er ikke ond. Den er kærlig. De har valgt det og må nyde det på en måde, og det er da egentlig også på en vis måde spændende, forførende. Og velkendt, trygt. "Det er *sjovt* at have det skidt," som min kæreste ville sige. Jeg blev selv bange i '97. Havde dog halvt om halvt taget imod, men ikke som nu.

Det bedste er at er man først dér, gider ingen misbruge andre mere. Det er ikke engang et tema. De har tilgang til en sådan kraft at alt andet blegner ved siden af. Man har alt, hvad skal man med mere? Og det kan ikke engang lade sig gøre heller. Her bliver s til h og omvendt. Godt skruet sammen, ikke? Sikke linjer, hvilke kurver - den vej vil jeg. Den var ikke engang fremmed, hele mit liv havde ført frem til den, jeg var bare ved at afdække endnu mere jeg hele tiden havde vidst. Jeg var så taknemmelig over at have fået denne forståelse, taknemmelig overfor mig selv, M, min kæreste. Endnu mere nu, hvor jeg sidder og skriver. Jeg lærte så meget af ham. Hihi, jeg sidder i sengen og skriver. Det lærte jeg også af ham! Flad røv og det hele. Hvad skal jeg også med en konventionel skrivebordsplads, jeg fryser ved? Efter konventionelt at være stået op til tiden, konventionelt at have spist og klædt mig på o.s.v. Åndedrættet, ja - det er bare et dybt åndedræt,

hvor man mærker sit **JEG, JEG ER**, identificerer sig med det og derved trækker sjæl og det udvalgte aspekt sammen til et hele. Guddommeligheden på Jorden. Det åndedræt kan bruges overalt og er meget, meget effektivt til *alt...* hvor der ikke er lagt planer som der var med min datter. Men måske andre epileptikere kunne have stort udbytte deraf. Der vil være tilbagefald en tid, men det vil uundgåeligt sejre. Igennem sorg, sygdom... jeg tror såmænd ikke engang det kræver accept af en åndelig årsag. Ånden er da ligeglad med vores accept. Den ER der jo uanset.

Hør nu lige, skal vi slet ikke være noget for hinanden? Behandle, støtte hinanden... jo, en overgang, derpå længere ude, for vi har stadig hver vore personligheder hernede. De intime balancer skal vi selv have ansvar for, og vi kan ikke dele dem smertefrit før parterne har fundet ud af at afbalancere dem varigt. Sygdom er kun tegn på søgen retur til harmoni. Mennesker har i dualitetens periode opfundet mange metoder til dette, sidst kirurgi og syntetisk medicin på udvejen. Vi er på hjemvejen nu, og på den mere naturlige og kærlige vej er der kropsmanipulation og urter i det mere fysiske område af dualiteten. Jeg bruger ikke den slags mere, hvis jeg går ud af balance bruger jeg min bevidsthed; men lige på grænsen dertil, i den øvre del af dualitetens plan finder vi typisk homøopati og healing. De mere syntetiske, fysiske metoder skader de der tilhører dette plan, sådan, generelt, for alle har jo mindre ophøjede sider endnu. Desuden, hvorfor bruge dem undtagen i yderste nød, når lydterapi, homøopati og healing hersker over alt underliggende? De højere planer styrer alle lavere - i alle forbindelser. Hvis man lader dem. Man *kan* være for tung i røven. Alle niveauer af behandling svigter før eller siden, hvis ikke bevidstheden er med.

Over homøopati og healing finder vi numerologien. Den er totalt bevidsthedsbaseret, men liiige bag de basale psykospirituelle byggesten, livskonstruktionens matematik. Bogstaver og tal er nært forbundne, nærmest mand og kvinde på samme plan, arh, jeg tror nu tallene ligger dybere, de er i deres essens feminine – og de har nær forbindelse til kosmos (planeter). Navne bærer associationer der trigger kollektive såvel som personlige erindringer. Derfor har navne og titler stor betydning, navneændring kan være særdeles virkningsfuldt, og derfor er loger, s/h, besatte af numerologi, talmagi. Al magi handler om manipulation mellem s og h, uanset formål, og på højere planer end kosmos har magi derfor ingen virkning, de er for neutrale. Der foregår lige nu et gigantisk udrensingsarbejde af alle gamle energier fra den duale tid, før Jorden kan løftes op på et højere eksistensplan. Det er godt at kende til "overtro" omkring visse datoer og tider. Fredag den 13. skal tages dybt alvorligt. Der er dybe energispændinger forbundet med den – drabet på utallige tempelherrer, "kættre", fredag den 13. oktober 1307. Denne ladning kan udnyttes og bliver det. Det er ikke smart at planlægge noget på en sådan dag, selvom det med vor nuværende kalender skete 22. oktober. Den er sikkert lige så slem – tal, årstid, psykisk "aftryk". Der findes flere datoer af den slags, også hvor det mere er tværsommen, der er sagEN, og fredage som onsdage er kendt som s-dage. Og visse steder i kalenderåret foruden de mere flygtige talkombinationer i et års datoer (måske 11/9 f.x.!) er (u)gunstige til ritualer.

Der er kræfter som ønsker at fastholde os i herre-slave-forhold – ja, vi taler konspirationsteorier, de skal ikke tillægges vægt, nej, det kan man fare vild i, det er et fortænktheds-loop og og og og – jeg taler erfaring. Efter jeg fik oplyst disse tidspunkter gik det op for mig hvorfor jeg som ung tit var deprimeret omkring 1/2 og 1/8. Det var så påfaldende at jeg har husket det. Nylig havde jeg en lignende, mere differentieret oplevelse omkring 1/2, jeg bemærkede bare først datoen *bagefter*. Der er gamle, formørkede kollektive energier, troer og viden som har overlevet i skjul, typisk i logerne. Vi har fire tidspunkter på året, hvor energierne vender: midsommer ca. 21/6 (Skt. Hans), efterårssolhverv ca. 21/9, midvinter ca. 21/12 (Jul), og forårssolhverv ca. 21/3, (Påske). S'erne fejrer ikke disse. Alle troer har altid overtaget tidligere højtider, bl.a. for at stjæle den kollektive energisky. Året har 52 uger, delt op i 4 fås tallet 13, hvilket alle magikere er vilde med – printal og 12 disciple + 1 mester, 12 stråler, 12 dna-strengene osv. osv. De er også vilde med 11, 22, 33 – det sidste er Kristi tal i logerne har jeg ladet mig fortælle. Og geometriske symboler. Og farver,

regnbuer, metaforer. Nå, men tallet 13 kan deles op i 6 og 7, der – som alle tal – har deres ladninger, og tæller du 6 uger frem fra hver nævnt festtid får du de dage som ligger længst væk fra dem, hvilket vel er derfor at s-logerne bruger dem, hhv. ca. 1/8, 1/11, 1/2 og 1/5. Omkring disse dage afholder s'erne deres fester og ritualer, og her foregår sågar menneskeofringer.

Der forsvinder børn over hele verden i uhyrlige tal til den slags bl.a., spæde er meget eftertragtede, men også gadebørn og andre. Ofrene forstærker spændingerne i de ritualer der foretages for at sænke de kollektive energifrekvenser, menneskelig energi er stærkere end al anden. Følgen er kollektive følelser af ”låg på”, angst, mindreværd, begrænsning og fysiske ubehag. Det har foregået i umindelige tider, helt op i regeringer og koncerners toppe, ikke mindst i Hollywood, dyret (”666”) har haft al for megen magt alt for længe, og *nu tages den fra det*. Det er dog klogt at agte på disse tidspunkter i overgangstiden her hvis man planlægger noget, eller bare være opmærksom. For mere energi skal det ikke have. Jeg kan mærke, det ikke kan slå for alvor igennem mere. Jeg mærker det på den måde at allerede få dage efter klimaks bryder ”låget” op i små, desperate fragmenter, bobler, hvis ubehagelige ladning registreres, men hvis virkning hurtigt fortager sig. S er desperate og bruger mere og mere energi på disse tiltag – og opbruger deres ressourcer. Hvor HAR jeg altså ondt af dem. De har sørget for at folk med selvfølgelige evner for dette eller hint ikke kunne komme til, med mindre de hm-hm, host-host og det taler vi ikke højt om.

Så hvordan kan jeg sige at s og h er et fedt? Vejene ender samme sted. Det er ikke det samme som at jeg synes lige godt om dem, jeg har været til h ad H til, men jeg har også indset, hver for sig giver lige megen ubalance. H vil samarbejde, respekt for alle, den favnende om-sorg, skaben, given, altruisme, fastholden, opbyggen, enhed, enighed, frivillighed om så..., demokraten, styrer, kontrollerer alle, ender med kronisk forstoppelse af det... S'erne brækker sig i lårtykke stråler ude i kulissen, for de (mis)bruger andre, vil total uafhængighed, bryder gennem, ned, tager, egoist, anarkist, har aldrig nok, tyrannen, ender alene på den kolde top med diarré og alle slaverne i skidlinjen... Snøft, h'erne græder i von-And tårespande i kulissen (over...?). Men begge ender med 1, sig selv. Set usentimentalt er de lige gode/onde. Begge veje finder ud af dette og når samme mål. Strøtanke om kirker og hekse i den forbindelse - kirkens mænd søgte faktisk at gå den feminine vej – og at hindre kvinder i at gå den maskuline! Og lidt fis: demokrati har samme betydning stavet baglæns: I tar ko med, omsorgsfuldt – men styring. Tyranni: inn a' ryt'. Lidt søgt, men hvad gør tyranner? Terry Pratchett: En munk ser en flok magtskyg knaldhætter i slagsmål over nogle chokolader. Et skrig lyder...”Ah, democracy at work”, he said happily.

Bilen begyndte at gøre knuder. Til sidst udskiftede vi den med en anden brugt. Ups. Tanken var utæt. Han fandt en reservedelsbil til kr. 2000. Opdagede at den var langt bedre end den anden efter noget omsorg og flyttede nummerpladerne over på den i stedet. Det lyder hurtigt her, men tog flere måneder. ;-)) - dens tank var også utæt! Gamle biler. Men *tankevækkende*. Jeg fortsatte med brændesavning og havepleje. Vi fjernede flagstangen, cementklump og det hele. Hans projekt og imponerende igen - for mig. Vi fik klumpen op med vægtstangsprincipper, han brød cementen i stykker, vi læssede den på bilen og kørte væk med affaldet, hentede jord og fyldte hullet. Det havde været et langvarigt projekt, for hvepse havde indlogeret sig i stumpen og angrebet ham tidligere på året - heldigvis uden at skade, han skvattede da han løb væk, og de kunne pludselig ikke finde ham. Godt, for han var nøgen! Vi spærrede dem inde med gaffatape. Stakler. Krokodilletårer. Jeg sløjfede bålpladsen i plænen og lavede et fald fra huset og ud til en rende i indkørslen. *Det* var gjort på en dag, til min forbløffelse. Jeg havde troet, det ville tage længere, så jeg havde taget et langt tilløb. Det holdt overfladevandet godt væk. Hmja, overfladevand... Et dumt hjulspor = uønsket soppebassin. Fyld op, kør kløgtigt, tørt. Jordnær lærdom, ikke fra Vesterbrogade i København.

Jeg fik sløjfet brønd N - opbrydning, lukning af cementrør med rockwool og mørtel, sand og grus og det hele. Han sløjfede brønd S og tænkte lidt mere i tagrender, mens jeg mørtlede brønd S og soklen op til terrassen, hvis skråning væk fra huset vi havde forbedret. Hold kæft, de var tunge, de

fliser. Han fandt en ekstra brændeovn, der kunne eksperimenteres med til projekt raketovn (flexovn). Samme sted fik jeg organiseret et gratis læs glimrende genbrugsmursten. Og vi opdagede større fordele på et lokalt byggemarked med genbrugsmaterialer. Samtidig ændredes projektet til at vi hver for sig havde ansvaret for vor afdeling. Jeg skulle altså selv lave mit, men han lovede at hjælpe mig. Det var ikke lige hvad jeg havde regnet med, men fair nok. Man ved jo ikke, hvad man går ind til fra start, og ja, det var mit ansvar, det føltes korrekt, men sært forkert alligevel, uden jeg kunne sætte fingeren på det. Dog fint nok ikke at behøve at vente på ham, jeg *ville* altså i gang i år. Han sagde at han egentlig havde regnet med at være kommet i gang sidste år og havde undret sig over at vi ikke var kommet det - antydede faktisk at han havde regnet med mere initiativ fra min side. Jeg syntes, jeg dårligt kunne have sendt tydeligere signaler, men jeg var jo ikke håndværker, og drømmen var hans. Sådan var der så meget.

Jeg skulle begynde et sted og mente at loftet i mit rum var det smarteste, rev brædder og isolering ned. Føj, host, nys. Rottereder. Musereder. Han rev ned i skuret og vi kørte skidt væk. Der skulle så fjernes søm og hæfteklammer. Det gjorde jeg en tid, mens han gik i stå igen. Så, midt på året, manglede han voldsomt plads igen, tog for sig selv og fandt en lille haveforening hvor han kunne leje et stykke til uhørt lav pris. Så vidste han hvor han kunne tage hen, hvis behovet opstod. Det var praktisk. Jeg tog med ud og så, men så kom turen til mig. Jeg fik det mere og mere skidt, tænkte: "Nu skal han måske istandsætte et skur her, hvor han kunne arbejde på sin del af huset og støtte mig." Jeg følte mig som om jeg sank ned i en sump af sorg. Jeg gik lidt for mig selv, mens han snakkede med top hat. Bagefter kom han hen, og jeg kunne ikke holde tæt, sagde stilfærdigt noget henad: "...men jeg havde nu ikke regnet med at jeg skulle komme til at sætte huset i stand helt alene." Han blev eftertænksom. En af de næste dage kørte han i byen. Jeg forsøgte at lave noget, men måtte stoppe. Da han kom hjem sagde jeg at jeg følte mig totalt uden støtte og bare var i vejen for ham. At jeg var ulykkelig, for jeg elskede ham, men det var nok bedst, jeg rejste.

Pludselig fik jeg støtte. Han sagde at det kunne han godt forstå, og haveforeningen blev ikke til noget trods god idé; men jeg kunne ikke komme mig. Jeg fortalte det ikke, men jeg havde følt rædsel alene i huset inden han kom hjem den dag. Han gav en hånd med af og til hos mig og langsomt fandt jeg - næsten - tilbage igen. Han foreslog at undlade at sætte brædder op igen mellem bjælkerne, et herrens arbejde, og i stedet kalke undersiden af loftsrummets rå gulvbrædder (dækket ovenpå med masonit) og de frilagte tværbjælker. På loftsrummet ville jeg nok lægge klikgulv eller sivmætter senere. Med en flexovn i stuen under ville isolering ikke være nødvendig mellem etagerne, og der blev lige det højere til loftet i rummet der hele tiden havde manglet. Meget bedre. Ikke spor nødvendigt at hæve taget. Vi fandt et sted på loftet at lægge brædderne. De kunne givet bruges senere til vægbeklædning, hvilket de egentlig var til. Alene at få plads til flere ting på loftet var et projekt. Det tog han sig af. Jeg blev enig med mig selv om at fjerne det sidste loft over entréen også. Så var det gjort. Resten var ting der kunne færdiggøres hen ad vejen, som ordentlige lister i kanten af loftslugen og en bedre trappe op.

Der var nu direkte adgang ud til skunkene, og der skulle isoleres og lukkes. Jeg turde næppe spørge... men fik infoen. Vi havde rockwool og plast. Han deltog fra loftet på en skammel, mens jeg kravlede i skunkene og fik lagt plastic. Og så fik han et lændehold af stillingen. Han havde altid døjet med lænden jævnligt, hmtja, også jeg, det blev bare aldrig hold, som hos ham. Hans krævede mindst een tur i svømmehallen. Hvorfor blev han ved at få det, nu hvor vi var ved at forberede et nyt liv på egne betingelser, eget flow? Jeg skar rockwool og plast til og satte det ind, lukkede et større hul i bræddeloftet og småhuller, så det ville blive rimeligt at se på. Skunk-hullerne skulle dækkes med? Brædder fra savværket... han foreslog skaller. Glimrende idé, ulineære og smukt at se på, så det blev til viller. Vi fik hvad jeg skulle bruge for 500kr, og så var der afbarkning med spade. Gisp, støn, rallll. Kun få af skallerne var nyfældede, så det var godt nok sejt. Det tog en uges tid. Jeg fik prøvet at bruge sommerfuglehøvl, men først efter at jeg havde nørklet med

stemmejern og sandpapir, et ikke så heldigt hestearbejde. Den høvl kunne have sparet mig - det havde han sagt, men jeg havde ikke forstået ham. Eller også var jeg bare for klog. Nå, så fandt jeg ud af det - og gik i gang med at udsøge de bedste skaller, hvor de skulle op, længder og alt det.

Der skulle holdes styr på det hele, jeg var godt nok nervøs for at lave fejl, men det gik, og så skulle de saves ud - på langs. Det var mere kompliceret, men han riggede det til og jeg fik savet. Og sat lægstestykker op til fæstning af dem. Og tilpasset længderne hvor de stødte op til bjælkerne og til hinanden i hjørnerne. Jeg fik både brugt dukapørsav og rundsav og stiksav, hold da op. Og forboret til skruer. Det var det sidste der skulle gøres, og så skulle de tunge skaller op. Det var solskin den dag, men jeg ville være færdig og følte generelt at tiden randt ud. Han havde sagt at jeg bare skulle sige til, hvis jeg havde brug for hjælp, men jeg ville ikke spørge unødigt, så jeg sørgede for at alt var klar først. Da jeg spurgte, passede det ham ikke, for han nød det gode vejr og hvædede ad mig. Jeg var totalt åben og uforberedt, og det slog mig fuldstændig i stykker. Jeg havde jo netop... han havde jo selv sagt... havde han det? Det huskede han ikke lige. Nå. Så gik jeg bedøvet ind igen og overvejede om ikke jeg kunne gøre det selv. Det kunne jeg faktisk. Hvorfor havde jeg troet, jeg ikke kunne selv? Det var kun de største, jeg ikke magtede. Og søger man at undgå ballade, får man den. Tja. Han kom ind og hjalp, men jeg var vistnok meget stille.

Jeg fik tilbudt en gratis rejse til Tyrkiet og kunne tage en med. Jeg meldte os til. Naturligvis. Det var først til efteråret, så der var god tid... sikke meget her ovenfor, ikke? Jeg havde den udprægede følelse at tiden var ved at rinde ud. Jeg havde ikke lyst til en vinter mere på samme måde, ellers brugte vi hinanden op, og det ville jeg ikke... vi skulle kunne komme væk fra hinanden, og jeg sled for det, men jeg kunne ikke være hurtigere. Det tog hele tiden længere end jeg troede, fordi jeg ikke havde kræfter og ekspertise. Og så denne følelse. Når jeg vågnede om morgenen var det ofte med kraftig hjertebanken og svedeture. Den slags havde jeg haft siden 2000, men det var blevet værre i den senere tid, især i f.m. kosmiske påvirkninger. Jeg fik det væk med dybe åndedræt, som jeg jo i forvejen brugte typisk morgen. Og lige siden starten af året havde der været en sær følelse af at sige farvel til det hele. Jeg havde ikke særlig glæde ved at plante, ordne have, skære brænde op, hvor jeg før havde nydt det rimeligt. Jeg havde ikke lyst til cykelture ud i landet, skovture, strandture. Sex. Det havde ingen af os forresten. Jeg bare døde mere og mere, navnlig efter det med skallerne. Jamen det var jo bare *hans* irritation, den havde han ret til, hvorfor kunne jeg ikke bare lade den passere igennem? Selvhøjtidelighed? Tog jeg ansvar for den? Nej, mit følsomme og overfor kæresten totalt åbne hjerte kunne bare ikke klare mere disharmoni. Jeg forstod det ikke. Skulle vi ikke blive mere "luftige", højglanspolerede overfor den slags med udvikling i stedet for blot mere sarte? Og nu var der endelig kommet et vist skred i det hus, så hvorfor?

Vi ville finde ud af om gulvet var isoleret godt nok og borede et hul. Alt var i orden, og vi begyndte at forberede til en flex-ovn. Den skulle have en varmegang i mursten, foreløbig lagt ovenpå gulvet, senere nedlagt i gulvet, hvis forsøget var heldigt. Han planlagde og fandt ud af hvad vi skulle bruge, og vi skaffede ting. Han ville lave den i en model, Steen Møller havde fundet frem til, så vi lavede en aftale med halmhusets "Grand old Man" i DK. Han foreslog vi lavede en tur ud af det, så vi tog til Kerteminde først til rock-koncert - fremragende rock-band, hvad var det nu de hed? Åh jo - Poul Halberg & Friends - nå, men det var dér jeg ikke kunne høre den tone, bassen spillede i højttaleren - vi sov i bilen ude i det lokale skovbryn, og derpå kørte vi til Friland og havde et dejligt møde med Steen. Han huskede min kæreste fra tidligere, interessant, for han må se mange mennesker. Men min kæreste huskede man. Steen var absolut turens clou. Han ville være hvadsomhelst værd. Men det var ellers en skrækkelig tur for mig. Sort, død. Hele landet var bare blevet så kommercielt, med øjebæer anbragt lige der hvor udsigterne var smukkeste og friest overalt. Det gøres bevidst, de ved hvor folks (anstrengte) øjne søger hen for at få fred - det var s'gu' trist. Vi tøffede lidt rundt på Fyn på hjemturen, kikkede ind hos et par af mine veninder og kom så hjem over Spodsbjerg-Tårs. Hold kæft, hvor var vi begge færdige efter den tur.

Min kærestes lændehold ville ikke rigtig slippe. Og så knak en stor del af træet ved indkørslen i et hujende blæsevejr en morgen vi lå i sengen. Hold da kæft et brag. Men det faldt så heldigt at det nok knuste en plade på tagryggen, men midti, så den var nem at erstatte med en anden, sagde han. Det havde allerede tidligere på året hvor jeg var i hovedstaden smidt en ordentlig advarsel ned på taget, men uden at skade. Han kom op på taget, reparerede pladen trods blæst og svaghed, og kort efter uskadeliggjorde vi resten af træet. Jeg følte at en ring ligesom var sluttet med det træ, da jeg stod og "friserede det efter" med kædesaven og fik grenbunkerne af vejen. Det første jeg havde tænkt da vi kom var at det træ skulle ned, før det slog huset ned, og nu kom det ned. Altså, træet. Vi nærmede os september. Vi skulle snart på tur til Tyrkiet, vekslede til Euro, men det endte med at jeg hverken havde lyst eller energi til den tur, og jeg aflyste. Han virkede lidt forundret. Det undrede mig, for jeg syntes ikke han havde virket specielt forhippet, snarere tværtimod. Der var nærmest følelsen af at rejsen kunne gå hen at blive én veritabel konflikt mellem os, de øvrige deltagere, rejsebureauet og hotellerne, og det orkede jeg ikke.

Min mor blev flyttet til et plejehjem i nærheden af sin bopæl efter en voldsom lungehvæser. Det var et godt sted hun selv havde ønsket at komme hen, hvis - i sin mere bevidste tid. Nu var hun meget forvirret og kun lidt sig selv mere. Jeg besøgte hende nogle få gange, og hun var ikke pip, hun huskede mig, men tilværelsen henede var hende tydeligt fremmed nu. Jeg håbede virkelig at hun snart takkede af. Jeg var selv begyndt at føle mig gammel. Syntes jeg så flere tegn på det i spejlet. Jeg var træt af at mit almindelige tøj ikke var praktisk eller varmt nok, så jeg altid måtte gå i kedeligt indtil-videre tøj i et hus der var lige så indtil-videre. Træt af alt. Gad faktisk dårligt vaske mig om morgenen. En dag sagde han i en dybere snak: "Det har ikke været sjovt at se dig visne." Død over det hele. Jeg havde heller ikke været kreativ med andet end huset siden maj. Spillet lidt guitar, måske, i enrum. En dag vi var i skoven efter en lidt lang dag havde jeg for en gangs skyld lyst til at synge og oplod min røst i ren livsglæde, og øjeblikkelig sakkede han agterud. Jeg regnede ud, han var træt og ikke kunne klare jeg brød ind over skovens lyde og blev dér fremme. Mistede bare den umiddelbare lyst til at synge, selvom han gav mig plads. En gammel, beskidt kvinde. Findes der noget mere uønsket på denne Jord? Selvom han verbalt værdsatte mig tit.

Jeg gjorde klar til at hvidte loftet før ovnen skulle i gang - og noget besynderligt skete. Jeg havde længe mærket mindre og mindre lyst til opgaverne og større og større modstand; men nu stod jeg dér med hvidtekosten på en stang og kunne ikke overvinde modstanden, dyppe kosten i den læskede kalk og føre den op til loftet. Jeg havde kræfter nok, men jeg kunne simpelthen ikke. Jeg stillede det hele fra mig og flygtede rystet ud i køkkenet hvor jeg søgte at komme mig. Han så på mig, og jeg sagde at jeg bare ikke kunne komme i gang med at hvidte nu. Modstande havde der jo været hele tiden, andre gange havde jeg også måttet stoppe. Hidtil havde jeg tilskrevet det mindreværd og præstationsangst; men dette var anderledes stærkt. De kommende dage tog jeg det roligt. Jeg så Adamus, brugte åndedrættet, så på astrologien og mine drømme. De sidste var blevet særere på det sidste. Der var en med en flok ildere der var udruget et sted med en masse sten og jord og sad og guffede i en masse nedfaldsfrugt. Jeg bragte en halvvoksen sidste til flokken og gik. En anden sagde at noget af mit, jeg havde lagt under et midter-bordben for at stabilisere var for kostbart til det - et hvidt plastsmørebrædt! I én blev jeg i høj fart kørt ad en hældende digevej ud hvor jeg anede huller i bunden under fladvandet i min side... jeg forstod først de drømme - senere... Fnis..

Min mor holdt op at spise og ville ikke ud af sengen. Min bror sad hos og fik sagt noget til hende, han længe havde længtes efter at sige. Han følte en slags lettelsens suk fra hende. Det havde været sin sag for min mor, drevet af omstændighederne at måtte forlade to børn på 8 og 10 år hos deres far og rejse langt væk. Min brors tilgivelse var den endelige heling af det sår. Hun sov lige så stille ind over nogle dage. En fin død. På noget af en dag: 11/9 2017. 2017 blev generelt et skrappt år energimæssigt, det var der også blevet advaret om ad alle spirituelle kanaler - et afgørende år, hvor NU sluttede det. Det ville især føles fra midten og til slutningen af året. Så sandelig. Jeg havde

mærket en opgivelse snige sig ind helt fra maj. Og fra det øjeblik, min mor døde skete der noget med mig. Slut med den gamle tid? Jeg havde stadig disse morgener med åndenød og hjertebanken, angst vel egentlig. Jeg var lige så mørk indeni som jeg havde været lysfyldt den nat, hvor jeg blev sendt ind til min kæreste. Min mor skulle snart begraves, og min x sagde at jeg kunne komme og være så længe jeg ville inde hos ham. Det kunne jeg i det hele taget, hvis jeg havde behov for at komme væk fra det hele i en periode, havde han tidligere på året sagt.

Fredag 15. september vågnede jeg kl. 5 morgen med det sædvanlige anfald og *vidste* bare, jeg ikke skulle være på Torrig mere. Jeg elskede stadig min kæreste, men vor tilværelse, huset og alt med det, haven, bilen, omgivelserne var brugt op for mig. Ingen energi mellem polerne - midvinter lige før forår. Men jeg kunne og skulle ikke vente på foråret. Hvorfor ikke? Det fulgte ikke programmerne... hvordan skal sindet så forstå? Før i tiden ville det have været sådan at jeg ikke kunne klare synet af min kæreste, hvis jeg skulle væk. Sådan var det ikke her. Jeg var bare – kærligt neutral. Og det var ikke nok, når resten og huset ikke var, nærmest kun tålte mig. Og måske aldrig ville blive det *jeg* forstod ved kærligt neutralt? Når jeg tænkte på hvor stedet havde ”kaldt” på mig. Nu følte jeg tydeligt det modsatte, nærmest afsky. Surrealistisk. Men jeg levede i nuet, ikke fremtiden. Jeg lå og lod alt passere revy. Da vi begge var vågne og stået op, sagde jeg til min kæreste at jeg havde fået en voldsom erkendelse. "Ja?" sagde han interesseret. "Jeg er blevet klar over at jeg ikke skal være her mere," sagde jeg, og han blev lang i ansigtet. Jeg følte med ham, hvordan tage den slags beskeder upåvirket? "Det er ikke fordi jeg ikke elsker dig," sagde jeg. "Jeg kan ikke rigtig forklare det, jeg skal bare væk." Det skulle jeg jo alligevel for at komme til bisættelsen af min mor. Jeg pakkede min rygsæk, og han kørte mig til toget i - egentlig "Silvars Sted" men nutildags - Søllested. Passende på alle måder. I al fald iflg. programmerne.

IKKE EN FER

Der er dage hvor Jeg føler mig sindssyge nær
væk for mig selv bag en tåge som tjære
fra de udbrændte sandheders sod i min sfære
skygger der er nul og nix værd

for de er ikke den Jeg er - nej Jeg er den Jeg er
lige fra Nu - til Nu - til Nu der er
så hvad skal Jeg med doktriner, de'r kun til besvær
bør ikke røre mig mer

Straks jeg vågner om morgenen vil de invadere
du burde, du sku' og så ligger du bare brak dér
Hjertet hamrer mig svedt før jeg når at parere
men Jeg forløses, Jeg ser

at de er ikke den Jeg er - nej, Jeg er den Jeg er
lige fra Nu - til Nu - til Nu der er
så hvad skal Jeg med doktriner, de'r kun til besvær
må ikke røre mig mer

Når Jeg ånder dybt, roligt mærker mig være
er jeg eet med mit hjerte som si'r der er meget mere
end at slås som en gal for at bevise hvad? Mindreværd?
Jeg vælger at eksistere

Og være lige den Jeg er - ALT Jeg sanser, Jeg er
lige fra NU - til NU - til NU der er
så hvad skal Jeg med doktriner, de'r kun til besvær
kan ikke røre mig mer - hvordan sku' de røre mig mer -
de rager mig ikke en fer

9. UDKØRSELEN

Alt gik pludselig stærkt. Jeg skrev mors livshistorie til præsten, mine søskende godkendte den og han læste den næsten ordret op ved bisættelsen. Jeg meldte mig ind i boligforeningen, som jeg for blot et år siden havde afmeldt... og mistet min anciennitet i. Så hvad nu? Min x, som i sin tid var blevet så fjern, kom nu ind på et andet, neutralt niveau. Måske havde jeg i realiteten været stivnakken! Han havde overvejet flytning fordi lejligheden var for stor for ham, det ville passe ham fortrinligt hvis jeg overtog stueetagen. Han var der aldrig, der var to små rum, køkken, bad og bryggers. Han huskede mig kun for det gode, huslejen - glem det - og når jeg havde boet der en vis tid havde jeg ret til anden bolig her, hvis det var aktuelt. Jeg kunne bo her så længe jeg ville. Så uden jeg havde rørt en finger, var alt klar. Jeg fnes, da jeg pludselig bemærkede at udsigten fra køkkenvinduet lignede Steen Møllers. Fuglene trippede lige dernede. Hvad du ønsker... ulemperne var nær 0, selv betonen og det forbistrede udluftningsanlæg. "Flyt din adresse hertil, så afskaffer vi de ting der står og sætter dine ind." Let skrevet. Jeg arbejdede til jeg segnede, rengøring, oprydning, bad kun lidt om hjælp. Han boede der kun lige akkurat, selv efter 10-12 år. Altid på farten i f. m. styresystemer til kraftværker o.l. var hjemmets pleje ikke øverst på listen.

Taknemmelig rensede jeg de faste installationer så der skinnede, respekterede de større ting og forskønnede resten. Ryddede ting ud helt fra min datters død - forærede hendes bedste billeder væk ved mors bisættelse, gemte nogle få. Og så til Torrig. Han hentede mig på Sølleded. Hvor er det underligt at selv vi der *ved* at alt det med parforhold bare er programmer er så præget af dem. Hvorfor kan man ikke bare mødes helt naturligt? Programmer har godt nok effektive rodfæstninger i sindet. Nå, vi klarede det vist ret godt. Sad lidt og sludrede, og så gik jeg op på loftet og begyndte at bakse med flyttekasser, sortere, samle. Jeg havde regnet med at det ville tage nogle dage, men det tog kun nogle timer.. og jeg kunne ikke få mig selv til at overnatte. Hele stedet afviste mig. Igen havde jeg den tydelige følelse af at være en styret robot. Jeg elskede manden, men... han så lige så fåret ud, som jeg følte mig. "Ved du hvad, hvad med at køre mig til Maribo. Så gi'r jeg en tur på China House hvor vi har haft så mange gode stunder, og bagefter kan du køre mig til stationen." Som sagt, så gjort, og vi fik en god aften på restauranten, der med lidt god vilje selvfølgelig havde et bord til os.

Stor kuffert, rygsæk, guitarrygsæk. Men på Nykøbing F tilbød en ung nydansker mig til min overraskelse hjælp, og i Høje Tåstrup så sandelig en anden, og hvorfor skulle jeg også bare slæve alene? Gamle slaveprogrammer! Jeg ringede til min søn, som hjalp det sidste stykke fra bussen. Derpå var det bare at organisere det større flyttelæs med - tjaa, x'en... alt ordnede sig, jeg tog ned i - nu xx'ens - bil og x'en havde hentet gratis-trailer. Vi læssede på, kørte fra x-huset til Ishøj i kortège og læssede af. Lidt mad, lidt snak og afsked mellem 3 x'er. Exit. Ret exet. I løbet af de næste måneder fik vi det administrative på foreløbig plads. Bilen i hans navn. Økonomien på plads. Men i skrivende stund bor han der stadig, i fred, alene. Jeg tilbød ham at købe huset for 1 krone på tinglysning over nettet, for de to år vi boede i det havde han betalt nok for os begge to sammenlagt med afdragene til at jeg syntes, han havde betalt nok. Stedet er hans, men det står i mit navn foreløbig, han betaler bare de faste udgifter. Hm - jeg ville have været sammen med min xx og opgav. Min kæreste ville være alene og var nærmest uden jordforbindelse, bolig og det hele. Jeg tog ham, han fik sit eget sted efter nogle år – måske var det faktisk noget af formålet, når jeg tænker på det: først vild tiltrækning til stedet og så ubegribelig afsky – og jeg er hos xx'en!

Skuffelse og sorg. Jeg skrev et par smukke viser, bl.a. "Kun vinter kan følges af Vår"; men livserfaring er en god ting. Da det mest øjeblikkelige kølvand havde fortaget sig, begyndte jeg at male igen, spille igen, så småt at synge igen. På genbrugen indleverede jeg de ikke så gode af min datters malerier og så dem forbløffet blive revet væk ind i baglokalet. Genbrugens "top dog" kendte

godt min datter og spurgte til hende. Lang snak - hvorfor meldte jeg mig ikke ind i Ishøj KunstForening? Hun henviste mig til en anden på pladsen, der kom der. Hun havde en skade og kørte et af de der el-køretøjer. Om natten drømte jeg at jeg spejdede efter de store strømlinede rutebussers stoppesteder i en by og et sært, minibus-stort, guldgyldent køretøj, der insisterede på at standse lige ud for mig 2 gange, mens det samlede harmoniske, ungdommelige personer op. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle med det, så på at det kørte igen... jeg grinede godt da jeg vågnede. Det var el-køretøjet - i en størrelse der sagde: "Tror du lige, du kan få øje på transporten?" Så jeg troppede op og meldte mig ind. Så kom der en mail fra rejsebureauet. De tilbød mig en rejse til Kroatien til spotpris. Nåda, sikken en drøm der kom. Jeg meldte mig på og betalte depositum, fornyede mit pas og skaffede et blå EU-sygesikringskort. På xx's arbejde sagde de at Kroatien er et af de smukkeste lande i Europa, nogle kom der hvert år.

På få måneder var hele 2018 næsten besat med udstillinger via IKF. Kun musikken var nej. Måske ville det komme senere. Jeg købte en C&W guitar med assistance fra x og spillede hver dag på begge guitarer og fik masser af ny ideer imens, selv til gamle, færdige viser. Til gengæld gjorde maleriet knuder. Det lykkedes først efter 4 måneder! Den ny guitar gjorde faktisk også knuder. Klimaet var for tørt. Men det løste sig. Og jeg gad igen, ikke mindst - og havde plads til det. Første fernisering var 26/2 i Gladsaxe Kulturhus. 44 ud af alle 45 billeder samt min datters kom op og blev samtidig renoveret, og viserne hængt ved. To dage før ophæng drømte jeg, stedet "blev forberedt", men jeg havde erfaring for, der højst kom ½ øje til ferniseringer... trods snevejr og halveret fremmøde var alle små borde optagne. "Skoene" var udtaget til udstillingens billede - jeg blev mødt med rødvin og lykønskninger... forsinket ½ time af sneglekø og derfor stresset var jeg let at overvælde. Lidt mere samlet var jeg nok trådt op og havde sagt noget i jazz-orkesterets mikrofon, nu søgte jeg bare ly ved bordet med IKFs repræsentant, en spændende starut, havde jeg opdaget. Nu viste det sig, han også spillede jazz, og de havde ingen sangerinde... jeg sagde at jeg kunne synge... det vidste han. ??? En udsendelse på TV Ishøj med mig og mine viser fra for længe siden havde været genudsendt jævnlige... og han var vild med viserne...

Kan du få vejret? Sådan ytrer det sig, når floden løber igennem en. Så hvad var der dog sket? Jeg var begyndt at se nærmere på de forløbne 5 år. Jeg havde i forvejen tænkt at skrive en bog om min levende død - bogen om husprojektet blev ikke til noget, men filen stod stadig i mappen og var uptodate. Der kunne bruges ting fra den i denne anden, der nu tog form for mig... jeg begyndte på "Sneglespor". "Ja! Ja!" sagde drømmene, da jeg gik i gang, og på kort tid var jeg så fedtet ind i sneglen at jeg lod guitaren og maleriet stå. Og altså, når man *lever* den her slags hændelser, hvorfor så skrive fiktion?... Eller tage stoffer? Jeg røg engang. Ikke meget, men nok, og jeg kunne ikke holde op. Med rygning styrker man sindet og svækker forbindelsen til sin sjæl. Nørj, hvor smart, ikke? Husker du alle de reklamer med tjekkede mænd og kvinder, sådan, lidt hårde typer... Man får sjælen til at holde kæft, så man kan spille uafhængig - med en fiks lille pind imellem fingrene, som oooser af afhængighed! Nå, jeg ville holde op, men sindet ville ikke - afgive territorium til sjælen? Ikke tale om, det strittede imod som bare pokker. Det følte ærlig talt ret schizofrent, som at bevidne en fodboldkamp indeni sig selv. Min favorit kunne bare ikke rigtig vinde. Jeg gav besked indad om at jeg ville holde op og gav pokker.

Blev så ført omkring noget arbejde, som sagde mig NADA. Nåja, det var ikke en pest, jeg gjorde det en tid, mærkede så at nu skulle jeg ikke det mere - og at rygetrangen m.v. aldeles ubemærket var forsvundet i processen, uden jeg havde skullet slås for det. Jeg har ikke røget siden. Det man ikke er engageret i har ingen polaritet. Ved at gå i neutral modus havde jeg aflivet kampen. Cigaretterne var instrumentale i kampen, så de var blevet afskaffet samtidig. *Det* var da distraktion, så sjælen ku' få skruetrækkeren ind i kærven! Min mor havde gjort noget lignende, bare mere ubevidst. Hun ville stoppe, kunne ikke og gav op. Fik lungebetændelse, blev indlagt, og efter 14 dage på hospitalet var rygetrangen væk. Ingen abstinenser/eftervirkninger. Heling er neutralitet i aktiv

modus, så alle kender til neutral. Hvorfor nu fortælle det her? Man stopper ikke en afhængighed, man flytter den til noget andet. Hvad bedre end at flytte den til sin egen sjæl? Afhængighedstendens er i høj grad spiritualitet, ønsket om at støtte sig til noget, fordi man savner det reelle. Pop-guder, cigaretter, alkohol, fobier endda. Forelskelse også, blot mere omfattende og dyb.

Parforhold har været min afhængighed. Måske fordi der var så meget savn i min barndom, men parforhold er også det ypperste redskab til udvikling. Især i mit horoskop. Min xx blev x, fordi jeg bad M om hjælp til større selvstændighed og kærlighedsevne. Jeg anede ikke, det naturligvis ville indebære skilsmisse. Jeg lærte så at leve meget godt alene - omsider, havde været i parforhold siden jeg kunne det, faktisk. Men jeg ville gerne dele livet med en anden igen, fandt det dejligt. Mestendels. Da det ikke lod til at skulle være, søgte jeg M som beskrevet. Han henviste mig til x'en, som var ideel. Han ønskede ikke noget parforhold, han var hudløs og hysterisk og havde intet substantielt at tilbyde. Det har heller aldrig været det sidste, der betød noget for mig, så det var ligemeget. Jeg havde gavn af al hans desperation, han fortsatte hvor min datter slap, blot med mere s, og naturligvis forelskede jeg mig i hans uimodsigelige spiritualitet, kreativitet og musikalitet, jeg ville jo netop mere ind til mig selv, så mig i ham, stod meget i samme situation, kunne ikke få fodfæste som verden eller jeg var nu. 5 år med neutral aktivitet og distraktion - hvad bedre til afvænnelse med overflødig, forældet udadrettethed – og ny inspiration?

På Atlantis blev vi tætte fysiske, lærte at definere os ud fra andre, behøve bekræftelse. Afkræftelse, i mangel af bedre. Begge er det fysiske elements samhörighed, flowet mellem os, fælles skabelse, retfærdiggørelse. "Loyalty to Family". Floden, man plasker hjælpeløs i. Vil man have flowet igennem sig, må alt det opgives. Det betyder ikke at man ikke kan fungere i det fysiske mere, nej, man behersker det, det er integreret. Styresystemer har mange niveauer, jo mere sideordnede, jo mere power - des mindre effektivt og varigt. Jo mere over/bagved-ordnet og ude af syne, des mere, i al fald hvis reelt, som det spirituelle system. S eller h er samme sag som omtalt kapitel 8. Indrøm det: tit er s det der skal til i dette det mest splittede af planerne. Jeg tror forresten mel-allergi er en helt logisk følge af at være færdig med for fysisk væren/power. Er der noget mere splittet end mel? I samarbejde ren cement. Værdigt til at tætnes en wc-sokkel med - for folk som er færdige med det plan - jeg havde en herlig drøm nylig hvor min gamle motorcykel stak af fra mig ud på Roskildevej - og endte med at torpedere en bagerbutik! Man kan vist roligt sige, mit uddaterede power-play fandt hen hvor det hørte hjemme!

At slippe be- og afkræftelse er ikke nemt. Det er livsvigtigt for de, der er identificerede med det fysiske. Uden har man ingen tyngdekraft, intet ståsted. Det kan give sindssyge. At skifte til at have tyngdekraften i sit eget centrum, ikke behøve, resp. underlægge sig andres, selv mestres bedømmelse, er som at skulle forcere en afgrund. Selv de der er så klar som nogen kan blive, får i reglen selvmordstanker, over 90%. Det er forbundet med ensomhed, afvisning og modarbejdelse fra omgivelserne, der fornemmer ens "farlige" selvtilstrækkelighed - mobning, problemer med at få et job, eller finde en beskæftigelse man kan holde ud, skønt alle forudsætninger i øvrigt er til stede. Og samtidig en sær tiltrækning også, for de ved jo inderst inde at det er rigtigt, hvad de pågældende exponerer. Indtil: "Det er jo ikke til at holde ud!" ->Spark!<- Opfyldt profeti. Der er et interessant, sandsynligvis ægte klip på youtube af en buddhistisk munk, der går så meget ind i sit centrum at han svæver. Han har sin egen tyngdekraft! Men det er ikke en ideel levevis for et menneske på mestervejen at trække sig helt fra verden. Man skal kunne deltage i den for at kalde sig en sand mester - på egne betingelser. Begge ben på jorden.

Afgrunden ytrer sig på mange måder, også udenfor - alle de "tovholdere" der er, for natur, velfærd. Firmaers grå eminencer med sund jordforbindelse, hvor den unge generation har 0 og lærer i omvendt orden af dem så alt ikke rabler som på Atlantis - min xx havde valgt at være en sådan, forstod jeg omsider. Han oplevede nemlig Atlantis' undergang, jeg døde før. (DsD) Jeg rådgiver de der ikke forstår hvad der sker i deres liv om hvad og hvordan - rebslager til den ny tid mere end

tovholder, i sindet. Han var så mit tov til fortiden lige nu hvor jeg havde sluppet mit eget tov. X'en kunne have rådgivet, havde ikke lyst og blev i stedet brækjern/rebslager i systemet og overfor sin familie. Lidt længere ude var så mine sønner, begge totale brækjern/rebslagere. En meget værdifuld og bogstavelig talt død-svær rolle. Mange af disse typer er på konstanthjælp, og de bør undes den, de er en investering i fremtiden. Jeg aner at det ny tov de har slået til fremtiden lige er grebet '17-'18, og nu hales der ind. - En meget ubevidst form for tov over afgrunden mellem gammel og ny tid er gæld: "Om 10-30 år er jeg dér." Er der noget der tegner den tid jeg har levet i, så er det da gældsætning. Skam og skyld i modfase... I en Adamus nylig kom en deltager med følgende fine udtalelse: "I believe that anyone who wants to be a change-maker has to face the abyss and then commit to life." Afgrunden mellem kollektiv definition og egen er fyldt med tvivl i overgangen - mindreværd, følelse af sindssyge. Selvstændig(virksom)hed og generel distance er og bliver et must. Samtidig er vi på det mest slagkraftige sanseplan som sanselige væsener. Når og hvis. Så hvad med samarbejde og parforhold? Sex? Iagttag Vinbjergsneglene!

Hver kommer med sin del og bringer til helheden. Der vil ikke skabes fra bunden mere i fællesskab. Hvad så med de der laver ufaglært, manuelt arbejde? Det bliver robotter og maskiner, der gør det, og disse mennesker frigøres til noget andet. Jamen, hvis de ikke kan andet? Jorden er i en opbrudsfasen. Mange vil vælge at tage herfra og inkarnere på andre Jorde, som er under forberedelse. Parforhold? Hvis, vil hver medbringe sin personlige skabelse som den anden vil respektere og tilføje sit unikke bidrag, begge vil løftes. Vil man være mere konstant sammen skal der være mulighed for også at være helt for sig selv. Vores idé med huset var god nok, vi var bare lidt tidligt ude. Nej, det er programmer der snakker - tiden var inde... huset var fortid under afvikling og en fremtid der ikke var kommet endnu. Temaer der skulle opbruges, ikke fortsætte. "The Abyss" er spændt, og jeg er nu ved at "commit to life" igen. Sex? Hvor smukt - mellem to frie mennesker, der bare vælger at nyde det sammen. Hvis jeg føler for det igen engang. Lige først er der en anden proces.

Forelskelse er det dybeste ønske overhovedet om bekræftelse fra en anden person. Kæresten - bemærk ordet - er repræsentant for at få fra sig selv, andres bekræftelse kan de anbringe hvor solen ikke skinner. Er det svært, låner jeg dem gerne en hammer. Hvem vil gerne have kræft?! Nå, kræftER, jo... og kærestens... jeg lærte hvor slut det var for mig at definere mig i f.t. noget ydre, selv ham. Jeg havde brug for hver eneste "urimelighed", et clairvoyant lydspor af mig selv. Lydmand var han jo. Vi støttede/bar noget over afgrunden for den anden som den anden havde svært ved. Astrologisk havde jeg stor-trigon i vand, han i jord, sagde han. "Det er derfor, jeg meget vælger at være et blad for vinden, så egoet ikke får lavet for faste strukturer jeg så må nedbryde for at intuitionen kan få sin visdom igennem." Han havde lært henholdenhed af at finde alle sine ting i containeren, også med huset. Han ville være *til tiden*. Jeg havde brug for ilds inspiration og jords urokkelighed med al min flyden. Jord hæmmer vand, men vand undergraver, styrer jord langsigtet. Måske... Vi gav og tog og bar samtidig hinanden, såede frø, men de kan ikke spire når foråret kommer, hvis den anden skygger, og det kommer ikke altid til begge samtidig. Visse ting kan man kun løse ved at gå. Og afmattede Lolland var da det bedste sted at opgive alt gammelt - mon ikke den ø bliver et af de første steder, foråret virkelig vil vise sig?

Astrallegemet skal *helt* ud af æterlegemet, før man er tilstrækkeligt død. Tempelsøvn, faktisk. Min tidligere lærers søn gjorde det *meget* grundigt. For mig skete det på Torrig. Det var fint, vi var sådan smurt op ad hinanden tilsidst. Alle rester af powerplay afsluttedes. Cirklen findes kun på det fysiske plan, bagved er det en spiral. Nok afsluttelse, men fortsættelse på højere niveau. Året 2017 var advaret om fra alle spirituelle kilder at blive et hvor alting ville gå meget ultimativt imod afslutningen. Mine målbevidste åndedræt og skabelsestiltag fra årsskiftet... hvad kom først, æg eller høne? Svar: de kom samtidig! Som mit liv altid har formet sig. Jeg er altid til tiden, forstår bare ikke altid de skinner jeg kører på og er forud i sindet. I sin tid bad jeg M om øget selvstændighed

og kærlighedsevne. (M, 007 - faktisk passende!) Jeg havde gjort det samme her... og kom så retur til xx'en. Måske havde jeg fået skovlen under det der gjorde, vi måtte skilles? Dual => Neutral. Nå, men fred er ikke kedeligt efter uro, og vi havde også fred da vi var par. Neutraliteten, dispassioneretheden er noget alle føler i tiden. 3D-passion er yt, glem alt om Viagra, og den ny er der ikke plads til endnu. Alt er for sårbart, skal finde sin form først, også hos de 3 x'er.

Bliv fri helt ind til kernen og bliv fri ude i det globale kollektive. Jeg har fået bedre forståelse for samfundet. Det er den nødvendige børnehaven og må fungere efter flertallet. Det har åndenød, som vi, det er skabt af os selv i mange liv. Jeg var fortørnet over at samfundet ikke havde plads/brug for mig for 5 år siden; men hvordan skulle det have forstået mig? Det var ikke tid. Flertallet havde stadig brug for hvide facader med s bagved. Hvordan kunne det så være anderledes? Vi havde begge fået tilbud om karriere. Han fra impressarioen, jeg muligvis et sted hvor jeg blev opført i en base med diverse optrædende. Kontakten fablede op om at jeg lignede Kim Basinger. Jeg gloede på ham. Selv med mit flotte, udslåede hår lignede jeg ikke. Jeg forstod vist ikke en hentydning. Hverken min x eller jeg ville "prostituere" os, et h-udtryk, men det har ofte givet "succes" og er brug af s foruden h, var bare for lavmål for os, som samme succes også havde været. Logik: man integrerer sig med det, man er mest identificeret med. Lige da kunne vi vælge et mindre kredsløb eller et større, og vi forstod ikke at det større ikke var der endnu. Sikkert forudbestemt, men man kan aldrig vide, så vi fik lige valget. Vi traf det. Og "så blev vi s'gu' sure!"

Naturligvis vil der komme noget vi gider. Vi og de der nu kommer til Jordan vil skabe ud fra os selv, så det vil blive noget der passer anderledes godt til os. Da vi ikke kan tage eksamen uden at have at gøre med energierne her ville det være ret åndssvagt at holde sig i baggrunden som yogi i en skov. Eller på Torrig. En dag vil han næppe længere være noget blad for vinden. Det ville være løgn og dermed destruktivt, og den fælde går han ikke i, det er han for ånderlig til. Han vil bare være klar først, for menneskets kerne-energi er den stærkeste der findes, noget af et lokomotiv. Den kan ikke bremses, hvis den går rent igennem; men vi havde begge erfaring for når den bare delvist gik igennem, og jo mere ude i det kollektive, jo mere kunne og ville den dengang bremses udefra, hvilket er meget smerteligt. Det er ikke sjovt at være en Tesla. Jeg har også prøvet at træffe valg og så bremset op grundet omgivelserne - eller bare trukket ud. Enten kom de ud i lyset med et brag eller også blev jeg sløj, halsen eller Herpes, og det var *dengang*. Jeg skal ikke nyde noget *nu*. Lille mig vælger, men store effektuerer med konsekvenser. Jeg vil gide dem. Man kan selvfølgelig efter afmålt tid træffe et valg om ikke at gide mere og gå over. Men så *er* sejren i hus.

Hvordan føles krystalenergi flowet? Det har *hjerte*, så vent ikke på det gamle med pres og spænding i, det var ubevidst, til de små opgaveliv i 3D, så det kommer aldrig mere. Nej, man *vælger* og tiltrækker, og blidt, men uimodståeligt kommer der *så* et flow. Det kom til mig i Ishøj, da jeg blev sendt ind til ham, og det var lige så uimodståeligt i Torrig, da jeg måtte slippe hvidtekosten og rejse: alle temaerne var fjernet - slut. Men neutralt. Krystalenergien er uden smag, lugt, umærkelig, liner bare op for den ultimative kerneenergi omkring bevidstheden, er ikke manifesteret, som kosmisk energi er. Var jeg fortsat - havde kunnet - var jeg blevet syg. Måske lændehold til en start? Nej, jeg var mindre jord end han. Mine bremses var i vand, psyken. Måske skulle jeg heller ikke bremses så ultimativt som han fordi jeg var 10 år ældre. Udbændthed, 0 power, er effektivt, når vi ikke mere skal fungere uddateret. Der vil aldrig findes en "fysisk årsag", for det er på tide at acceptere Ånden igen. Jeg synes egentlig, krystal-energien altid har været hos mig, bare aldrig så tydelig. Nu kommer den magiske tid hvor jeg skal bruge den, og jeg glæder mig. Det er slut med at tvivle og forvente klø. Mine ting, evner har fået ren ladning, uden at de styrer mig. Jeg kan lide at male og spille, men det er mig, der bestemmer. Jeg er "committed to life" igen.

KUN VINTER KAN FØLGES AF VÅR

**Du SAGDE det jo
 Da VI blev til
 Lad være at tro
 Der' no't jeg vil
 Og dog tog jeg chancen og prøved' os af
 For mit liv vil leves, si'r altid goddag
 Og alle programmer fik sprængt deres rammer
 Til rungende intethed, vældig og sand .
 Hmm....
 Åh, knuste drømme
 Åh, lærerige år
 Jeg siger til mig selv at kun vinter kan følges af vår**

**Dér sidder du
 Her sidder jeg
 Hvad sku' vi ku'
 Gå hver sin vej
 Jeg sled for så meget og håbed' så hedt
 Sku' jeg blot begribe det sku' bli' så lidt
 Måske ku' de rester dog gro for en mester
 Der ser alt liv formes igennem sig selv
 Hmm....
 Åh, knuste drømme
 Åh, lærerige år
 Jeg minder mig selv om, kun vinter kan følges af vår**

**Åh...
 Jeg tror nok jeg ved at kun vinter kan følges af vår**

10. HØJMARKEN

De dér drømme jeg havde på falderebet i Torrig (side 51) blev først *soleklare* ½ år efter. Man kan "ville ikke forstå" grundet programmer, og så har man højst anelser. Den halv voksnede ilder (it stinks!) havde bidt sig fast i min nakke. Hvilket billede på en fix idé! Jeg satte den ned til de andre nyligt udrugede ildere, der fedede sig i moden frugt, skønt den frygtede ikke at kunne klare sig. Det var dens problem, jeg gik. Besked.: "Slip den oven/det hele. Du har skabt en stor høst, men lad ild(-erne) fortære det hele." Flot billede på at alle elementer nu var integrerede, jord, vand (plante), luft (æg), og frugt og ildere = ild... DgK-ildskørtet trådtes af - det var tid. Og den fra oldtid tæmmede, enormt aktive, flydende og alsidige ilder/fritte lever ikke på Lolland. Jeg har genindført den... Drømmen med bordet var også klar. Selv mit ydmygste runde smørebrædt (overlevelse) var for dyr(ebar)t (hvidt, spirituelt) til at understøtte *det* sølle, runde cafébord. Dér sad en mand som modtog ordrer om tryk af visitkort fra en kø foran mig, der så passerede ham og gik ind bagved. Det var alle de jeg havde sendt siden årsskiftet om at "tiltrække mit fuldbyrdede liv". De var modtaget, men flowet gik - til Ishøj. Jeg kom dér med min lille dagsorden (visitkortet), og ville støtte det vaklende bord - "vælt mit sølle kredsløb!" Så manden (min sjæl) afviste blankt og gik bagud - for at hente bedre støtte? Nej: "Nå, du morer dig stadig med drama? Fint, jeg er gået!"

Ja, jeg begyndte i '17 at drømme om min sjæl som en ofte meget stor mand med en indiskutabel, men meget neutral autoritet. Jeg føles sådan hvis jeg er helt mig selv. Bag den er der en endnu mere neutral og stille iagttager, som jeg kalder Gud. Min datter havde en drøm ugen før sin død. Hun så - ikke Gud (DsD) - men vor guddommelige sjæl. Den spillede en præst der skulle vie hende og en mand hun holdt af, men hun havde før været med præsten og ville hellere have ham. Han havde alverdens ansigter = alle vore liv... bare vent til sidste kapitel! I drøm 2 ovenover var nogle af ordrerne at huset skulle få "fuldendt form og funktion for os begge". Det fik det så! I al fald foreløbig... for i tredje drøm var beskeden at en andens for mig "længere ude" grounding ikke grounded mig, jeg skulle trække mig. Rædslen jeg havde følt i huset var fordi "jorden ikke bar mig", i al fald ikke mere. Jeg havde fået og givet hvad jeg skulle... der var en episode mere. Den viste at jeg var nået til at skulle virke nu, men ikke han. Hans "sted" var endnu lidt ud for kysten, dog forbundet med den via et lavt dige, mens mit nu lå *på* den, og min favorit-dessert stod klar. I et skur ude på hans stod hans yndlingssauce, bearnaise, kold i et glas. "Ikke endnu."

Har du bemærket kapitlets titel? Yeps, ny drøm. Passende kaldt **HM**. Jeg tog til Indien og besøgte M's ashram, lagde min kuffert m.m. på en bænk i en forhal og gik så lidt ud på gaden og ind i bygningen overfor. Der var han. Han spurgte om jeg ville med i hans bus? ???!!! Jeg fór ind efter min rygsæk og ompakkede som en gal - det tog lidt tid - så kom hans chauffør ind for at se efter mig, for selvfølgelig kørte de ikke uden mig. Jeg fulgtes ud med chaufføren, og han foreslog at vi skød genvej. Genvej? Den hvide minibus stod lige derhenne, og M sad på bagsædet og vinkede til mig... men den ville jo ikke køre uden chaufføren, og han gik op ad en stejl sti til en mark og forsvandt. Deroppefra advarede han om at der gik en ko (kun 1) med en nyfødt kalv deroppe, jeg skulle passe lidt på, når jeg kom derop. Javel - og jeg gik derop. Punktum. Men meget signifikant. M sad på bagsædet, og chaufføren var min egen mester. Jeg har besluttet at kalde ham AlMa. Han er "Alt Maj" - bag ham er en feminin energi som jeg har kaldt Ma længe. Alma - flg. kopieret fra nettet: "...betyder "hengiven, yndig" på latin, 'sjæl' på spansk og 'smuk' på hawaiiansk, har navnetallet 9 - Menneskevennen..." Steiner skriver det betyder "ung kvinde" på hebraisk. Og det er bare efter-rationalisering, både "Al" og "Ma" kom intuitivt.

Lad mig se, mangler jeg noget? Åh ja - åndenød og hjertebanken er væk. Først kom de, fordi jeg skulle gennemleve noget, så fordi jeg var færdig og skulle trække mig. Forhøjet blodtryk kortvarigt. Jeg vil lige understrege at hjerteflimren eller uregelmæssige slag = et *levende* hjerte,

ikke nødvendigvis et sygt. Jeg har haft det i 30 år, mindst. Der er ikke fare ved en pludselig løbetur el. lign. Mennesker er ikke (kun) robotter. - Jeg fik fuldført en gammel drøm om værktøjsmæssig kunnen og er fri. Jeg troede at jeg ville savne Torrig, partneren, naturen, men blev uafhængig. Alt det er nu integreret. Også m.h.t. min nærmeste familie, men det var det nu meget i forvejen. Vore forældre/børn er ikke *vores*. Hvis man vil ud af det fysiske korset, må familieprogrammet slippes, der er meget bundet i biologien, arveligheder, dna. "Du kan da ikke komme udenom dnaet!?" Jaså, har vi nu skrinlagt evolutionen? Alt er da ellers under evig forandring... mutation sker bevisligt under påvirkning af energi - jeg tror, dnaet er under udbygning. Måske konstaterbart. Jeg blæser nu på sagkundskaben. Jeg har forandret mig tydeligt bare på de 5 års skyggearbejde. Som *også* skrinlagde noget dybere familiehistorisk karma. Følelsen af at middelalderen har sluppet mig er tydelig. Partnere har gerne været sammen i liv efter liv, men jeg har aldrig fundet min kæreste som andet end et fjernere bekendtskab i mine. Ved nærmere eftertanke er det jo selvfølgelig og ideelt, ingen tidligere bindinger kan triggere, intet fastholde i tidligere karma og en ny retning eller simpelthen afslutningen af karmiske retninger kan foregå.

En bekendt fortalte mig nylig at hun *vistnok* var resultatet af en voldtægt, foretaget af hendes onkel på hendes mor. Hun var ved at blive helt rundtosset over at hendes mor nu var hendes søster og hendes onkel hendes far... jeg sagde til hende at bortset fra at hendes onkel *måske* havde været et dumt svin var hendes robot så nok specielt fortrinlig for hendes sjæl grundet forstærkelsen af visse gener, at den slags mix foregik uden løftede øjenbryn under matriarkaternes programmer, at *jeg* syntes hun var et fint menneske og at hun jo i øvrigt ikke havde meget til overs for familien, vel? Good riddance! Så vidt jeg kan se, foregår der rigtig megen befrielse af familie-karma i tiden. Min startede da jeg blev født. Opsplittet familie allerede da jeg var 2, og jeg havde ved den søde grød ondt af mig selv. Det har jeg ikke mere. Du kan nok regne ud at jeg så også er ret ligeglad med slægtstavler. De har altid fået mig til at føle mig som en hysterisk, forkælet kongepuddel (øhrm - kongepudler (poodle, pøl) var oprindelig jagt- og fårehunde. Trimningen var værn mod kulde og ulve). Stamtavler har for mig højst historisk interesse. M.h.t. kongefamilier sikrede de sig mod hovsa ved at sørge for, parterne var af kongeligt blod, tit beslægtede. Hvis ungerne ikke var "ægte", var de det altså alligevel! Når nu vi er ved romancerne:

Til de der måske tænker at hele historien her bare var en gemen romance som gik galt, vil jeg sige at jeg åbenbart får en hel del mere gevinst ud af disharmonier end de ville. Jeg behøvede ikke hård mishandling som visse kvinder for at finde deres styrke, så intet kan vælte dem mere... der vil blive brug for dem alle, ser vi ikke lige nu kvinder gøre oprør imod års undertrykkelse overalt på jorden? Herlig tid at leve i. Godt nok syntes jeg ind imellem at min kæreste var et helt uforholdsmæssigt gigantisk avanceret hyperhudløst ekstremt udspacat dumt svin - jeg ved du læser det her, skat, jeg kunne altså ikke dy mig, hædr, gnæk. "Dumt svin" er ovenikøbet dine egne ord. Og bemærk - kun tillægsordene er komplicerede. De hører til sindet. Det dumme svin er højere udviklet og derfor mere enkelt - du fik accept og jeg urokkelighed, til trods for at alle programmer himlede op om at det var forkeeeeeeeert... for intelligens er bare indlærte erfaringer, en blot og bar sans = fokus. (I øvrigt er svin temmelig kloge dyr, ligner mennesker ret meget, faktisk, så - interessant at man har valgt lige netop de dyr at æde og kalde dumme? Det er måske netop fordi de er irriterende kloge!) Men der findes ingen højere intelligens end mennesket i alle universer. JEG ER har bare intet at gøre med intelligens. Gud kunne ikke skrive den bog her. Jeg ved det, for nogle dage er jeg for meget ånd og kan ikke finde ordene. Andre dage er jeg mere lig og kan.

Jeg har nævnt mediumisme mange steder. Jeg tror, alle skal ende med at blive medier, for det er vi i sidste ende hernede, besjælede robotter. Jeg tror, den maskuline form er at være kompakthed der lader sig overtage, styre, ligesom omgive, mens den feminine er at lade sig fylde op, rumme. Som sex! Udviklede individer har begge dele i sig, så mediumismen bliver meget fyldestgørende. Hele udviklingen handler om at gå fra at lade sig fylde/overtage, identificere sig med først mere enkle

opgaver og så med mere og mere krævende, og gennem alle de jordiske fokus-sanser, til man når den tilstand af mediumitet hvor man kan have alt jordisk OG sjælen med. At lade sig fylde, overtage helt, lade sin personlighed fortrænge af en andens som jeg sådan set til sidst gjorde på Torrig var forprøven til det. Og havde han været bare lidt mere lavfrekvent havde jeg aldrig tilladt det, men han *var* M, repræsenterede ham "på godt og ondt", vidende eller ej. Sandsynligvis netop fordi han var sådan i laser. Jeg måber stadig over hvor genialt skræddersyet det var. Hvor genial forelskelse er. Man finder det bedste spejl. Hvordan analysere sig frem til den slags? ^{SA} meget for arrangerede ægteskaber. Når jeg tænker på, hvor jeg har frosset hele mit liv, fordi jeg var så meget en skal - nødt til at identificere mig med noget jordisk arbejde, lade det fylde mig for at holde varmen, for Ånd er jo kold ild. Jeg har aldrig været så kold som da han blev min kæreste. At det var *godt* faldt mig ikke lige ind. Jeg er stadig kold. Mon den ny tid er den savnede varme? Brillefri! Jeg aner nær sammenhæng med det også: glasset = sidste slør mellem ude og inde.

Lille jeg skulle lære at træde helt til side, så store JEG kunne fylde mig helt. *JEG*, ikke andre - mere end lidt og kortvarigt. Efter en proces som denne er man sart... 8. marts har jeg fødselsdag, "Kvindernes internationale Kampdag" hm, ved ikke rigtig - og igen blev alt arrangeret. Jeg havde tænkt at forbigå den i tavshed, men nogle dage før sagde xx at han ville lave lidt tam-tam. Jamen, tak. OK. Facebook eksploderede nærmest, men det gør den jo - ja, jeg øjer med fb igen. Lidt. Så en dags tid før sendte x mig en sød sms, og jeg vidste, jeg skulle invitere ham. Og han ville gerne. Dejligt, men sær ambivalens, og da han kom, var jeg nærmest frastødt midt i at jeg ikke var. Jeg undrede mig, så på ham - intet galt, dog ultralukket... jeg skulle bare passe meget på mig selv lige nu, det var faktisk godt, det føltes skidt = jeg *følte* noget. Jeg havde undret mig over at jeg ikke savnede ham, når jeg dog elskede ham. Men savn er dualitet, så det var *også* godt. Hvis der igen kommer tiltrækning vil den ikke føles som det gamle savn. Love has no connection. Love IS. Alligevel - det ville være for nemt igen at lade sig fylde, det hele var endnu for tæt på. Mesteren skal bebo en fuldt, ellers vil noget flod løbe gale veje. Jeg fik sagt ham det. Sære liv. HM: en ko alene på en mark med sin nyfødte kalv. Pas på! Mmmuuuuuh!!

Det slog mig at vor adskillelse også kunne have at gøre med at der kom kraftigere omvæltninger (cafébordet) nu, så vi skulle være i hver vores bedste havn. Da vi nu havde overstået forelskelsen og kendte hinanden dybt, ville vi være ideelle redskaber for hinanden. Jeg *var* måske den lyd, han lydudstyr skulle have - udover hans egen, og han *var* måske den eneste rette til at gengive min lyd? Jeg kender ingen bedre. Lige nu da. Ikke at jeg absolut vil have ret, men det ville være den fysiske del af kobling på det store anlæg: som foroven/indeni, så forneden/udenom. Hvis, er jeg der. Men der er nogle år til, tror jeg. Det kunne være den måde, der vil blive skabt ting på i fællesskab fremover, som *virkelig* batter. Indtil nu har folk i bands hadet/forelsket sig og skabt, brugt det op og skiltes, så alt har været skabt på grundlag af dualitet. Her afskabte vi dualiteten foran den sande kærlighed inde bagved og kan så samarbejde uafhængigt. Mon ikke det også var det, M mente med at sige at mine visetiltag "ikke lød godt". De var duale, ikke sand mesterenergi, neutral. Og samtidig ikke duale nok til at leve i 3D. Ud med overflødig diller-daller og til sagen. Det lover da meget bedre, sande forårstegn.

Forelskelse mellem to der er frie af dualitet vil bare være en slags fri fryd ved at kombinere sig selv/sine skabninger til noget der er større end $1+1=2$. 4, måske, eller mere. Skabere kan ikke ikke-skabe. Alle skaber, blot mere eller mindre "rent". At gøre som vi gjorde på Torrig er svært for skabere på vort niveau: at ikke-skabe. Han var bedre til det end jeg og også her bar vi vel hinanden mens det sidste der forplumrede kanalen fordampede. Nylig havde jeg en erkendelse om det at skabe. Skabelsesakten er en form for omvendt orgasme, som vi kender den. Hernede foregår den den anden vej, for vi *går* den anden vej. Epilepsi, black-outs, Kundalini-rejsning (også den rette) ligner faktisk orgasme temmelig godt. Jeg mindes det smæk mod undersiden af mit isselåg... ikke så sært med de *kedelige* uheld med høj-vatikanitter man har *hørt* om der fik slagtilfælde hos luxus-

escorter. Selv ordinær orgasme på Jorden er destruktiv, derfor føler man sig så død bagefter. Man giver noget af sig selv i hver eneste, begge køn. Langt hellere den fine ringen. Den bliver hernelde, men cirkulerer. Jeg var faktisk holdt op med at synes særlig om bang-tju-orgasme netop derfor, forstod jeg *lige* nu. Det er jo logisk, folk før midtvejs i deres liv har mere lyst til den på den baggrund. De ønsker instinktivt at nærme sig målet.

Lige nu, mens jeg skriver - og i det hele taget - kommer der en sand storm af inspirationer, erkendelser, synske oplevelser og déjà vu's gennem de udvidede sanser, som med guitarspillet. Ko med kalv her på marken kommunikerer både direkte med Al og via mine drømme, og jeg har haft lidt oppe at vende om bogen her blev for tung. Jeg nåede til nej, den var OK, men der kom også et drømmesvar: "Den er fuld af lys, der er bare mange enkeltheder at bakse på plads. Der mangler kun 2 kapitler i den." Og så kom min datters gamle bamse - i bjørnestørrelse - *flyvende* forbi vinduet på vej ind! Var der *så* meget gemt i min datters gamle bamse... men det måtte vente til sidste kapitel... den morgen kom erkendelsen om den omvendte orgasme. Så skabelse, virkelig skabelse, er altså den modsatrettede proces. Den er fryd, men ikke den jordisk-fysiske sanselige følelse. Jeg kender følelsen fra skabelse af malerier og viser. Et frydefuldt, men blidt lys-kugle-udbrud kommer igennem hele én, og så er det skabte der i hjertet, hidtil har jeg så bare skullet viderebringe det til lærred, papir/pc eller guitar manuelt.

Det er sandelig ikke altid, jeg er bevidst om hvad der lander på lærredet. Jeg vidste f.x. nøjagtig hvad jeg ville male da jeg malede "GiTaren". Til trods herfor bemærkede x med det samme at guitaren var spejlvendt. Utilsigtet, men netop rigtigt, og havde jeg set det før, var det blevet rettet. OK, Al. Fin detalje! Regnbuen skulle laves med en finger, ikke pensel. Jo mindre identificeret med det fysiske, jo mere direkte må der haves fat: jeg har spillet klaver, men det blev aldrig mit instrument. Guitaren, derimod... og tit fingre på lærredet. Jordforbindelse! Spraypaint? Computer imellem? Skrækkelig tanke. Jeg føler med min x. Men jeg er OK med at skrive på pc. Bogstaver er ikke analoge pensler, de er lidt digitale (i familie med tallene, digits, fingre), dér har jeg noget stærk fysisk identitet, åbenbart. (Aha, ordblide... tegn på dybere, ulineær intelligens. Er de ikke ofte bedre til de dybere liggende tal?) Hvornår bliver sidste del af skabelsen mon uden redskaber? Lidet guddommeligt, ret klodset. Men måske den smule drama jeg godt vil have. Hvad pokker ellers lave her? Svæve rundt imellem at få guitaren til at spille selv eller malerierne til at gro ud? Gaaab, så tror jeg nok jeg trak mig baglæns ud af huset. Når jeg slår tåen på bordbenet eller penselen vipper og lander lige dér med den røde farve hvor jeg nødigst så den, kommer jeg gerne til at grine. Det er en del af de sanselige oplevelser man kan få her, og når de er så uskyldige er det egentlig ret skægt. En tid mere. Dualitet = tid. Stav tid baglæns. ;-D Dit. Get it?

Modsat mennesker der stadig behøver id med dualiteten - "rigtige" mænd og kvinder - kan man ikke komme med en facitliste for hvad hhv. mænd eller kvinder typisk vil skulle igennem på denne vej. Når de kommer ind på den har de begge køn meget fuldendte i sig, så en kvinde kan skulle noget meget maskulint og en mand omvendt. Det er som med alle andre, også de "rigtige": det nærmeste man kan komme en forudelse om hvad der er i støbeskeen er at traumer, nedlukkelse, hele livsprocessen giver mening, intet har været spildt, alt vil skulle bruges når der lukkes op. Og hold da op, hvor der lukkes op her i 2018, hvor den ny bølge er på vej. Rigtig meget gammelt er blot og bar hindring nu. Jeg har lavet De 5 Tibetanere i mange år, og de var gode; men hvis jeg fastholder længere at lille jeg v.h.a. dem holder kroppen vedlige bliver det en hindring for kroppens elemental. Sådan, henad i drømmen med bordet: "Nå, det morer dig stadig? Jamen så vil jeg da ikke komme på tværs." Så jeg er meget OBS på kun evt. at lave De 5 fordi jeg kan lide det og ikke introducere nye ritualer som f.x. Tai Chi eller Qi Gong. Det er passé. Jeg nyder også at gå en tur af og til. Kroppens elemental? Jada, jeg kalder den Korpa. Hvert organ har sit væsen, og Korpa styrer dem allesammen. Robotten er jo også en klynge! Når jeg opdager noget skride lidt fysisk, tager jeg lige en snak med Korpa og minder ham venligst om at passe sit arbejde!

Det undrede mig derfor også, hvad jeg skulle med Adamus oprindelig, men da kæresten udsatte mig for ham, følte han så helt rigtig. Hvorfor? M var et kollektivt guddommeligt væsen, der i vanskelige tider inkarnerer som lærer her, en STOR mester, men ikke "opstegen". Han ved alt hvad der tilføres de personlige og kollektive bevidstheder her, men har ikke prøvet den levende død, VI gennemgår. Det har imidlertid mesteren St. Germain, som skaber "Adamus" i samarbejde med de mennesker der er til stede til kanaliseringerne gennem Geoffrey Hoppe i cc månedligt, og for kun få hundrede år siden, hvor han var europæer, en yderligere fordel. SG var et navn han tog i 17-1800 hvor han egentlig hed Adamus, og der var en hel del sarkasme i det, da han havde sin egen mening om alt det kirkelige helgen-cirkus og altså ikke tav derom. Og blev lovlig populær og ikke kunne fås ram på. (Iflg. SG tog kirken hævn ved at få ghost-writet "Dracula" via Bram Stoker, hvor SGs usædvanlige evner blev fremlagt mildest talt negativt. Meget krist-øhhh...kirkeligt.) Da jeg selv havde en sund skepsis overfor alt hvad jeg hørte om åndeligheder og dermed også mestre, ville jeg have kontakt med en nulevende, så jeg selv kunne drage konklusioner. Det blev M, og han hjælper og besøger mig stadig. Men hvorfor ikke også lytte til SG? De er jo ikke konkurrenter.

Jeg har gjort mig en del tanker om skyderierne i DgK før M trak sig baglæns. Skyderi er voldsom kylen om sig med projektioner (projektiler) for at true, tage vilje, magt, selve livet fra andre. Dette kunne meget vel også være en spådom, for der har siden været tiltagende extreme reaktioner overalt. Den eneste sikre vej for mig var DgK. Nylig fortalte min søn at der alene jan-maj havde været 22 skoleskyderier i USA. I Europa 24 siden 2008... tak for Europa. Spredning af frygt er et velafprøvet middel til at regulere masserne. Godt med frygt, og de beder selv om det man ønsker: i sidste ende mere topstyret kontrol, for almen bevæbning skaber jo kun mere utryghed. Hvordan ellers forsvare sig mod (u)ægte aggressorer, fremvist via (u)ægte nyheder? Frygtens lave frekvens holder selvstændig tænken væk, fokus afledes belejligt fra det man ønsker at holde skjult: at magteliten har gang i tiltag andetsteds for at stramme/bevare grebet oppefra, og uanset over- eller underordnet bevæbning kan den stærke våbenlobby skumme fløde på våbensalg – helt uskyldigt. De er ligefrem godgørende! Skyderne haves *ofte* af nyheds-tilsvarende typer, der ved nærmere eftersyn viser sig at have fået dissocierende programmering i regeringsregi, CIA, militær. Men der er også andre frustrerede individer i et samfund med en desperat kollektiv ånd. Langsigtet vil det ikke gå, bevidstheden øges, men s kender ingen andre metoder og slås til sidste blodsdråbe.

Det overfladiske spørgsmål her er: *hvad* har de gang i *hvor*? Men den ydre verden styres af den indre, og her er det uden betydning. Jeg havde i årevis slet samvittighed over ikke at kunne aftvinge mig interesse for den ydre, bortset fra i historiske romaner – de havde en tråd til det menneskelige *indre*, var bare ikke *seriøse* som, harhar, den i skolens historieundervisning... Angiveligt skulle skole handle om pæn (h) opførsel og nyttig viden, så uden at *blinke* at fremlægge skidt (top s) opførsel i den målestok for børn – vær's'go', gør ligeså – var rent ud en bedrift. Lærerne var pæne h damer og historie mest sagaer om kvindeundertrykkelse. Sikke fortrængninger, de måtte have. Godt hjulpet af skolebogs-forfattere med *så* kunstigt neutrale bøger at de næsten gled ud af hånden. Jeg var af natur neutral, men blev totalt hindret i vejgreb på den måde. Nå - jeg var mig. Men jeg fik vejgreb i religion, for den var som de historiske romaner. Datas ægthed var ret irrelevant, men en menneskelig tråd indefra var ikke. Fiske-sneglen her sansede alle løse ender. Intet under, jeg var så konfus. Jeg er faktisk ret stolt af at jeg nu kan se den gengivne sammenhæng i sidste afsnit med en så jordløs oplæring; men der skulle også min kæreste til, the missing link. Ja, altså ikke afrikaneren. Alligevel, uanset – der er ingen sandhedEN, virkelighedEN derude. Der er alle mulige historier i dine, mine, andres farver, så hvorfor gå særlig op i dem? Højst sine egne.

Tilbage på sporet før alle de piftende kugler: vi er ikke mange, der går denne vej, som sagt. Men lige tiltrækker lige, før eller siden vil man møde sine lige. F.x. i bogform. Bemærk Raistlin (magiker) i Margaret Weis og Tracy Hickman's Dragonlance serie. Det er da tydeligt, han finder sin sjæl. Og Terry Pratchett VAR en snegl. Hans "Discworld" - på mange måder er verden lige så

meget en rund bordplade hvor alt udspilles på, som den er en delvist soloplyst klode i rummet. Og lige i tiden vakler det gamle, alt for lille bord. Der er brug for et med bedre kapacitet. Hvad siger du til følgende fra "Jingo": "When men see nothing but bottomless infinity above their heads, they have always had a driving and desperate urge to find someone to put in the way." Og fra "Eric Faust": "...and so people only go to hell if that's where they believe, in their deepest heart, that they deserve to go, which they won't do if they don't know about it. This explains why it is important to shoot missionaries on sight." Jeg har nævnt cc mange gange i denne bog, men det er ikke for at missionere, for de er absolut ikke religiøse. De har bare så fremragende en vejledning for ægte nærvær, for mestervejen. Det er os, der er mestrene. Bag dem er skaberen, den egentlige Gud - langt mere feminin end vi er. Gud er en kvinde! Overvejende. I næste kapitel gengiver jeg en skabelsesberetning fra cc som jeg finder meget mere rigtig, i *egne* ord. Du har selvfølgelig 100% ret til din egen mening.

EN MIDSOMMERNATSDRØM

Satyrer har et blakket ry
Sylfider et mindre håndgribeligt
Men begge elsker de fuldstændig ubetinget
Så det sku da være ultimativt bevinget
For samfund bare ubegribeligt

De mødes hver midsommernat i det fri
Og elsker aldeles uhæmmet
Så går de hver til sit, de må ha deres frihed
I elskov de gav og tog og hinanden beriged
Samfund vil ha det tæmmet

Alle strukturer har deres tid
Energien må en dag atter flyde
Kærligheden ER frihed, evigt ubunden
Kvæles i tidens tråd, så stram og fast tvunden
Bevares ved at nyde og bryde

11. AFKØRSELEN

Følgende beretning bakkes op af Kryon, af Dion Fortune's overordentlig tekniske "Cosmic Doctrine", Saint Germain, Kuthumi og andre opstegne mestre, Sai Baba m.fl - og min intuition. Den er ret metaforisk, svært at være andet om ulegemlige planer, og det fremmer kun forståelsen. Teosofiske o.a. begreber kan let indsættes, hvis du har lyst. Jeg vil begrunde hvorfor JEG føler mig sikker på sandhedsværdien til sidst.

Den for os enorme bevidsthed (nok ikke den eneste, del af noget endnu større) bag centralsolen i det univers vi kender hvor Mælkevejen og andre galaxer befinder sig - foruden utallige andre universer vi ikke lige kan se samt alle tilhørende dimensioner - vågnede og blev bevidst om at JEG ER. Den ønskede at se, opleve sig selv mere og fandt derfor på at dele sig i to, en Konge og en Dronning, første tilløb til DUalitet, **1. skabelse**. Disse to forelskede sig øjeblikkelig dybt i hinanden - begrebet kærlighed var skabt - og skabte en masse børn, alle arvinger til tronen. (HAN, HUN, DEN/DET) Vi kalder dem samlet Jan (Jack - af hensyn til deres formål havde de forholdsvis mandlig energi hvortil hører et stærkere ego, selv hos kvinderne - esoterisk historie melder at kønnene først blev som vi kender dem i sen-Lemurisk tid, men de kan vel have været "overvejende"), og han havde en skøn barndom og spændende ungdom. Han drog rundt overalt og skabte her i Riget (forholdsvis feminin energi, nærende, kreativ, omsorgsfuld, så Gud bør her være MODEREN, ikke FADEREN), vild efter oplevelser, og alle sagde at han var virkelig kreativ, en sand tronfølger. Tiden nærmede sig hvor han skulle overtage, der var snart ikke mere nyt at erfare i Riget, og han indstillede sig så småt på gerningen. Men uro, som han var, ville han alligevel foretage en sidste, lang rejse. Han ville være incognito, pakkede en rygsæk og listede af midt om natten, så ingen vidste hvor hans vej gik hen. Den kom til at gå meget videre end nogensinde før, og hele tiden udsattes hjemturen. Han kom til sidst til et enormt hav.

Han havde hørt om det: man skulle ikke drage ud på det, for her sluttede Riget og det var upassende at søge at forcere det, så han overvejede længe. Brød han en hellig regel? Men så byggede han alligevel et skib og drog ud, langt, langt, alt imens en ubehagelig forudelse voksede i ham. Han så pludselig en ildmur i det fjerne og opdagede at han blev trukket hen imod den. Han blev bange og gjorde alt hvad han kunne for ikke at blive revet derud, men forgæves, blev slynget igennem den og mistede bevidstheden - og egoet var i samme nu, en mulighed for identitet som ikke før havde været nødvendig. (Big bang - et for hver af os, ikke kun et) Han vågnede igen på den anden side muren udmattet, tom, uden anelse om hvem han var. Det var meget traumatisk for ham. Han vidste at han var nogen... for allerførste gang havde han, en prins med total skaberfrihed, lidt rædsel, sorg, smerte, magtesløshed - at gå i tusind - billioner af stykker. Han fik hårdt brug for at udvikle egoet at støtte sig til her i den **2. skabelse**. (Man disintegrerer, jo længere væk man kommer fra sin indre kerne, så naturligvis gik Jan i stykker og måtte samle sig sammen) Herude så han sit spejlbillede - i alt omkring sig.

Og allerførst var der ingenting, kun tomrum, han havde forladt Alt som Var, og det var ikke muligt at komme tilbage gennem muren, hvor meget han end prøvede. Han forbandede tit sig selv for sit egensind. Han tog ophold nær murens yderside og stumperne blev samlet lidt efter lidt, eftersom han fik stykket et liv sammen. Der gik lang tid med det og med at udforske de nye, fuldstændig ukendte omgivelser, og hele tiden var der denne uro i ham over amnesien. Omsider fandt han dog til sin store lettelse andre i samme situation, endda familier og samfund. De kunne huske, de var kommet igennem ildmuren, men ikke få kontakt til nogen i Riget og blot håbe på, nogen ville søge efter dem. Heldigvis havde de en personlig portion energi med hjemmefra, og med den kunne de skabe som de ville, skønt det skulle ske på en anden måde end hidtil. I Riget havde alt været een

hensigt, retning, vilje som kom fra centrum. Det var vidunderligt, fredeligt og kærligt og som tingene nu engang var i den første skabelse. Herude havde alle pludselig fri vilje. De vidste ikke helt om de brød sig om det. Intet fulgte mere et forud lagt mønster, alt var muligt. Og hele tiden var der en følelse af at blive tungere, tættere, falde. De kunne ikke lide den og strittede imod, og lige lidt hjalp det.

Men de var skabende ånder, en slags engle, og alt hvad de foretog sig gav sig udslag i rummet. Hvor der før havde været tomt rum, kom der et væv af energibaner i forskellige mønstre, og i disse blev lejret stof som blev mere og mere fortættet, som de selv blev det. Efterhånden blev det til sole, måner og stjerner, galaxer, langsomt fyldtes det tomme rum med deres skabninger. Kredsløbene (for her var ikke tid som vi kender det) gik, og samfundene fjernede sig fra hinanden, for skønt de til stadighed forskede i hvordan de kunne vende hjem igen, var nogle begyndt at mene at bare de centrerede power nok eet sted (a la Riget), dvs. med eller mod de andres vilje inddrog dem under een central styrelse - deres - så ville de få kraft nok til at bryde tilbage igennem ildmuren, mens andre stadig mente at samarbejde, fællesskab var løsningen. Og fortsat blev alt mere kompakt, uigennemtrængeligt. I starten kunne de bare flyve lige igennem hinanden, når de rejste ad energi-korridorerne i universet. De var grupper, der "holdt hinanden i hænderne" energetisk og på den måde rejste rundt overalt og havde spændende oplevelser (Carlos Castaneda's Don Juan's gruppe). Rejserne tog ingen tid, man så sig selv være der, og man var der. Men efterhånden ændrede det sig, og en dag skete der en kollision, noget helt nyt. Det blev nødvendigt at flyve udenom hinanden. Det gav visse ulemper.

De divergerende meninger om hvordan løsningen på det basale problem skulle tilvejebringes begyndte at resultere i voldsomme krige - det mindede faktisk en hel del om Starwars, Dødsstjerne og det hele. Man blev mere og mere fremmede for hinanden, levede i fjerne, isolerede enklaver og beskyttede sig mod hinanden, satte grænser. Det kom til en fastlåst situation, og så opdagede alle uafhængigt af hinanden at det begyndte at blive et problem at skabe. Alt begyndte at stivne, stagnere, og ingen kunne finde ud af hvorfor. Selve universet holdt endda op at vokse. (Universet er ikke uendeligt, og man vil opdage det en dag) Man fandt sammen igen, venner, fjender, for at imødegå den fælles katastrofe, der var ved at indfinde sig, for Gud, vi, søger oplevelse, udvidelse, udvikling, flow, ikke stagnation. Det er en lov. De viseste alle vegne fra satte sig sammen for at finde en udvej. De indså at krigene ikke havde bevist noget, det var på tide at ende dem, men samtidig havde de bevirket noget. Dualiteten var blevet et meget synligt faktum, hvad de end gjorde, og de diskuterede den. Skulle de nogensinde komme hjem, måtte de udforske den til bunds i stedet for at modarbejde den - OG søge INDad.

Hvis man skabte en form for eksperimentarium, hvor alt var ultimativt dualt, så tempoet var sat helt utroligt ned og hvor specielt udvalgte kunne inkarnere i forenklet form og total amnesi, uden at have de skabende evner, de havde haft (som blot ville hæmme projektet, de skulle starte mest muligt from scratch), ville alle forudsætninger for at finde en løsning være til stede i de meget udfordrende omgivelser, de havde planlagt. De ville inkarnere i det tættest mulige fysiske stof i en slags biologiske robotter i højest muligt avanceret form, og der skulle imod hidtidig sædvane være mange dimensioner repræsenteret på kloden. Projektet blev vedtaget, mange typer væsener deltog, og de store Åndelige bygmestre skabte højt sofistikerede værktøjer til formålet, bl. a. Ærkeenglenes hierarki, i samarbejde med høje engle - de sammensatte nogle af englenes kollektive energier på specifik vis for at opnå dette eller hint i værktøjerne. Og så gik alle i gang med at bygge planeten Jorden, der skulle besjæles af en meget stor feminin entitet, Gaia, som ville tage sig af naturen der.

Da skaberværket nærmede sig den tid, hvor inkarnation på kloden skulle finde sted, gik der bud ud til alle verdener, og der var trængsel for at komme til. Kun de bedste og mest dristige slap igennem nåleøjet og kom i træning hos Ærkeenglen Mikael til opgaven. Han trænede dem i at være tro imod sig selv, stole på sig selv under alle forhold. Men nogle af de samfund der mente at koncentration

af power var løsningen for at kunne vende hjem, nedlagde nogle extra programmer i deres kandidater uden at disse var klar over det, der skulle sikre at de fik overtaget på Jorden. Det var ikke med i aftalen, men det var ikke andet end hvad man kunne forvente, og det blev set igennem fingre med. Den frie vilje er en lov der i det mindste respekteredes af de "hvide", og de viseste vidste at når kandidaterne nåede det endelige udviklingsniveau på Jorden, ville de automatisk selv udrense disse programmer, så...

Og inkarnationerne begyndte (VI). Menneskene blev overvåget af engle, der skulle holde afstand, men engle er sanselige væsener, og nogle blev fristet til at deltage i nogle af de særdeles sanselige oplevelser Jorden bød på, blandt andet sex. Desværre også nogle af de power-orienterede, der startede kolonier på Jorden, hvilket absolut ikke havde været meningen. Nok havde man forudset at de inkarnerede mestre ville være sårbare, når de lå sovende og søgte indad mens deres aspekter inkarnerede, så de var skjult i nogle specielle tågekonstruktioner udenfor Jorden foruden individuelt tilslørede som i kokoner og bevogtede af meget stærke engle; men deres inkarnerede mennesker... de var jo kun en brøkdel af, hvad deres ophav var og altså meget sårbare og forsvarsløse - nemme at narre og stjæle energi fra. De store marodører nød at komme ned og imponere og lade sig tilbede og betjene og stjæle slaver og alt muligt fra Jorden. Det var noget værre noget, og til sidst blev det for meget. På forskellige måder blev det gjort dem klart at de skulle skrubbe af frivilligt, nogle var lidt sene til at forstå det var alvor, men endelig var alle ude, og Jorden blev sat i karantæne, omgivet af et forsvars-netværk som ingen uden videre kunne gennemtrænge mere.

Der havde også været behjertede forsøg fra den anden fløj på via viden og teknologisk assistance at modvirke følgerne, løfte menneskene ud af den vildvej som misbruget havde ført dem ad, men alle endte uhensigtsmæssigt - med tilbedelse af "guderne" og magt-tilrænselse fra de øverste i samfundene, der havde kontakt med dem, så de blev også opgivet og Jorden ladet i fred. (men - intro "magi" som ikke skulle have været der) Det skete af og til at nettet svipsede, og udenom Jorden lå der til stadighed nogle på lur i håbet derom. Disse smuttede så ind og stjal og ud igen i en fart, men det kunne ikke blive til så meget. Det sker stadigvæk. Det specielle ved netværket er at ingen kan komme ind, hvis ikke Jordens beboere tiltrækker det med et udtrykkeligt ønske derom. Der kan altså stadig smutte svindlere ind, og det vil ikke blive forhindret p.g.a. den frie vilje. Af og til besøger vi selv, os fra andre dimensioner eller "fortiden" den også - husk, der findes ikke tid på den anden side - det er nogle af de UFOs der spottes, og NASA, CIA og videnskabsfolk i den tunge ende ved det her.

Samtidig havde nogle fra Riget (naturligvis, da mestrene i kokonerne gik indad, hele tilværelsen er et spejl, den ER jo een) omsider fundet og fulgt vore spor igennem ildmuren, og der var nu kommunikation med den første skabelse. Det viste sig at det hele tiden havde været meningen at børnene skulle herud for at lave en anden slags skabelse end i Riget, de havde blot af sig selv fulgt deres forudbestemte skæbne - universet var ikke længere tomt. De havde gjort noget unikt og beundringsværdigt som deres ophav aldrig kunne have gjort, og alle var stolte af dem over deres store, kærlige offer ved at drage ud i det uvisse som de første. De der havde fulgt vore spor ville blive de næste. Så de første havde intet galt gjort, men spildt en masse selvbebrejdelse... (beretningen om "Syndefaldet" reflekterer OGSÅ DENNE historie udover selve den jordiske "inkarnations-ildmur" og matriarkaternes fald til endnu mere fysisk tilværelse, og mange spirituelle har intuitivt haft følelsen af at være "smidt ud af himlen" udenom religiøs hypnose) Vi ville imidlertid aldrig komme til at vende hjem, men der ville være en anden situation...

Jordens beboere fandt løsningen på den overordnede stalemate og dermed universernes tilstundende katastrofale stagnering - INDad. Og ny energi, ny potentialer blev skabt til en **3. skabelse**. De skabtes i hvert eneste liv, mestrenes inkarnerede små mennesker havde. Foruden de specifikke liv skabtes et væld af potentielle multidimensionelle muligheder, hvoraf personen jo kun valgte een ud for hvert valg, så alle de andre muligheder lå som potentiel energi, klar til brug. I alle universer i

alle dimensioner er der nu ved at skabes planeter og -systemer i alle mulige størrelser og varianter over Jordens model, hvor dette skal foregå. Og de der hjælper med at skabe er de få (foreløbig) opstegne mestre, der har forladt tågekabinettet med viden fra deres inkarnationer til at bistå ved bygningen. Lige nu i Jordens historie er der for første gang ved at dimittere en hel batch af mestre, der vil drage ud og deltage i arbejdet når de er opstegne, fri af inkarnationstvangen, og disse vil være de mest søgte, men også de der ikke er helt færdige, endnu bundne til inkarnationsforløbet, er dybt værdsatte. De deltager lige nu om natten når de sover, i bygningen af en ny Jord nær den vi kender, bare lidt ved siden af på frekvensbåndet, hvor skabelse vil være øjeblikkelig og opstegne kan bo hvis de vil og i ny og næ besøge den gamle Jord. Af og til kan de huske det fra deres drømme, dette bliver mere og mere almindeligt. (Der har i de senere år været tale om en ny planet som man har kunnet måle sig til, men ikke se, og den menes at ligge langt væk, men det gør den ikke - det er denne ny Jord)

I forvejen var vi mestrene fra alle verdener. Efter dette vil vi yderligere have en særstilling. Eksperimentet Jordan vil skabe dønninger i alle universerne og løse de mange fastlåste situationer. (Visse universer er lukket helt ned og i karantæne, fordi de har en 3D-situation, der er endnu langt værre end vi har fantasi til at forestille os her på Jorden og ikke skal have lov at sprede deres ukrudtsfrø - kanaliseret viden) Der er masser af plads i universerne til yderligere udbygning og befolkning, den 3. skabelse som vi uafvidende har forberedt. Lige nu er universet ikke særlig befolket. (Sole, kloder er blot udslag af vor væren. Alt stof er levende, men ikke nødvendigvis beboet. Dyr, mennesker, selv planter er beboere) Hver og en af de der vil inkarnere vil skabe deres egne unikke potentialer til videre udvikling og oplevelse. Og sanselig oplevelse, erfaring og udvidelse er guddommelighedens store passion. På Jorden blev dette bragt til det foreløbigt mest ultimative klimaks. Vore liv her som sådan har altså ikke den store betydning i sig selv, men de potentialer de skaber... og det uanset om man er husdyr som springbræt til menneske (også nytteplanter) subsistensløs, invalid eller concernleder, positiv eller negativ. Alt er ligeværdigt, skaber oplevelser, potentialer.

Denne historie spejles i den grad i menneskets faser. Vi fødes her - og det skulle selvfølgelig have lignet den første skabelse mere, måske nok forglemmelse, men ingen traumatisk programmering fra forældre eller samfund; men det kom altså til, vel en følge af de indluskede programmer, og det har egentlig kun øget de sanselige oplevelser og muligheder. Barndommen og ungdommen i Riget minder om barndommen hernede. Vi bliver "for tunge" og slynges ud, når vi er vokset fra, ikke længere passer ind i miljøet - det kender vi fra familie, jobs. Turen ud igennem ildmuren minder også om når man forlader kernefamilien og starter på sit eget. Det kan være meget skræmmende. Nogle mener at vi faktisk aldrig har forladt den mur rigtig... Livet i samfund og lande minder om historien i universet. Og ikke mindst: den følelse som rigtig mange føler nu, er nået til af kedsomhed, træthed af Jordens små opgaver, minder meget om stagneringen. Godt nok blev vore erindringer lukket ned og vore skaberevner taget fra os, men fantasien finder typisk det der er der i forvejen før den udbygger med andet. Og det var jo også det, der var meningen.

Sluttelig: jeg er kommet igennem og har fundet den Ny Energi, den ny måde. Det åbner en masse ny døre og muligheder, et helt nyt liv. Jeg ved at jeg er oplyst mester, skønt jeg stadig er ved at afvikle de gamle måder, ego-uvaner (2. skabelse har som nævnt været forholdsvis maskulin, med stærkt ego, "I go", men nu sker der en heling af det feminine princip før en mere feminin tid med mindre stærkt ego i 3. skabelse, "I am"), diverse programmer der skygger for mesteren, for jeg kan se, oplever at visse tiltag til f.x. selv-opretholdelse virker, skønt det trækker ud pga. de gamle programmers sendrægtige afrejse. Måske når jeg ikke jordisk udødelighed i dette liv, skønt den nu er en reel mulighed! Men jeg kan selvfølgelig ikke sige noget om hvordan alt vil forme sig, for det sker ulineært, imens jeg går og udfra de valg jeg træffer.

Desuden forstår jeg nu at den længsel efter at finde hjem vi havde i universet og som genspejles her i længselen efter barn- og ungdommens uskyld og livsenergi, handler om at vi ikke forstod, vi skulle søge **indad**. Vi søgte kun udad, som vi også ser flertallet stadig gøre her, i kredsløbet. De hverken kan eller vil forstå indad. Til nød baglæns i sporet, den sorte vej. Det forstod vi jo ikke derude, og de er ikke nået til den erkendelse endnu. Der var engang vi selv var dér, så al respekt for deres proces. Den seksuelle længsel afspejler også dette, en længsel efter den tabte indre enhed. De opstegne mestre har søgt at give denne viden videre, men de har indtil videre været for få til at slå igennem. (i 2018 er der stadig kun ca. 9.700 iflg. Adamus, cc) Der har været visse "løftere" hen ad vejen, avatarer i Indien og en delvist avatar, Yeshua, i svære perioder, men først nu er vi mange der er ved at forstå, efterhånden som vore oversjæle vågner. Efter tusindvis af liv har vi nu tilstrækkelig mange erfaringer, skabt tilstrækkelig mange potentialer.

Hvis du ser på universet, ser du galaxer af alle typer. Universet har en centralsol, som de er kommet af. Vor galaxe har også en centralsol som er i kontakt med den...solsystemer varierer meget i størrelse. Nogle er galaktiske, andre ganske små systemer (fri vilje, individuelle trin - nogle behøvede ikke Jordens erfaringer). Cosmic Doctrine, også kanaliseret, uddyber, men er ikke let at overskue. Af og til "kaldes et stort system hjem", det har fuldført sin udviklingscyklus og skal inkarnere på et højere plan, hvor det så vågner som et nyt "JEG". Det er dette, der er uendeligheden. Ikke udad fysisk, men dimensionelt. Hvis du "ser indad", ser du ultimativt et lys. Det er kerneenergien om din egen centralsol, som du "sidder udenom". Vi er alle som Riget indeni og kan kommunikere med det via vor bevidsthed (at "bare vide"), men aldrig komme tilbage (eller videre) ved udadretning, kun indad. Vi har ultimativ frihed og samtidig bringer vi Riget med os - meget bedre end at vende fysisk tilbage. Vi ville hurtigt blive trætte af kun at være i den gamle skabelse, forestil dig at skulle bo hjemme igen! - men vi kan besøge den nærsomhelst indeni, og den vil blive mere og mere en integreret del af os, jo mere vi udvider vor kontakt til den, så vi til sidst bliver eet og har en enorm udstråling, som en sol, skønt ikke alle vil kunne se den hernede. Endnu da. De vil kunne mærke den.

Mens vi gik gennem ildmuren skabte vi spor som andre kunne følge. Vi svigtede ikke, tværtimod, vi bragte Riget en uvurderlig gave men har båret på et grundtraume af forkastelse, skam og "strafskyldighed" lige siden (kap. 4!), fordi overgangen var så svær. Det blev simpelthen typisk for os at tænke at vi selv var galt på den, hvilket sidenhen er blevet groft udnyttet, både af os selv og andre - men alt var som det skulle være. Vi gør noget aldeles uhørt i skabelseshistorien, aldrig set før, og vore spor letter vejen for de der vil følge. Jorden er fuldstændig unik, med dens - endnu - kvaler, som trods at der nu kommer andre "Jorde" endnu vil tiltrække tvivlsomme entiteter, fordi det er nemmere at stjæle her end på de ny. Med de erfaringer der er gjort her vil det blive lettere at inkarnere dér, men Jorden var stedet, hvor det hele først foregik og vil i sidste ende blive et universelt museum, universitetET. En hellig planet. Imidlertid - lige nu er vi her, vi skaber stadig spor for andre - som Yeshua gjorde for 2000 år siden for os. Som SG o.a. søgte at videreføre i mysterieskolerne og nu på cc og mange andre steder på nettet, hvor det endelig er kommet ud til den brede offentlighed, du og jeg, der skaber nye spor på vor måde. Og det er på tide at vi kommer til os selv, for Gaia forlader os i løbet af de næste par hundrede år. HUN vil gerne videre og overgiver ansvaret for Jorden til os, nu vi er erfarne nok. Nogle af os er ikke helt vilde med ansvaret, den barnlige uskyld var så dejligt nem... men det er nu også rart at blive voksen. Det vil ske før eller siden, det nemmeste er at **tillade det, gå med.**

cc valgte den farve, fordi crimson, skarlagan er LÆRERENS farve, og det er det vi er allerede, på hver vores måde, ved at VÆRE: JEG ER. Kreative, selvstændige mennesker er de selvskrevne til at tage trappen og stige op nu. I lyset af ovenstående - skal vi så ikke skrotte alt mindreværd - NU!

GUDS ENDELIGE UDSPIL

Engang for længe siden kom jeg ind i Guds butik
Træt af alting stod jeg lidt i lyset af hans blik
Og så mig om - hylde op og ned med rollespil
Hvad skal man dog vælge når man ikke mere vil

Gud ved alt og rakte mig et spil med disse ord
Det her er vejen ud, den eneste - det hedder Jord
Men det er meget hårdt så du vil lide mere end le
Hvornår du mestrer det er ikke lige til at se

Du vil føle uret, frygt og vrede, sorg og savn
Skyde skyld på alle andre, myrde i mit navn
Sige jeg har svigtet skønt du fulgte egne råd
Og alting må du slippe som du vandt ved slidsom dåd

Men en dag vil du ha fattet spillets mekanik
Gennemskue det og høre sfærernes musik
Se mig smile til dig gennem himlens åbne port
Hvor forjættet fryd er lov nu arbejdet er gjort

12. MÆLKEVEJEN

Da jeg var nået hertil, besluttede jeg at læse DsD igen efter 5 år for at sammenligne, evt. korrigere, og gense hvad jeg havde skrevet om min datter. Jeg blev forbløffet over hvor god den var. Jeg havde glemt at jeg var så spirituel dengang, for processen i bogen her havde trukket mig ud af den gamle spiritualitet for at genstarte mig på et nyt plan. Jeg rettede kun 2 småting og udskiftede viserne med nyeste revision. Tegnsætningen irriterede mig lidt, for old-school. Du har måske bemærket jeg har min egen måde at tegnsætte på. Jeg synes den fremmer flow og forståelse. Dernæst bemærkede jeg at intuitionen var fin, skønt på mere begrænsede betingelser i f.t. nu. Dengang var den delvis baseret på et veltrænet fantasisyn samt kanalisering, nu mere baseret på subjektiv viden. Gudsbegrebet var ændret - det gav dønninger hele vejen igennem til det fysiske plan. Jeg blev kort i tvivl om mine konklusioner om Eva og de clairvoyante syner efter hendes død dengang, men efter natten 23.-24/3-'18 tvivler jeg ikke mere. Et par bemærkninger: udtalelsen omkring Tantrisk sex æder jeg i mig igen. TS *anbefales*. Ang. Carlos Castaneda's bøger om Don Juan: Carlos havde en højere automatik som den vise gamle atlantidetype DJ ikke havde. Cca fik absolut hjælp af DJ, men var også et bud til ham, gad vide om DJ så det? Læs dem endelig, de er vidnesbyrd om ascension på urgammel vis, men megen proces samt milepælene er de samme som nu. Vor jord-uforbundne kh er et logisk link mellem power-naturen og den indre, højere.

Det med at intuitionen var fin handler om at jeg så ting, jeg ikke kunne forstå at tolke korrekt dengang, men kan nu, bl.a. qua min tur indom cc. Endnu noget, der lægger til deres troværdighed og underbygger at det er mere værd at erfare end at læse sig til og så genkende. Livets træ fremfor Kundskabens. Nå, begge veje har vel deres fordele, og folk er forskellige. SB sagde altid at kroppen, livet hernede var en stor gunst. Hm! Ja, jo, jeg accepterede og forstod også delvis... hvordan skal man lære uden en krop hernede... Jeg forstår nu, efter x, der havde visse ligheder med DJ som jeg så blev færdig med via x, og efter Adamus' kanaliseringer som var lige sagen. Selv M, der havde tilgang til al viden der var i omløb samt *essensen* af al erfaring, manglede den direkte erfarings faktor. Opstegne mestre er unikke i universet. Det siger S.G. også. Selv initialerne SG er opgraderede i f.t. SB, hihi. Jeg har tydeligt kunnet mærke forskel. - Du har sikkert også bemærket et skred i bevidsthedsniveau fra starten til slutningen af bogen her, hvilket nok var tanken, men du er ikke blevet manipuleret med, for det har ikke været fuldt bevidst. Du har fulgt mine erkendelser, været vidne til at sporene er blevet lagt.

Johannes-evangeliet begynder med: "I begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud, og ordet var Gud." Jeg lærtes op med at fortsættelsen lød således: "Dette (ikke "han") var i begyndelsen hos Gud..." Selvfølgelig mentes der nok Jesus selv, jeg kom bare i tanker om at den indledning oprindelig bare var ORD for mig. I dag forstår jeg at alt er bevidsthed før det manifesteres, og hvilken gave er ordet ikke hernede? Og hvilken tak til den der gav ordet mæle rummer sætningen ikke? Gud er et tåget kh-ord uden realitet fra Syndefaldets glemselstid, så: den *grundlæggende bevidsthed i os selv* sendte en kollektiv udsending, Yeshua. Sneglespor er blot en tilføjelse, som NT var det. Sammenligner jeg mig med Jesus??!!! Absolut ikke, det kunne jeg ikke drømme om, jeg sammenligner mig med Yeshua, for var han andet end et billede til efterfølgelse? "Følg Jesu vej." Det har jeg gjort efter bedste evne. Med os selv, vor tilstedeværelse, kan vi påvirke kraftigt uden ord, *være* ordets energi i den kollektive bevidsthed med - uoverskuelig - indflydelse, men kun *direkte* lige i vor nærhed. Det kan imidlertid skabe ringe i den grad i de fysiske vande, i dag desuden over telefon og net. Med ordet kan vi mundtligt give sjæl videre hernede i det tætteste fysiske, hvis vi har en rimeligt udviklet sjæl, ikke blot er belæste.

Hvilket fører os omkring det skrevne ord. Det *tryktes* ulempe fremfor det håndskrevne var at typerne var en skal, ja, en yderst primitiv digital robot, den tids A.I. som kom imellem og derfor

kunne manipuleres med som så meget andet, og nu er der en avanceret digital robot imellem parterne. Muligheden for genklang går på styster. Fantastisk, den overhovedet er der! Man skal af og til indstille sig på forfatteren for forsinket efterbevilling. Somme tider flere år... Med håndskrevne breve kan man direkte mærke skriverens Ånd stige op mod en. Alt stof har liv i sig selv, men forment i direkte kontakt? Der er sådan, relikvie over det. I DsD står der om et af mine malerier der arbejdede så meget *med* en terapeut at den rosa farve blegede. Et redskab, alt efter intentionen hos skaberen mere eller mindre godt, men liv i meget højere grad end et trykt billede. Måske derfor min sjæl skabte aspektet Lissen som billedkunstner og med en hel del identitet bundet i skriftsproget. Jeg tror "Sneglespor" vil være et godt redskab, hvis den bliver trykt også. À propós skriftsproget - Yeshua fremhævede ofte den ægyptiske prins Moses fremfor David. Moses var "JEG ER" dengang, og det er åbenbart ret bevisligt at han opfandt bogstaverne i den form, vi kender dem i dag - på et grundlag fra Babylon. Ove von Spaeths bøger. Forresten er vi nok ved at genoplive hieroglyfferne - alle de emojis, kreative måder at bruge tastaturet på. Ren nød! :- (; -D Jeg begyndte bevidst at ønske at være synsk, da jeg var ca. 40. Indtil da syntes jeg "novra" om andre synske. Jeg stræbte efter det - og havde hele tiden været det uden at vide det. Synsk er neutral, at man hele tiden automatisk kommer udenom den ballade, andre går hovedkulds ind i. At *leve* synskhed er jo ret meget bedre end at kunne forudsige dit og dat; men jeg ønskede – ego, men uden snu agenda – at bruge det bevidst. Hvad kom først, ægget eller sneglen? Man registrerer "novra". Det er længsel, indre genklang, man *er* længselen som blot skal afdækkes. Mine sønner *vidste* på samme vis lige fra ganske små. Den ene har meget levet ubevidst synsk som jeg, men fandt ikke noget han kunne fungere i kh med andet end et lagerjob – så længe det gik. Han har prøvet alt muligt siden og er lige nu meget præget af at det gamle skal udpines, løbe til ende – er selv udrændt. Den anden "ville være magiker." Forsøgte universitetet, men nej. Han *er* magiker, arbejder målrettet på det indad, og tiden vil vise hvordan – lige så synsk, men på en helt anden måde. En gammel ven ville bare "være mig selv." Også på vej. At være synsk eller magiker er i realiteten blot at være sig selv, bevidst fuldt og helt. JEG ER.

Er det så sært, vi laver motorveje og P'er overalt? Hvad er vi, andet end på konstant gennemrejse? Da jeg gik ind i forholdet til x følte jeg mig meget på vej til dér hvor jeg nu er. Der var en herlig følelse af at kunne gå lige til sagen med denne mand uden alle de omsvøb - på en måde at leve ultimativt synsk. Men jeg var som sædvanlig for tidligt ude. Jeg har altid villet springe ting over jeg skulle igennem først. "Hvorfor nu det pjat?" I løbet af de 5 år følte jeg at jeg tabte noget vigtigt jordisk af syne som jeg havde skaffet mig - det var der når jeg så efter, men det meste tid var dedikeret til at opleve ham. Dejligt og smerteligt, som han selv gav udtryk for - evindeligt - han ville svæve som ørnen, men for at kunne det må man frigøres af tungt stof. Han troede muligvis at han ville have svævet før, hvis han havde været alene. Nix. Vi havde begge brug for den anden til at få fjernet nogle klodser om benene vi havde taget på for at holde ud at være her i denne overgangstid som så spirituelle, og det eneste jeg mistede var noget velkendt, der var i vejen. Synskheden havde ret. Aldrig har jeg følt mig så fri som nu, og jeg glæder mig til engang at sidde sammen med ham og grine ad det hele over en...??? Jeg har ikke rigtig lyst til vin eller øl mere. Og selvfølgelig til at sidde på den anden side med ham, SG og SB og skrupgrine ad det hele over en kop ??? Ambrosia? Nektar?

Til sagen med min datter. Al tvivl bortvejredes efter den marts-nat. Aftenen før udbad jeg mig endeligt svar på tvivlen. I starten af natten var der drømme der viste at noget kontakt på en station "langt ude ad et sidespor" blev forberedt omsorgsfuldt af min sjæl/mester, selvom den var tilknyttet mit nuværende arbejdsrum. Stationen hed "Sorgenfri", og stedet, et lille 2-rums (dual) træhus, skulle tilpasses lidt. Et stort, sjælløst nutids-bord udskiftedes med et mindre, hyggeligt, blåmalet almue-et fra 1860 (kommunikation "på bordet"), og et dækkestykke fra min oldemors tid som jeg i sin tid havde farvet gammelrosa lagdes over. Ulineært, kærligt, sjæl. Jeg følte Eva i nærheden,

kaldte og hørte hende pusle. Jeg fik at vide at hvor hun før havde deltaget "på mit bord" deltog hun nu "legende under mit bord" (bord = personlighed og kh-verden, under og videre om = sjælen), et barn på ca. 5. Hun døde midt i '12, vi har lige '18. Efter den her episode blev jeg vækket - kl. 04:30 - hvor sløret mellem verdenerne er tyndest - og svingede så mellem søvn og vågen, halvbevidst, hvor jeg brugte åndedrættet meget i de vågne perioder. (Jeg forstår nu at på den måde sørgede AlMa for, jeg fik dagsbevidstheden med over) Jeg sad i træfpunktet - som alle de 5 år med x havde forberedt mig på og som jeg endnu var ramponeret af, men det skulle nok gå.

Og så var Eva på besøg. Hun var forynget i forhold til sidst jeg så hende og helt uden de spor efter anfald som ellers havde skæmmet hende tilsidst. Efter en lidt turbulent periode havde hun nu et sted at bo for sig selv sammen med sin søn. Hun havde ham med - "Hej mormor!" en dreng på ca. 4 år som lignede en mellemting imellem mine to sønner. Kvik unge. Hun havde først boet sammen med den mand hun var blevet gift med her, og de var stadig kærester, boede bare hver for sig. Frihed. Eva var rolig og lidt lad og ligeglad, som jeg huskede hende når hun var mest sig selv - den modus havde irriteret mig noget, faktisk! Hun var kernesund og med hele hovedet fuldt af solskinsfregner, og vi gav hinanden et kæmpeknus. Derpå kom der lige et rykind af en masse aspekter, tæt op ad mig nogle lidt - slaviske - ??? - der festede og fejrede (det kan jeg godt forstå!), og "det måtte jeg forvente i denne situation." Yeps. Og så gik de igen efter at have ryddet pænt op... Resten af drømmen handlede bl.a. om at jeg endnu manglede noget udrensning, mest af alt af gamle relig-/traditionshypnoser - at hun stadig hjalp mig herfra og jeg bare skulle give slip og tillade det... Alle sjælsaspekter vil påvirkes af hinandens processer, tilværelserne fulgte hinanden: fra turbulent periode til ny bolig og fremtidsmulighed *født* (længere nede!), forudsigelse om helbredelse af slag og ælde og om frit kæresteforhold... det var ikke nogen drøm. Det var decideret oplevelse OG synskhed. Subjektivt som al den slags endnu er nødt til at være, til vi kan dele hinandens dimensioner, men hermed givet videre. Jeg var høj hele dagen.

Jeg sammenlignede synet med DsD. I den drøm hun havde ugen før sin død var hun ved at blive gift med en mand hun godt ville have, tilværelse og alt, og jeg stod for brylluppet. Evas ny liv ventede, og jeg havde bakket alle forberedelser op - men "hun ville hellere have præsten." Hun var så kommet hjem til en hvileperiode dér (vores sjæl, kort berørt i DgK). Men, beskrevet i DsD, den var hurtigere overstået end ellers, for hun var ikke færdig med sin inkarnation. Hun var kommet over i den anden dimension og fortsat i samme krop, blot forynget og helbredt, var blevet gift og havde fået drengen som efter sigende ville blive talgeni (dybere tal?). Meget sandsynligt. Hun var også for sig selv, som forudsagt hun ville blive, og havde det fint dermed. Mon ikke resten kommer til at passe! Hvilken glæde for en mor (i så mange henseender!) efter at have være vidne til hendes hårde liv her at se, hun nu havde et liv i "Sorgenfri". Og ingen romantisk fiktion, fint. Hendes forberedelse som jeg havde været vidne til hinsides efter hendes død var altså bare ikke til *min* dimension. Hun viste mig, var hjælpekanal dengang for at jeg så vores sjæls arbejde på den ny Jord, hvor jeg troede at det var hendes egen private stjerne. Jeg deltog endda selv via rådgivning af Eva. Hun havde så aflagt resterne af sin fysiske tilværelse der og... men vi er slet ikke færdige, for dagen efter kom jeg i tanker om bordet, der skulle erstattes med et fra 1860.

Jeg "så" mange gange på Eva for at finde årsager til hendes anfald og fandt gentagne liv med voldsom død. Jeg søgte at give hende en mugeskovl til disse gamle traumer men følte, indsatsen delvis var spildt. Hun samarbejdede kun halvhjertet - "så er mor tilfreds" - og anfaldene stoppede jo ikke. I stedet stoppede jeg. Måske var jeg for tidligt ude? Næ, for hun fulgte til slut mine råd. Selvom hun døde! - Det næstsidste liv jeg så var i et Østrig-Ungarsk bjergområde for et par hundrede år siden. I det liv blev hun tævet ihjel af sin far som 10-12-årig. Mor (mig, vist) var død i en epidemi, far sindssyg af sorg og magtesløshed. Der skete meget i 1860'erne. Fyrstendømmer i Europa blev samlet, Bismarck, krige, epidemier. "DK til Ejderen." Nix, til Kongeåen. Nå, så Kruså midti, da. Kroatien ligger syd for det gamle Østrig, Slovenien ligger imellem. I synet

optrådte nær mig en slavisk familie i kroatiske folkedragter (tjekkede på nettet) imellem alle de aspekter der myldrede ind. Og jeg er blevet rejst til Kroatien til november...remember? Jeg gad nok vide hvad jeg skal opleve dér hvor begge vore liv blev så brat afbrudt dengang på en rejse, arrangeret længe før synet... Bordet var fra lidt før min oldemor Valborg (22/2-1871-17/2-1963). Da tid ikke findes på den anden side, kun i de kredsløb som dimensionerne foregår i, befinder Eva sig altså i en tid sv.t. min tip-oldemors, men alt er renset i tempo og ånd. Hun fortsætter det liv, der blev afbrudt i Kroatien. Igen som min forløber der helbreder mig nu? Hmm... mit efternavn, Seligmann, er af tysk oprindelse.

Ret syret, ikke? Jeg følte mig lettere sindssyg dagen derpå, dinglende rundt mellem alle de tilsyneladende så faste installationer og så med alt det her indeni... Hvor mange dimensioner findes der? Uendeligt mange. Vil vi en dag blive i stand til at hoppe rundt i dem på frekvensbåndet efter lyst og behov? I mit tilfælde var der p.t. flere timers natlig omstilling først, men det lod sig gøre. Så nu *ved* jeg at jeg er multidimensionel, jeg *tror* det ikke bare. Jeg har i mange år døjet med grænsen til søvn. Ligger jeg på ryggen, bider jeg mig i tungen eller kinden - før man dør, klapper guillotinen også ned. Desuden får jeg tit sære "gib" i solar plexus (miltchakra) på tærskelen. (som Eva før anfald) Gode indikatorer før der er mulighed for at "se" det ene eller andet, så nu skal jeg til at eksperimentere! ("Næ, du skal hvile," siger kroppen... "begge dele, det handler om *måden*," siger AlMa). Spændende - meget mere end med den tidligere clairvoyante fantasibevidsthed, for jeg vil vide, det er ægte syn. Og de vil nok efterlade denne følelse af at være "høj", som jeg først for alvor oplevede efter at Eva kontaktede mig fra mentalplanet - efter jeg så hende forlade astralplanet i DsD - en glad, dansende fornemmelse ½ m over jorden? ...Jeg har allerede svar: ja, og det er astral-mentale rejser, naturlige, ufarlige, for de er ikke voldet frem i utide. Til sidst i DsD var der lige en dato, 3.maj 2018. Dem skal man være varsom med i dette regi, men siden alt andet lader til at komme til at passe, hvad så? Her skulle Eva have været genfødt hos min (single) ældste søn... (der skete ikke noget episk, men meget indre udvikling blev intensiveret deromkring)

Sagde jeg "til sidst"? Om aftenen gik jeg på fjæsen. Det faldt mig ind at søge efter to personer, jeg før har prøvet forgæves at finde, bare ikke dér. Haps, så havde jeg begge. Den ene var en mand som jeg blev lidt lun på mens jeg var sammen med min xx. Jeg kendte ham især fra et længere kursus i psykoterapi vi begge var på, han som "føl". 1, bryder sammen og tilstår: han var smuk. Model. Bild mig ikke ind, de fleste andre kvinder på kurset ikke havde det på samme måde. 2, han var spirituel og meget kærlig, healer, psykoterapeut, men jeg kunne ikke holde ud at se ham ind i øjnene. Den dybe kærlighed i dem gjorde ondt langt ind i mit solar plexus, så stærkt var det. Efter kurset drømte jeg at jeg skulle opsøge ham, så det gjorde jeg og satte ham ind i sagen, og som terapeut stillede han sig villigt til rådighed ved bare at være der, men jeg kom aldrig til bunds i det. Ingen af os ønskede en affære, som jo nok kunne have vist mig det. Men JEG ville ikke nedlade mig til et sidespring, bare fordi han var smuk! Det var han i øvrigt glad for. Han havde fået noårk af den slags. Jeg var ræd det meste af tiden, tænk hvis han alligevel blev lun... men det var ikke det hele, heller ikke det at han godt kunne lide sig selv og det havde jeg problemer med dengang.

Nu faldt ?-øren. Han var grænseløst spirituel og samtidig missionsk kristent opdraget, men næsten fri af det, overvejende Kristus-energetisk. Interessant kombination. Missionsk-kristen hypnose giver en underlig gammel, støvet + ung og naiv red-mig-energi. Kunstig jordforbindelse. Min xxx havde lignende. Personlig skønhed, næsten ægte nærvær og Kristusenergi + kristen resthypnose er en stærk cocktail. En af de sidste kursus-weekends skulle vi "samle" en bekræftelse på vor essens og var nået til ham. Det eneste han ville acceptere var "Jeg er guddommelig". Hvad bedre? Terapeuten ville have noget der mere beskrev hans personlighed. Det var rent hyl, dér stod denne smukke mand og skændtes med terapeuten foran alle os kvinder i amfiteateret og råbte: "Jeg ER guddommelig!" og vi sad og tænkte: "hmja..." - kæmpende for at holde masken. Den kristne hypnose udsletter personlighed og sjæl og kalder et ukristeligt mindreværd kristelig ydmyghed.

Lige en kommentar: det er helt korrekt og særdeles befordrende at indsætte et ideal - hvis det er *sandt*. Derfor valgte jeg M at sætte ind en tid i stedet. Men det skal kun gøres en tid, så skal man bruge sin egen mester, som han gjorde klart i kapitel 2.

Iflg. Osho skal Buddha have sagt at realisation er "som 84.000 døre der går op på een gang." Og det er hvad jeg synes skete den nat med Eva. Og stadigvæk. Hendes hjælpe-aspekt-status fastslået nu kom jeg i tanker om Rudolf Steiners lære (han var *også* kroat) om at der var 2 Jesus-børn. Det syntes knap så usandsynligt efter min oplevelse, lissom... så jeg lånte Steiners "Lukasevangeliet". Halvvejs inde lukkede jeg bogen og tænkte: "Al respekt for dig, Rudolf, al den tænken *må* altså have en rød tud." (i f.t. *HVAD?*) Jeg lagde mig til søvns med anmodning om AlMas kommentarer. Til min forbløffelse vågnede jeg til erkendelsen at det godt nok var meget tænken og altså gammel energi, kun havde ført til NU, men ikke desto mindre også meget korrekt. Yeshua var et kollektivt væsen helt ned i det fysiske, havde dele alle mulige steder fra, også os. (derfor ikke helt i skoven når nogle fremturer om at de har været Jesus) Jeg kulle bare ikke fokusere på den gamle tankevej mere, men på livets og skønhedens, for deri lå den ny energi, krystalenergien, og ad den vej ville resten af mysterierne blive åbenbaret mig - som jeg så vil give videre, nu hvor alle spådommene *sker*. Jeg havde oprindelig et ret reserveret forhold til alt det med mestre, hierarkier, engle, guider, jeg ville helst klare mig selv og ellers se beviser, og nu kommer de tonsende til mig - hvad skal jeg bruge min surt opøvede skepsis til? På de præmisser duer den ikke til så meget.

M har ret. Menneskelivet er en fantastisk gunst, en uoverskuelig mulighed for udvikling og oplevelse. Ikke alene er vor fysiske krop sammensat af utallige livs genetisk stofs hukommelse i mange forskellige organeller, der samarbejder i en klynge under 5 overordnede, sv.t. de 5 fysiske sanser - men dertil kommer de højere legemer (egentlig udvidede sanseformer - Adamus hævder: med udløbere min. 200.000): æteriske, astrale, mentale o.s.v., som alle kan have haft helt andre forløb, og desuden kan hele denne sammensætning bruges som kanal af alle mulige astralt-mentalt skabte former og diskarnerede entiteter mere eller mindre midlertidigt, jo mere, jo højere udviklet, og i alle fald da - med ens indre mesters godkendelse. Som f.x. inspiration til bøger, malerier, opfindelser eller bare hjælp. Og så er der påvirkningen fra alle de andre legemer man har udveksling med igennem sit liv, forældre, børn, partnere, venner. Vel ikke så sært at højere udviklede gerne har haft mange partnere i et liv - i det hele taget kontakter. Set fra sjælen er det jo en enorm fordel, foruden udvekslingen med alle de dimensioner vi ikke aner vi også har forbindelse med, lever i. Jeg vil varmt anbefale Steiners "Lukasevangeliet". Meget faldt på plads for mig ved at læse den - følelsen af altid kun lige at have været inkarneret, rage ud som en rygsæk på min krop, hændelser i 7 og 14 års alderen...jeg har læst andet af ham, men den her toppede the lot.

Måske er kun halvdelen af Lukas' som det var oprindeligt, der er kommet fejl og korrektioner til; men Steiner ser igennem det hele og bidrager med sit geni til den dybeste sandhed bagved. Og så vil jeg blæse på de autoriteter der i dag hævder evangelierne ikke kan være skrevet af 4 selvstændige personer, fordi der bl.a. er som forskellig "stil" i dem. Det er muligt at andre har samlet deres beretninger senere, vi har jo - vistnok - endnu ikke materiale fra samme tid, men er du altid den samme? Jeg har tit følt at være den ene den ene dag og den anden den næste, og jeg kan decideret se på min håndskrift hvilket "humør" jeg er i. Vi er ikke robotter... eller vi ER robotter, styret multidimensionelt. Evangelierne er gammel energi, har skullet føre frem *til* denne tid, resten er vor egen oplevelse, og det er fantastisk at sidde her og mærke alle dørene springe op - intet kan måle sig med det... eller...? M. 9 dage efter Eva-synet. Jeg drømte 14.-15. marts at *lige straks* ville AlMa komme på tværs, var ved at iføre sig hele ornatet... hvad for? Så kom 19.-20. en drøm om at nu tog noget grund, der ville afslutte og forny alting, det var blevet forberedt i lang tid og ville udvikle sig til en verdenspræst. Så kom 23.-24. med Eva. Der var nogle episoder efter kerneoplevelsen med noget, der lignede en fødsel... og *de* var metaforer!

Jeg var den fødende, og jeg fødte ud af noget lidt gammeldags kristent, som ville blive udrenset derved. Og så sad jeg og nussede resultatet - en stor, skøn, overgiven (gør ligeså!), stribet kat! - på skødet, mens udrensningen foregik af sig selv. "Freyas katte" ser direkte i begge verdener, god metafor. Sært nok havde jeg især i den sidste tid af og til haft som plukveer. Den nat fødtes der ting og sager... morgenen derpå **erkendte** jeg hvem M er. Tanker har jeg læst og haft. M = Sai Baba = Kristus inkarneret, genkommen, som spået. Han skulle blive født igen på Mysore-egnen i Indien 8 år efter sin død i Påsken 2011. Inderne regner fødslen som 1, ikke 0, så året er i år. Jeg har flere gange bedt ham orientere mig når han blev født for 3. gang i sin triple-inkarnation. Han er lige født 23.-24. marts, muligvis døbt 30.-31., bliver nok aktiv omkring 2032... og lige nu sidder han på bagsædet i min hvide minibus = lad AlMa føre, Lissen... gad vide hvad min næste bog skal hedde? Med Kristus på bagsædet?! Det var jo klart, han ikke kunne undervise mig i at lade min egen sjæl tage over, det kan kun en, der har mindet om en egen virksom sjæl tæt på. Kristus kan da ikke have en sjæl, er en energi som kræver en højt udviklet bærer der for længst har integreret sin sjæl (Yeshua havde heller ingen sjæl, var integreret) for at være identificeret. Kristus er en form for titel som lige nu bæres af den i Østen kaldte Herren Maitreya. Meget passende: M!

M er mestrenes mester i hierarkiets top, han er direkte inkarneret og må bruge en del af sin opmærksomhed på at holde sin manifestation sammen. Han er steget op for *meget* længe siden og ikke gennem *levende* død, Saint Germain var derfor bedre for mig, i al fald en overgang. M var Krishna 5.000 år tilbage og Rama 25.000 år tilbage... her fik jeg brug for en bog med en fremstilling af Jordens højere styring i: Shamballa-rådet (De 7 Rishier/kumaraer + nu Buddha) har hierarkiet som underliggende organ i direkte kontakt til Jorden via opstegne mestre og deres jordiske disciple, bare ikke hierarki som vi forstår det. Iflg. SG er der endda overvægt af kvindelige mestre. Og nu giver det mening og vil sidde! Kristus har været ventet med længsel af alle store religioner i f.a. Messias, Iman Mahdi, Krishna, Maitreya Buddha og "vil bringe retfærdighed for alle til Jorden"... jeg havde haft nogle drømme nylig om at Ms komme bevirker retfærd, helbredelse, foryngelse, begge mine sønner havde haft stærke erkendelser og lignende drømme – begge er mere eller mindre "udbrændte", som min x. Power er for lavfrekvent, som diesel på en benzin-drevet bil. Sært at jeg har kunnet hænge sammen. Jeg blev også tidligt grå i toppen. Ser nogen mon paralleller til Frodo i Tolkiens geniale "Lord of the Rings", hvor han nedskriver beretningen, stigende sikker på afsked med alt i Middle Earth – realiseret i forståelsen af at Gollum blot var hans egen skygge, erindrende frygten i magtens 9 ringånder (menneskets talværdi) forenede i den Ene ring og erkendende at både elvere og Gandalf + orker og Sauron må forsvinde, nu det afbalancerede kongepar regerer?

Tolkiens værker bærer meget præg af Atlantis. Mange har sagt at Atlantis "kommer op igen" i vor tid, og ikke kun det murværk m.m. i 2001 ovre ved Cuba af. Der er en følelse i mig af at et kæmpe kredsløb sluttes i disse år, startende på Atlantis (se DsD). Og i opstigningen fra det Syndefald, der fuldendtes på Atlantis, har i mit liv været indeholdt løsrivelse fra alt, der har forbindelse med en jordisk tilværelse – familiebånd lige fra fødselen af, naturen (opvækst på landets mest trafikerede hovedgade), og sluttelig kh. Al min dybe længsel efter disse ting var aldrig andet end en dunkel længsel efter en velkendt, fortrampet fortid. Jeg var stensmed i DgK. Hvad skulle jeg med den ny tids videnskab? Flintesmeden var videnskabsmand og håndværker allerede i stenalderen. Jeg er færdigudlært med Jorden, og det var hvad jeg erkendte til bunds 15/9 på Torrig, 4 dage efter frigørelsen af min mors sidste fysiske bånd. To gamle atlantider, x og jeg, havde befriet hinanden, hvad så end grunden var til at x skulle forblive der. Og nu sidder jeg hos den anden af de gamle antantider i mit liv, der også er nær ved at have båret al gammel kh til graven...

Nå! Hvad skal nu være antiklimaks? Jeg tror jeg vil afslutte med at sige noget om rigdom, for jeg føler mig i sandhed rig. Folk i den tærskelsituation som jeg har beskrevet her i bogen står meget ofte i en problematisk finansiel situation. Udover skam hænger det tit sammen med en beslutning fra tidligere om ikke at kunne lave ravage, f.x. Eller villen være i fred. Men der er ingen fare,

tværtom. Der kan ikke laves skidt, selvom de så forsøgte. Deres energi vil automatisk føre dem tilbage til neutral. Ærgerligt, altså, ikke? Så penge *ville* aldrig være et problem, men for at råde bod har de/vi *skabt* sig et! Som vi må afvænnedes med. Tag nu cc's kursuspriiser - ups, et déjà vu igen - de er ikke dyre som sådan for kurser nutildags, blot for os, men det gør ikke så meget. Vi kan nemlig - med Adamus' ord - fint klare os med de gratis Shouds! Og desuden, VIL man virkelig noget, finder man pengene, så Adamus er ret indifferent, når folk beklager sig. Pengetærskelen er en udmærket ruse der sier de fra, der ikke er seriøse nok. Det her er ingen søndagsskole-skovtur anyway, og de der finder råd får noget ud af det. Selvom de som sagt ikke alvorligt behøver det. Adamus sørger i øvrigt også for extra, gratis ting. Der ligger noget godt om overflod på cc's free downloads: "Abundance Clinic" session 1 + 2. Men det er værd at huske, Colorado ligger i USA og Adamus trods alt taler i amerikanske forhold. Alle er anbragt dér hvor det er nyttigst for dem.

Mine egne, danske kommentarer til rigdom er at den ikke ytrer sig som penge, men som evner af alle mulige og umulige slags, som ad sære veje *skaffer* en penge. "Træl for føden" er kun eet, meget sølle program. Penge er kommet ad meget finurlige veje i mit liv. På mange måder har jeg "optjent" dem, bare ikke på programvis, og oprindelig havde jeg aldrig nogen buffer på min bankkonto. Jeg har skam prøvet hvad det vil sige at en avocado kunne vælte budgettet, dengang jeg kun identificerede mig med min personlighed. Godt så, at jeg aldrig var vild med avocado... I dag, hvor jeg efter gængs standard er ludfattig, har jeg sørme en konto som lader til at vedligeholde sig selv. Der har lissom været en slags omvendt proportionalitet imellem tidligere i mit liv og nu, hvad angår penge - det har illustreret død og genfødsel. Jo mere jeg sled, jo færre, jo mindre slid, jo flere. Så jeg anbefaler varmt at glemme pengene og koncentrere sig om det, der virkelig er relevant, at *være*, uhæmmet af programmer. Penge er blot manifesteret energi. Hvordan skal man kunne manifestere nogetsomhelst, når man ikke rigtig gider det øjeblikkelige samfund, faktisk har sine ben i noget ikke jordforbundet endnu?

Pengeproblemer løses på meget individuel vis. Jeg understreger imidlertid at dette ubetinget *kun* gælder for folk som ikke længere går i børnehaven, men tager ansvar for alt deres. Stav egoisme baglæns, og det bliver EMSIoGE, at være *om* sig. Lad i stedet det EGENtLIGE skinne *igennem*, forstoppelsen går væk, frit flow og - rigdom. Sødme. For nylig fik jeg i drømme besked om at lidt sødt af og til ville støtte mig – det er nemlig ikke tilfældigt at mange spirituelle især kvinder også har en meget sød tand. Sukker opløser alt lavfrekvent, d.v.s. også knogler og tænder, men det gør det ikke til noget skidt, tværtom, det er blot meget højfrekvent næring (med mænd er det ofte den yderligere raffinering alkohol = sprit, spirituøs, "opløser hjernemasse", meget familieskab med knogler/tænder). Jeg tvivler på, jeg kan få ballade ved at komme med en sådan anprisning. Jeg har kun set lægfolk få sagsanlæg fra Den danske Lægeforening og omegnssystemer hvis de priser gulerødder og æbler i detaljer for deres sundhed. Rent sukker = forædlet saft, hhv. honning = gudenektar = det fysiske udslag af integration, kærlighed, som vi alle inderst inde længes efter, blot ikke alle er lige klar til. Men hvis de er - den dybe rigdom, sødme og taknemmelighed jeg sidder og føler lige nu. Og hvis *du* er dér - skulle din egen sjæl ikke ønske at forkæle sit trofaste redskab, der sikrer den fodfæste på Jorden? Endda være i det, forenet dermed? Realiseret? NU og ikke omelet? De kærligste hilsener fra

Lissen Seligmann/ *ALMa*

P.S. Efter alt dette er der kommet en periode med totalt forbud mod målrettet aktivitet udad. Jeg får at vide at det ville skade min ombygning til den ny, ekstatiske energi som foregår. Så jeg maler ikke, spiller ikke, digter ikke, hygger mig med det *jeg* får lov til – læse, måske tegne lidt, skrive lidt, solbade, gåture. Mine drømme siger at realisation er næste større hændelse. Hvorvidt jeg vil foretrække at hive stikket ud eller forblive her til den tid – jeg vil i al fald ikke stå i vejen.

P.P.S. Vi har juli, og jeg får GO! med alt. Lad os så se...

TRE, TO, EEN

**I længst forsvunden tid
Misted vi vid
Og måtte nøjes
Man lærte så at tro
Gud var en ko
Som sku fordøjes**

**Et længst forsvundet råb
Blev til et håb
Uhørt bevaret
Man lærte at følge på trods
En lyssky boss
Uvel forvaret**

**En længst forsvunden fryd
Blev til en dyd
Flænget til deling
Man lærte at lege med nys
Svindende lys
Længsel mod heling**

**Men alle er tonet frem
Nu ved vi dem
Løgne drog heden
Så trehed blev til at de to
Enigt kan bo
I kærligheden**

OM BOGEN:

Hvad er formålet med livet? Det er der mange, lige gyldige svar på, alt efter hvilke etager vi færdes på, og ingen af dem er ligegyldige, heller ikke de, som visse erklærer ikke lige findes, fordi de – naturligvis – kun kan se de, der er gyldige for dem.

Vi står i en tid helt uden sidestykke, ikke blot på Jorden, men i universerne. Det er da et stift stykke at påstå... næ, for jeg kan se det på mine etager... men alle ser noget af det. Den videnskabeligt-teknologiske revolution vi allerede har taget hul på ses tydeligt i forgrunden. Den anden foregår imidlertid meget ubemærket i baggrunden – på de etager, ikke alle kan se.

Tidligere tider frembragte af og til enkeltpersoner, der dimitterede fra Jordens skole, men nu dimitterer en hel BATCH i *ultimativ realisation*. Hvordan er det at gå denne vej (for en kvinde – af min støbning!)?

OM FORFATTEREN:

Lissen Seligmann er 55'er – fantastisk årgang, hvilken krop, hvilken aroma – og er blevet moset igennem systemet, 2 ægteskaber og 3 børn samt diverse alternative uddannelser til psykospirituel rådgiver og multikunstner... for altså nu at slå igen ultimativt i nærværende bog. Det var ikke kedeligt, så der kommer garanteret flere. Så er du advaret.